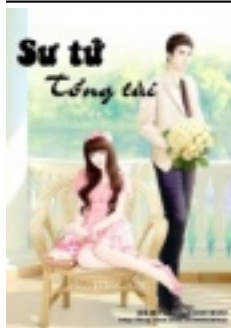

Sử Tử Tổng Tài

Contents

Sử Tử Tổng Tài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10: Phiên Ngoại	62

Sử Tử Tổng Tài

Giới thiệu

Cô thật sự không phải muốn mượn cớ say rượu để nhân cơ hội mà giở trò với ông chủ. Thật sự là rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tu-tong-tai>

1. Chương 1

Nhà ăn ở tầng hầm lầu 1 của tập đoàn Hán Dương cứ đến mỗi bữa trưa, có thể nói là chật kín hết cả, muốn tìm một chỗ ngồi thật đúng là không dễ dàng.

Hạ Ngữ Hàm bưng khay thức ăn, tìm chỗ ngồi, trong đầu nghĩ có lẽ lần sau nên đem phần ăn trưa của mình dùng ở trong văn phòng là hơn cả.

Đứng nhìn quanh quất, bỗng nhiên nhìn thấy bảy “tiên nữ” của nhóm “Bát quái trận”, cô chột kinh hãi, vội vàng xoay người tránh đi, muốn tìm đại một chỗ nào đó ngồi xuống, nhưng vẫn là chậm một bước.

“Thư ký Hạ, bên này có chỗ này, qua đây ngồi nhanh đi.”

Cô bắt đầu đi xoay người, khuôn mặt cười đến rất xấu hổ. “Cám ơn chị, trưởng phòng Hồ.”

Cái gọi là “Bát quái trận”, là một nhóm bảy nữ nhân viên phòng nhân sự và người rất quen thuộc với Hạ Ngữ Hàm, trưởng phòng Hồ Nhã Linh, là người đầu tiên cô quen sau khi vào công ty, bởi vì hai năm trước khi cô mới vào công ty chính là phải tìm trưởng phòng Hồ để nộp hồ sơ.

Họ được gọi là bảy “nàng tiên” của phòng nhân sự là vì, các cô không chỉ có quản lý nhân sự, cũng quản lý đủ thứ chuyện, nhất là chuyện 8, đối với chuyện scandal tình ái trong công ty từ trên xuống dưới đều rõ như trong lòng bàn tay, kể cả chú chó nhỏ của anh bảo vệ Lai Phúc ở đại sảnh có bạn gái mới các cô cũng biết, thật sự rất lợi hại.

Quả nhiên, Ngữ Hàm vừa mới ngồi xuống, cơm mới ăn được một muỗng, lập tức bị khảo vấn.

“Thư ký Hạ, tôi nghe nói trưa hôm qua có một mỹ nữ khí chất thanh tao đến tìm tổng giám đốc, sau đó còn cùng sếp chúng ta đi ăn cơm nữa, cô ấy là ai? Là bạn gái mới của sếp sao?” Người đặt câu hỏi là Hồ Nhã Linh, cô quả là xứng đáng vị trí nữ vương của nhóm nhiều chuyện này.

Công ty Khoa Học Kỹ Thuật Hán Dương chính thức đổi tên là Tập đoàn Hán Dương ba năm trước đây. Bởi vì công ty không chỉ chuyên về khoa học kỹ thuật, còn bao gồm cả tài chính chứng khoán, kinh doanh khách sạn, thậm chí năm trước còn đầu tư về ngành hàng không. Đây chính là lý do tại sao mà chỉ mới thành lập hơn hai mươi năm mà công ty nhanh chóng trở thành một trong những công ty hùng mạnh nhất của đất nước này. Thành tựu được hiện tại chính là nhờ đương nhiệm tổng giám đốc Ngụy Thành Tuấn.

Vị sếp này mới chỉ ba mươi mốt tuổi, từ sáu năm trước đã tiếp nhận trách nhiệm từ cha mình. Là một người rất có khả năng về quản lý, bất cứ điều gì có thể kiếm tiền cũng không buông tha, có một đứa con lợi hại như vậy, làm cho Ngụy chủ tịch mừng rỡ lập tức về hưu, mang theo phu nhân định cư ở Anh Quốc.

“Sư tử tổng giám đốc” là tên mà giới kinh doanh đặt cho Ngụy Thành Tuấn. Tất nhiên tên cũng là dựa theo người mà đặt. Ngoài đầu óc nhạy bén trong kinh doanh, khả năng ứng xử thông minh cùng cá tính mạnh mẽ và bề ngoài nam tính, anh còn là một người đàn ông hấp dẫn. Sư tử là một loại vật vừa xinh đẹp lại uy nghiêm, như tổng giám đốc của bọn họ, đáng vẻ anh Tuấn, khí thế uy nghiêm làm người ta phải run sợ.

Một người đàn ông thật xuất sắc tất nhiên bên người bình thường cũng có vài cô bạn gái xinh đẹp hoặc ít nhất cũng là vài cô nhân tình tri kỷ, nhưng từ một năm trước, từ sau khi chia tay với Phương Khải Nhi, vẫn chưa có người yêu mới. Người ta đồn đại rằng sếp còn đang vẫn vương tình cũ, bởi vậy chuyện sếp đi ăn cơm với một cô gái khác, không hẳn đã là chuyện tốt.

“Trưa hôm qua?” Hạ Ngữ Hàm cúi đầu suy nghĩ. “Chắc các chị hiểu lầm rồi, Doãn tiểu thư là chị họ của tổng giám đốc, cô ấy cũng là chị của phó tổng Doãn phòng nghiệp vụ.”

Làm thư ký cho tổng giám đốc hai năm, đây không phải là lần đầu tiên cô bị chất vấn bởi bảy nàng tiên nữ của nhóm “Bát quái trận”. Lúc trước cô luôn âm ỉ cho qua, nhưng lần này là do mọi người hiểu lầm, bởi vậy cô mới làm sáng tỏ, hy vọng không có scandal tình ái nào truyền ra.

“Thì ra là chị của phó tổng Doãn, tôi còn tưởng tổng giám đốc có bạn gái mới, hại tôi đau khổ chết đi được.” Một nữ viên chức tuổi còn trẻ nói.

“Cho dù sếp không có bạn gái mới, cô tưởng mình có cửa sao? Sếp làm sao có thể để ý đến những nhân viên bình thường như chúng ta. Hơn nữa nếu chuyện không thành, liền bị xử lý liền, đừng quên chuyện đã xảy ra với thư ký trước trước trước của sếp.” Hồ Nhã Linh nói. Năm này gần bốn mươi tuổi, cô đã làm việc trong công ty gần mười mấy năm, thực sự rất hiểu biết những chuyện từ trước đến giờ ở công ty.

“Cho hỏi thư ký trước trước trước trước đã làm chuyện gì?” Có người vừa tò mò hỏi, chỉ chốc lát lại mang hoang mang nói: “Có phải tôi vừa nói dư một chữ “trước” không?”

“Bất kể là trước trước trước hay trước trước trước trước đều như nhau thôi, nghe nói họ muốn quyền rũ sếp, cuối cùng bị khai trừ rồi, bởi vì quy định của công ty không cho phép nhân viên có tình cảm với nhau.” Hồ Nhã Linh bắt đầu nhiều chuyện, hai mắt lập tức sáng lên, cho dù chuyện của công ty từ mấy trăm năm trước đều có thể lấy ra mà nói.

Hạ Ngữ Hàm không có hứng thú nghe chuyện nhảm, cúi đầu ăn cơm, không nghĩ tới như vậy cũng sẽ bị đạu bản lạc đến.

“Thật sự không thể trách những thư ký trước trước trước trước muốn dụ dỗ tổng giám đốc, ai mà không muốn bay lên làm phượng hoàng ? Bất quá sự tình này tuyệt đối sẽ không diễn ra với thư ký Hạ, tôi nói có đúng không, cô Hạ?” Hồ Nhã Linh muốn chuyển đề tài, lại phải châm chọc Ngữ Hàm.

“Uhm?” Hạ Ngữ Hàm phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, vội vàng gật gật đầu, cười đến ngọt ngào. “Đương nhiên, tôi cũng đã có bạn trai.”

“Thư ký Hạ cùng bạn trai trước đây làm chung công ty, nhưng sau đó hai người đổi chỗ làm, cô ấy đến Hán Dương, còn bạn trai thì đến làm cho công ty games.” Hồ Nhã Linh “nhiệt tình” thuyết minh với những người khác.

Nghe thấy trưởng phòng Hồ nói lên chuyện riêng của mình, Hạ Ngữ Hàm thật đúng là khóc không ra nước mắt, bởi vì tất cả mọi điều đều là chính cô đã tâm sự cùng trưởng phòng Hồ.

Lúc cô vừa tới công ty đi làm không lâu, trưởng phòng của bộ nhân sự hỏi cái gì cô đáp cái đó, không có giấu diếm, không nghĩ tới cả toàn công ty mọi người đều sẽ biết chuyện của cô, bao gồm cả chuyện cô có bạn trai, công tác ở công ty nào, tuy rằng cô cũng không có ý muốn giấu diếm chuyện mình có bạn trai, nhưng bị mọi người công khai đàm luận, vẫn là làm cho cô thực không quen.

“Thư ký Hạ, cô cùng bạn trai quen biết đã nhiều năm, có tính khi nào thì kết hôn không?”

“Tôi và bạn trai còn chưa có nghĩ đến sẽ kết hôn.” Cô cùng bạn trai quen biết đã hơn ba năm, cảm tình ổn định, bất quá chưa đề cập đến việc kết hôn, hơn nữa gần đây bạn trai bẽ bộn công việc, bọn họ đã lâu không có gặp nhau.

Hôm cô tham gia buổi họp lớp, có rất nhiều bạn học cũ đã hâm mộ cô vì cô là thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Hán Dương, chính cô lúc đó cảm thấy quá hoàn hảo, nhưng thật ra cô rất hâm mộ những bạn khác đã kết hôn, ôm theo em bé tham gia buổi họp lớp, họ xem thực hạnh phúc.

Làm công việc thư ký đối với cô mà nói, chính là có một công việc ổn định, nguyện vọng lớn nhất của cô là cùng người trong mộng kết hôn làm một gia đình bình thường mà hạnh phúc.

Sau đó bảy nàng tiên lại vây tay gọi tới một nữ nhân xinh đẹp của phòng kế toán, cô tự nhiên không còn phải là trung tâm của sự chú ý. Hạ Ngữ Hàm mừng rỡ cúi đầu ăn cơm, sau đó tự nhủ, quyết định lần sau phải mang cơm trưa ra ngoài ăn.

“Phó tổng Doãn, bản báo cáo nghiệp vụ có đến ít nhất ba mươi chữ sai, vả lại kế hoạch hợp tác với khách hàng nộp lên cũng loạn cào cào, không có trật tự gì cả, lần này là chuyện gì đây?”

Ngồi trước bàn làm việc bằng gỗ bạch đàn màu đen cao cấp, Ngụy Thành Tuấn đôi mắt càng tối đen hơn, vẻ mặt trầm trọng đem báo cáo quăng lên bàn, mặt trầm xuống, khí thế uy nghiêm, làm cho Doãn Chí Kiệt đang đứng ở trước mặt anh vô cùng căng thẳng.

“Báo cáo sếp, anh cũng biết tiếng Trung của em không tốt lắm, nên ít nhiều gì thì cũng có chữ sai.” Doãn Chí Kiệt vì lỗi sai của mình tự đưa ra lý do hợp lý mà trình bày. Năm nay anh hai mươi lăm tuổi, từ nhỏ đã đi học trường quốc tế Mỹ, sau đó sang Mỹ du học, đến năm ngoái mới về Đài Loan.

Mà sở dĩ Doãn Chí Kiệt dám đứng trước mặt tổng giám đốc đại nhân hỉ hả tươi cười, là vì người được xưng là “Sư tử tổng giám đốc” là anh họ của anh, cũng là người mà anh từ nhỏ cũng rất kính nể.

Sau khi về nước, anh đi làm ở công ty nhà, hơn nữa lại là phó tổng giám đốc, ngày ngày trôi qua vừa tự do vừa vui vẻ, quyết định sau cùng đã có cha và anh họ, thân phận là phó tổng giám đốc kỳ thật không phải làm chuyện gì, cũng bởi vì không cần thận quen hơi nhiều bạn gái. Vốn là do anh khéo léo ứng phó, tưởng là bình an vô sự, không ngờ lại sơ sẩy, lại để cho các nàng phát hiện ra sự tình, nhiều lần đến trước cửa đánh ghen, chọc giận đến cha anh, đem anh quăng vào công ty của anh họ Ngụy Thành Tuấn làm việc, muốn đưa cháu trai này huấn luyện anh cho tốt.

Nói thực ra, có thể đến công ty của anh họ làm việc, chính Chí Kiệt cũng rất mong đợi, bởi vì anh từ nhỏ đã rất ngưỡng mộ người anh họ làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng xuất sắc này, hơn nữa hiện tại sự nghiệp

của anh họ cũng vô cùng tuyệt vời, anh hy vọng sau này mình có thể xuất sắc giống như anh họ, bởi vậy liền thuận theo lời cha, tới nơi này mà học tập.

“Nếu anh nhớ không lầm, lần trước em viết bằng tiếng Anh hình như sai còn nhiều hơn.”

Doãn Chí Kiệt gãi gãi đầu, cười đến xấu hổ.

“Phó tổng Doãn, nơi này là Đài Loan, em nên tập viết bằng tiếng Trung đi. Nghe cho rõ, lần sau nếu bản báo cáo lại có chữ sai, anh cho em thôi việc ngay.” Dượng nói muốn cho thằng nhóc này phụ trách phần công việc ở Trung Quốc, xem ra mình còn phải bỏ ra một khoảng thời gian huấn luyện nó, bởi vì hần không chỉ thái độ chăm chỉ làm việc còn phải học hỏi, mà trình độ tiếng Trung căn bản cũng quá tệ.

“Cái gì mà cho em nghỉ việc?” Doãn Chí Kiệt ai oán hô một tiếng. Anh vẫn chưa học được gì, đã bị đuổi việc rồi sao? “Thật em cũng có tiến bộ mà, anh không phát hiện chữ sai ít hơn sao?”

Ngụy Thành Tuấn mím môi. “Anh muốn xem bản báo cáo hoàn toàn không sai một chữ nào.”

“Làm sao mà được!” Chí Kiệt thấp giọng nói.

“Em nói cái gì?”

“Không có gì.” Doãn Chí Kiệt nhìn ông anh họ yêu dấu, suy nghĩ lại, vẫn là quyết định mở miệng, “Sếp à, anh có cảm thấy gần đây tính tình anh trở nên rất kỳ quặc không?” Bị người kia trừng mắt nhìn, Chí Kiệt vội vàng giải thích, “Anh đừng vội nóng giận, em thật sự cảm thấy như vậy mà, tuy rằng vẫn rất uy nghiêm, nhưng là làm cho người ta có cảm giác là anh mất kiên nhẫn, vô cùng hung hăng. Sếp à, anh có cái gì phiền lòng sao?”

Ngụy Thành Tuấn đôi mắt tối sầm xem xét. “Em biết lý do sao?”

Người nào đó không biết “nhìn mặt đoán ý”, lại còn bắt đầu phân tích, “Em thấy công ty phát triển rất tốt, kiếm được rất nhiều tiền, chắc là không phải vì việc công ty rồi, chẳng lẽ là bởi vì lâu rồi không có bạn gái, phải “chịu đựng” lâu lắm rồi? Anh họ thân yêu à, có muốn em tối nay dẫn anh đi “giải tỏa” một chút không?” Doãn Chí Kiệt càng nói càng vui vẻ, không chú ý tới người nào đó thần sắc đang càng ngày càng khó coi.

Ngụy Thành Tuấn nhìn hần, không khỏi hoài nghi — thằng nhóc này thật sự đã hai mươi lăm tuổi sao? “Kiệt à, anh thấy em quả thật rất nhàn rồi, chắc là anh giao cho em quá ít việc phải không? Có lẽ phải tăng thêm mới được.”

“Không! Lượng công việc hiện tại đủ làm em mệt chết đi được rồi, vừa rồi em không có nói gì hết, em đi ra ngoài trước đây.” Sợ người nào đó lại tăng thêm khối lượng công việc, Doãn Chí Kiệt nhanh chóng thoát thân.

Anh đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, đang lo lắng cho cái miệng hại cái thân, nói không chừng rất nhanh sẽ bị đuổi việc.

Hạ Ngữ Hàm thấy hần ủ rũ, quan tâm hỏi: “Phó tổng, anh không có việc gì chứ?”

“Thư ký Hạ, xem ra tôi sắp phải nói bye bye với cô rồi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tổng giám đốc vừa mới tức giận nói nếu báo cáo lần sau lại sai, sẽ đuổi việc tôi.” Nói xong, anh đưa bản báo cáo cho cô xem.

Hạ Ngữ Hàm đọc bản báo cáo, phát hiện bên trong có rất nhiều lỗi sai. Sếp thường có yêu cầu rất cao trong công việc, nếu không phải phó tổng là em họ, chỉ sợ sớm đã bị đuổi việc rồi, huống hồ đây cũng không phải lần đầu tiên, khó trách sếp tức giận nói muốn đuổi việc phó tổng.

“Phó tổng, tôi có một cô bạn học cũ chuyên dạy tiếng Trung rất giỏi, có rất nhiều người ngoại quốc đến tìm cô ấy giúp đỡ, tôi nghĩ nếu anh chịu khó học với cô ấy, có lẽ tiếng Trung sẽ sớm được cải thiện.” Người bạn này của Ngữ Hàm ngày xưa vốn là người chủ trì radio của trường đại học, chẳng những có năng lực rất tốt mà cũng rất am hiểu cách dạy người ngoại quốc.

“Thật vậy sao? Thư ký Hạ, vậy nhờ cô giới thiệu tôi với cô ấy dùm.”

“Vậy tôi sẽ giúp anh liên lạc với cô ấy, khi nào có thông tin, tôi sẽ lập tức báo cho anh biết.”

“Thu ký Hạ, thật là cảm ơn cô.” Doãn Chí Kiệt nắm tay cô, vẻ mặt cảm động.

“Anh không cần phải khách khí như vậy.” Hạ Ngữ Hàm cười cười.

Doãn Chí Kiệt nắm tay cô nghĩ rằng cô thư ký này có trí tuệ mê người, dịu dàng, hơn nữa cô có thể làm việc cho anh họ sư tử được hai năm, nhất định là rất có năng lực, nếu là có thể đem Hạ Thư Ký vừa dịu dàng vừa biết làm việc này về bên cạnh mình, hơ hơ, như vậy sau này công việc của anh chắc chắn là như hổ mọc thêm cánh.

“Doãn Chí Kiệt, em đang làm gì vậy? Muốn theo đuổi thư ký của anh hay là muốn tận dụng cô ấy?” Ngụy Thành Tuấn vừa ra khỏi văn phòng liền thấy thăng em họ ôn dịch đang nắm tay của thư ký Hạ, còn mang một vẻ mặt cười thật giảo quyệt.

Biết là sư tử xuất hiện sau lưng, Doãn Chí Kiệt lông tơ dựng đứng, lập tức buông tay ra. “Sếp à, anh đừng hiểu lầm, em chỉ là đang cảm ơn thư ký Hạ đã giúp đỡ em mà thôi.” Anh họ yêu quý chẳng những có năng lực làm việc, còn có thể đọc được ý nghĩ của người khác sao? Thật là đáng sợ. Thôi bỏ đi, cứ quên đi ý nghĩ chiếm dụng trong đầu, nếu không khẳng định sẽ chết dưới móng vuốt sư tử, thật sự rất khó coi. “Em lập tức đi về văn phòng.”

Nói xong, Doãn Chí Kiệt bước nhanh về phía thang máy, để anh họ không kịp giao nhỡ công việc khác, nếu không lại mệt chết được. Chí Kiệt hiện tại a, ngay cả sức để tán gái đều không có nha.

“Thư ký Hạ, thăng nhóc đó vừa muốn cô giúp nó làm gì vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ là giúp Doãn phó tổng giới thiệu một gia sư tiếng Trung.” Nói thực ra, cô vừa mới chỉ là đề nghị mà thôi, không nghĩ tới Doãn phó tổng lập tức đồng ý, xem ra hẳn thật sự quyết tâm học hỏi hơn so với hồi mới vào công ty..

“Vậy à? Cảm ơn cô.”

“Đây là việc tôi nên làm mà.” Cô cười ngọt ngào, ánh mắt long lanh ngậy thơ trong suốt.

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô, trong lòng chợt có một chút dao động, đột nhiên nói: “Thư ký Hạ, trên tóc cô có vướng gì đó, đừng động dậy.” Anh đưa tay phải vuốt tóc cô. “Được rồi.”

“Cảm ơn anh, tổng giám đốc.”

“Cô tiếp tục làm việc đi.”

“Vâng.”

Ánh mắt anh nhìn cô thật sâu, xoay người đi vào văn phòng của mình, nhưng mà khi anh buông nắm tay bên phải ra, bên trong trống rỗng...

Trước khi hết giờ làm việc, văn phòng tổng giám đốc có một vị khách xinh đẹp đến, là Phương Khải Nhi.

Hạ Ngữ Hàm rất kinh ngạc, bởi vì từ khi Phương tiểu thư và sếp chia tay nhau, đã rất lâu không gặp lại cô ấy. Đã hơn một năm không gặp, Phương Khải Nhi gợi cảm xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

“Phương tiểu thư, lâu quá không gặp.”

“Lâu quá không gặp, thư ký Hạ.” Phương Khải Nhi khuôn mặt xinh đẹp cười khế.

“Cô muốn tìm tổng giám đốc sao? Tôi lập tức giúp cô thông báo.” Hạ Ngữ Hàm đang định nhắc điện thoại gọi vào trong, đã thấy Ngụy Thành Tuấn từ trong văn phòng đi ra.

“Thư ký Hạ, bản hợp đồng này—” Trên tay anh cầm một bản hợp đồng, thấy Phương Khải Nhi, gương mặt tuần tú có chút ngạc nhiên. “Khải Nhi, em về khi nào vậy?” Sau khi hai người chia tay, cô liền sang Mỹ.

“Vừa trở về không lâu, vừa về liền lập tức đến thăm anh. Thế nào, nhớ em lắm phải không?” cô ngẩng mặt tự tin nói.

Ngụy Thành Tuấn không trả lời câu hỏi của cô, trầm giọng hỏi: “Tìm anh có việc gì sao?”

“Thành Tuấn, anh cũng thật là, không gặp nhau lâu như vậy, anh vẫn cứ có biểu cảm như vậy sao, không, hình như trở nên càng thâm trầm hơn, nhất định phải có việc mới có thể tới tìm anh sao?” Phương Khải Nhi nũng nịu rất đáng yêu.

Anh phản ứng lạnh lùng khó hiểu trước vẻ vờ vịt của cô. “Anh hiện tại công việc rất bận, có chuyện gì thì hẹn nhau đi, gặp mặt rồi nói sau.”

Phương Khải Nhi dường như sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, không những không tức giận, ngược lại còn quay sang nhõm nhẽo với Hạ Ngữ Hàm, “Thư ký Hạ, cô có biết trước đây lúc tôi và anh ấy yêu nhau anh ấy quá đáng như thế nào không? Không dịu dàng không quan tâm không lãng mạn đã đành, còn xem công việc là quan trọng nhất, không có thời gian tham gia các buổi tiệc với tôi, chính là vì phải làm việc, không có thời gian dự hôn lễ của em họ tôi, cũng là vì phải làm việc. Cuối cùng thậm chí ngay cả sinh nhật của tôi, anh ấy cũng bận làm việc, cô nói xem, anh ấy có quá đáng không?”

“Việc này.....” Nghe qua có vẻ rất quá đáng, nhưng cô nào dám thành thật trả lời.

“Hơn nữa, anh ấy bình thường là tổng giám đốc, còn ngoài ra thì là người đàn ông nghiện ở nhà! Ngày nghỉ cũng chỉ quanh quẩn trong nhà, thật nhàm chán chết đi được!”

Ngụy Thành Tuấn mất kiên nhẫn. “Đừng nói nhảm với thư ký của tôi nữa, có việc cần tìm tôi thì vào văn phòng đi.” Anh đưa bản hợp đồng cho Hạ Ngữ Hàm, “Thư ký Hạ, bản hợp đồng này tôi đã ký tên rồi, đưa cho phòng kế toán dùm tôi.”

“Vâng thưa sếp.”

Nhìn sếp cùng Phương Khải Nhi đi vào văn phòng, Hạ Ngữ Hàm cảm thấy bọn họ hai người đứng chung một chỗ, bề ngoài thật sự xứng đôi vừa lứa. Không hiểu lúc trước vì sao họ lại chia tay?

Quan hệ giữa hai người họ tuy cảm thấy hơi là lạ, nhưng mà có lẽ vẫn là bạn bè? Nếu không tổng giám đốc làm sao có thể mời Phương tiểu thư vào văn phòng. Nhưng mà lúc này Phương tiểu thư nói những chuyện liên quan đến tổng giám đốc, thật đúng là khiến cô có chút không sao hiểu nổi.

Bởi vì cô chỉ gặp tổng giám đốc lúc đi làm, bởi vậy không biết cuộc sống riêng tư của sếp Anh ta thật sự là người nghiện ở nhà sao? Thật sự rất khó tưởng tượng.

Sau khi Hạ Ngữ Hàm bưng cà phê vào văn phòng, lại lập tức cầm lấy hợp đồng và vài hồ sơ công văn khác trên bàn mang đến các phòng khác.

Khi cô quay lại, phát hiện Phương Khải Nhi đã đi rồi.

Phương tiểu thư đến tìm tổng giám đốc để làm gì? Lại tự nhiên đến không bao lâu đã bỏ về, thực là làm cho người ta rất tò mò.

Bất quá việc riêng tư của sếp, đặc biệt chuyện tình cảm, không phải là một thư ký nhỏ như cô có thể hỏi đến.

Nghĩ đến chuyện tình cảm, Hạ Ngữ Hàm kiểm tra điện thoại, không có tin nhắn nào. Gần đây bạn trai cô có vẻ rất bận rộn, hai người đã không gặp nhau rất lâu rồi. Cho nên cô nhắn tin cho anh, hỏi anh tối nay có muốn ăn tối với cô không, với lại thứ Bảy này có chiếu phim cảnh sát hành động mà anh thích xem, anh có muốn cùng đi xem phim không?

Ding ding, bạn trai cô trả lời tin nhắn.

Anh không rảnh, phải làm thêm giờ, ngày nghỉ cũng phải ở lại công ty tăng ca, nếu rảnh sẽ liên lạc với cô.

Lại không rảnh?

Cô ít nhiều gì cũng đoán được anh sẽ trả lời như vậy. Nói thật ra, cô cảm thấy anh có vẻ là lạ, gần đây đối với cô rất lạnh nhạt, mỗi lần gọi điện thoại cho anh đều đang bận, ngay cả lúc nghỉ trưa cũng bận, thật sự rất bận như vậy sao?

Nhưng cô không muốn nghi ngờ anh, có lẽ thời gian này công việc của anh cũng trùng hợp thật sự rất bận.

Bởi vì tin tưởng, cho nên Hạ Ngữ Hàm không nghĩ ngợi thêm nữa, cô đem tâm tư suy nghĩ đến chuyện bữa tối muốn ăn gì, đột nhiên muốn ăn mì hoành thánh.

Quyết định rồi, tối nay sẽ ăn mì hoành thánh.

Buổi tối, trong căn hộ nhỏ cô đang thuê, Hạ Ngữ Hàm đang gấp quần áo đã được giặt sạch, nhìn thấy quần áo của cô bạn thân Tư Giai để quên ở nhà cô, vội xếp lại cho vào túi giấy, định lần sau gấp sẽ đưa cho cô ấy.

Quê cô ở Gia Nghĩa, sau khi tốt nghiệp đại học, cô ở lại Đài Bắc làm việc, lúc ấy cô và hai người bạn thân là Lí Tư Giai và Hứa Nhu Ân cùng thuê một căn hộ chung cư, nhưng sau đó Tư Giai chuyển đến sống chung với bạn trai, mà Nhu Ân lại chuyển chỗ làm đến một quận khác của Đài Bắc, bởi vậy cô đành thuê một căn hộ nhỏ khác. Tuy rằng ba người không ở chung, nhưng họ cũng thường xuyên gặp nhau, nhiều khi còn ngủ lại cùng cô.

Cô nhìn điện thoại, do dự không biết có nên nhắn tin cho bạn trai, hy vọng anh đừng tự tạo ình áp lực quá lớn, nhưng lại sợ quấy rầy công việc của anh. Điện thoại của cô vừa lúc đó cũng vang lên, là mẹ của cô gọi tới.

“Mẹ à, sao giờ này mẹ lại rảnh rồi gọi điện thoại cho con vậy?” Cô xem đồng hồ, vừa vặn chín giờ. “Mẹ ơi, bây giờ có phải là TV đang quảng cáo không?” Cô cười khẽ.

Lần trước cô gọi điện thoại về nhà hỏi thăm gia đình, ba cô nghe điện thoại, phàn nàn mẹ cô đang mê mải xem chương trình ca kịch lúc 8 giờ, buổi tối xem suốt 2 tiếng đã đành, trưa hôm sau phát lại còn xem lại một lần nữa. May mà buổi chiều không có phát lại, nếu không chắc cả ngày đều ngồi trước TV.

Sau đó cô nghe được mẹ đứng bên cạnh la lớn “Ông nói với con gái mấy chuyện này chi vậy?” làm cho cô không khỏi bật cười lớn.

“Con nha đầu này dám trêu chọc mẹ, không sai, bây giờ đang quảng cáo.” Bà Hạ sinh được một trai một gái, tình cảm giữa bà và con gái vô cùng thân thiết, còn con trai đã lập gia đình.

“Được rồi, con xin lỗi, ba và ông bà nội mọi người có khỏe không?” Hạ Ngữ Hàm là cô gái thích làm nũng lại biết quan tâm người khác, sau khi anh cô lập gia đình rồi dọn về Đài Nam, ở nhà cũng chỉ còn lại ba mẹ và ông bà nội.

Ba cô là thợ mộc, gia cảnh cũng khá giả, bất kể là ông bà nội hay là ba mẹ cô, từ nhỏ đến lớn không bao giờ thấy bọn họ cãi nhau, mặc dù có đôi lúc có ý kiến không hợp, nhưng tình cảm rất tốt, bởi vậy cô cũng muốn giống như ông bà nội và ba mẹ, cùng người mình thích kết hôn, có được một gia đình thật ấm áp và hạnh phúc.

“Mọi người đều rất khỏe. Mẹ cũng muốn nhắc con, sắp tới đại thọ lần thứ tám mươi tuổi của ông nội, con nhân tiện cũng đưa bạn trai về nhà đi, biết chưa?”

“Chuyện này.....” Tuy rằng lúc đầu cô cũng từng nghĩ như vậy, định sẽ đưa bạn trai về giới thiệu với người thân, nhưng hiện tại cô vẫn chưa xác định anh có rảnh hay không để cùng nhau về quê, bởi vì gần đây anh luôn bận rộn công việc. Đến cả thời gian gặp mặt cô cũng không có.

“Đừng có chuyện này chuyện kia nữa, các con yêu nhau đã hơn ba năm, cũng nên đưa nó đến gặp mặt ba mẹ một chút đi.” Tuy rằng con gái nói bạn trai là một người tốt, nhưng luôn muốn gặp mặt mới có thể biết được nó có phải là đối tượng tốt để giao phó cả đời con gái mình không.

Con gái bà năm nay đã hai mươi sáu tuổi, nếu đối phương là người tốt, quen thêm một năm, có lẽ sang năm là có thể kết hôn. Dù sao cũng là thân gái một mình ở Đài Bắc làm việc, nếu bên cạnh có người chiếu cố càng tốt hơn.

Bà cũng từng yêu cầu con gái trước khi kết hôn không được chung sống với bạn trai, may là con gái rất ngoan, đều nghe lời bà, cho nên nếu nhân phẩm lẫn công việc của bạn trai nó cũng không tồi, sang năm sẽ bắt chúng kết hôn, như vậy sẽ không cần phải lo lắng cho con gái một mình ở Đài Bắc làm việc.

“Mẹ, việc này con sẽ bàn bạc lại với anh ấy.”

“Còn muốn bàn bạc cái gì nữa, mẹ đã nói trước hai tháng rồi đó, sắp xếp thời gian đi, biết chưa?”

“Nhưng mà gần đây công việc của anh ấy rất bận, con sợ anh ấy không rảnh.”

“May là hôm đó là thứ bảy, chẳng lẽ ngay cả ngày nghỉ cũng phải đi làm sao? Quảng cáo hết rồi, mẹ đi xem tivi đây, có rảnh nhớ thường xuyên gọi điện thoại về nhà nha.” Bà Hạ nói xong liền gác điện thoại.

Xem ra ba mẹ đều rất mong cô đưa bạn trai về nhà, hay là gọi điện thoại nói chuyện với anh một chút xem sao?

Hạ Ngữ Hàm nghĩ, hay là tìm lúc nào đó đến công ty tìm anh, dù sao bọn họ đã lâu không gặp nhau, cô thật sự rất nhớ anh.

2. Chương 2

Hạ Ngữ Hàm trên tay mang theo món mà bạn trai cô thích ăn, đến tòa nhà công ty của Vương Trạch Nguyên.

Lúc này khi hết giờ làm việc, cô đã gọi điện trước, Trạch Nguyên nói hôm nay anh ấy cũng phải làm ngoài giờ.

Ngay lúc cô lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho anh, gọi anh xuống lầu, lại thấy hai người nam nữ trẻ tuổi từ trong tòa nhà đi ra, cô gái ôm chặt lấy cánh tay chàng trai, chàng trai cúi xuống hôn lên mặt cô ta. Ngữ Hàm chết đứng tại chỗ, toàn thân cứng đờ, túi xách trên tay cũng rơi xuống đất bộp một tiếng.

Là bạn trai cô Vương Trạch Nguyên, không phải anh nói là anh phải làm ngoài giờ sao ?

Xem ra đôi nam nữ đang say đắm cũng đã nhận thấy có chuyện khác thường bên cạnh, dừng bước không đi nữa, nhìn về hướng vừa phát ra âm thanh, chàng trai ngay lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngữ Hàm, em... tại sao em lại đến đây?” Vương Trạch Nguyên kinh ngạc, cả khuôn mặt hoảng loạn, bởi vì anh không ngờ bạn gái sẽ đến công ty tìm mình.

Đứng ở bên cạnh anh là một cô gái trẻ, vừa thấy cô, vẻ mặt hiện lên vẻ căm ghét, nhưng vẫn không có một chút ý định sẽ buông tay ra, vẫn ôm chặt lấy anh.

Cô cũng biết cô gái trẻ kia là ai, hình như tên là Trần Đình Đình, năm ngoái khi cô cùng bạn trai đi dự tiệc ở công ty anh từng gặp qua, Trần Đình Đình là sinh viên mới tốt nghiệp, vừa mới đến công ty làm không bao lâu, lúc ấy cô ta còn nói cảm ơn cô, vì sự chiếu cố của người làm tiền bối là bạn trai cô.

“Trạch Nguyên, rốt cuộc chuyện này là sao?” Hạ Ngữ Hàm toàn thân cứng ngắc, cô chưa bao giờ nghĩ tới bạn trai lại bắt cả hai tay, cho dù hiện tại tận mắt nhìn thấy, nhưng cô vẫn không muốn tin đây là sự thật.

“Chuyện này.....”

“Như chị thấy đó, tôi và Trạch Nguyên hiện tại đang yêu nhau.” Đứng bên cạnh Vương Trạch Nguyên, Trần Đình Đình không hề cảm thấy hổ thẹn, thay anh trả lời.

“Hai người đang yêu nhau? Nhưng tôi mới là bạn gái của anh ấy.....” Hạ Ngữ Hàm trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, như thế nào cũng không ngờ tới lại nghe chuyện vừa lộ liễu vừa làm người khác choáng váng như vậy.

“Nhưng hiện tại người anh ấy yêu là tôi.”

“Sao cơ?”

“Được rồi, Đình Đình, em đừng nói nữa, để anh tự nói.” Anh gãi gãi đầu, tự biết mình sai, nhưng nếu đã bị bắt quả tang, thì tốt nhất là nói rõ mọi chuyện .

“Ngữ Hàm, anh xin lỗi, anh biết em luôn rất tốt với anh, nhưng chuyện tình cảm không phải chuyện anh có thể không chế được, cho nên.....”

“Cho nên?” Hạ Ngữ Hàm trong lòng dường như trống rỗng, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Cho nên chính là.....chúng ta –”

“Thôi được rồi, để em nói.” Không chịu nổi sự không dứt khoát của Vương Trạch Nguyên, Trầm Đình Đình không kiên nhẫn ngắt lời anh, không hề cảm thấy áy náy mình là người thứ ba, ngược lại lấy tư cách bạn gái chính thức, cho là mình đúng, mạnh miệng nói cô: “Thật ra tôi và Trạch Nguyên đã yêu nhau gần ba tháng rồi, trước đây tôi cũng đã yêu cầu anh ấy nói rõ ràng với chị, nhưng anh ấy một mực nói phải cho chị một chút thời gian, sợ làm tổn thương chị, nếu hôm nay đã gặp như vậy, chị cũng nên từ bỏ đi, bởi vì chúng tôi đã sống chung với nhau.”

“Sống chung với nhau?” Hạ Ngữ Hàm nắm chặt bàn tay nhỏ bé lại, toàn thân run run. Không ngờ bạn trai cô chẳng những bắt cả hai tay, mà tình yêu mới còn phát triển thật nhanh.

Nhớ tới những khoảnh khắc vui vẻ lúc hai người còn yêu nhau, Vương Trạch Nguyên mặt có vẻ xấu hổ, lại xin lỗi cô, “Ngữ Hàm, anh xin lỗi, anh nghĩ chúng mình từng có thời gian vui vẻ, cũng nên chia tay trong êm đẹp.” Ngữ Hàm là người dịu dàng đáng yêu, nhưng Đình Đình lại nhiệt tình hoạt bát, không cưỡng lại được sự tấn công của đối phương, anh đành phải có lỗi với Ngữ Hàm.

Nghe thấy câu “chia tay êm đẹp” kia, Hạ Ngữ Hàm ghen ngào nói không nên lời, cô không ngờ sẽ nghe câu nói đó từ chính miệng bạn trai mình, cô vẫn tưởng là tình cảm giữa hai người rất ổn định.

“Ngữ Hàm, nói thật ra, một hai tháng gần đây anh thường nói anh làm thêm giờ, vả lại cũng không rảnh gặp em, anh vẫn cho là em ít nhiều gì cũng cảm nhận được rồi mới đúng.....”

“Đó là bởi vì em nhất mực tin tưởng anh, hơn nữa anh không phải đã đồng ý là lựa lúc nào đó cùng em về nhà sao?” Hạ Ngữ Hàm rơi nước mắt, lòng đau như cắt. Cô đã tin tưởng anh như thế, kết quả lại là bị anh bắt cả hai tay, mà cô thì còn ngốc nghếch định đưa anh về giới thiệu với ba mẹ.....

“Anh thật có lỗi với em, Ngữ Hàm.” Điều Vương Trạch Nguyên có thể nói cũng chỉ là xin lỗi.

“Nói rõ ràng là được rồi, anh yêu à, chúng mình đi nhanh thôi, nếu không lại không kịp giờ xem phim.” Trầm Đình Đình kéo anh muốn rời đi, sợ người bên cạnh vì Hạ Ngữ Hàm khóc mà mềm lòng.

“Chờ một chút, Trạch Nguyên.”

Hạ Ngữ Hàm bước lên định giữ tay bạn trai, họ cần phải nói chuyện với nhau, không ngờ Trầm Đình Đình đẩy cô ngã xuống đất, Vương Trạch Nguyên thấy thế muốn đến đỡ cô, lại bởi vì bạn gái mới trừng mắt mà không dám làm gì.

Trầm Đình Đình trước khi đi không quên cảnh cáo nói: “Hạ tiểu thư, sau này mong cô đừng gọi điện cho bạn trai tôi nữa, bởi vì như vậy tôi sẽ không vui, biết chưa?”

Hai mắt cô đăm lệ, không chỉ hình bóng hai người đang rời đi mờ nhạt dần, cảnh tượng bốn phía cũng chìm vào mơ mơ màng màng.

Đàn ông một khi thay lòng, liền trở nên tuyệt tình, phim truyền hình không phải thường xuyên chiếu như vậy sao? Thấy cô bị đẩy ngã xuống đất, anh chẳng những không đến đỡ cô dậy, còn xoay người đi mất, giống như giữa họ chưa từng có tình yêu, thời gian hơn ba năm trời như trôi theo mây khói.....

Hạ Ngữ Hàm chậm rãi đứng lên, cảm thấy tay phải đau nhói, thì ra là khi nãy té ngã bị trầy, nhưng đau thế nào cũng không bằng nỗi đau trong lòng cô giờ phút này.

Cô đứng yên tại chỗ, nhìn vết thương trên tay, đau lòng không thôi, mặc cho nước mắt chảy xuống hai má.

Trạch Nguyên làm sao có thể đối xử với cô như vậy, cô đã tin tưởng anh như thế.....

“Cô à, cô không sao chứ? Khăn giấy đây.”

Hạ Ngữ Hàm nhận khăn giấy của một người qua đường đưa cho, phát hiện có không ít người đang nhìn cô, cô lau nhanh đi nước mắt trên mặt. “Tôi không sao, cảm ơn chị.”

Hạ Ngữ Hàm đi về phía trước vài bước, cô cúi đầu, không để ý đến người trên đường qua lại, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ hỗn loạn.

Tuy rằng đã lau nước mắt, nhưng vẫn rất muốn khóc, cô cứ như vậy đứng tại chỗ, tới lúc di động đột nhiên vang lên tiếng chuông cô mới sực tỉnh.

Là bạn thân Lý Tư Giai gọi đến. “À lô, Ngữ Hàm, tối nay có rảnh không? Đi uống một ly với tớ không?.”

Vốn đang cần môi cổ không khóc, Hạ Ngữ Hàm nghe được tiếng cô bạn thân, lại tiếp tục rơi nước mắt. “Tư Giai, tớ nói cho cậu biết, Trạch Nguyên, anh ấy có bạn gái mới rồi –”

Tối thứ sáu cuối tuần, quán bar kinh doanh quả thật thịnh vượng, trong quán dường như bạn bè đều kéo nhau đến kín hết chỗ.

Dưới ánh đèn vàng ảm đạm, một cô gái đã uống rượu say, lên tiếng kêu gào “Người tiếp theo nhất định sẽ tốt hơn, tớ quyết định đi tìm người yêu mới.”

Hứa Nhu Ân bị người xung quanh nhìn chăm chú, xấu hổ cười, sau đó lên tiếng, “Tư Giai, con ma men này, cậu nói nhỏ thôi.”

Lý Tư Giai cầm cái ly không, ánh mắt mơ màng. “Hết rượu rồi, giúp tớ kêu tiếp một ly nữa đi.”

“Đủ rồi, cậu say rồi.” Hứa Nhu Ân cự tuyệt, cô quá hiểu tật xấu của cô bạn thân này sau khi uống say, tiếp tục uống chỉ sợ là ngã xuống đất cũng không dậy nổi.

“Tớ còn muốn uống nữa mà, giúp tớ gọi thêm đi.” Lý Tư Giai giật giật tóc, bắt đầu bộc lộ bản tính.

“Cho cậu ly này.” Hứa Nhu Ân đẩy ly nước lạnh trước mặt mình tới trước mặt cô.

“Tớ không cần nước lọc, tớ muốn uống rượu, lấy rượu cho tớ.” Cô la hét.

“Tư Giai, tớ còn nữa ly đây, cho cậu.” Hạ Ngữ Hàm cũng đã uống say, cô chỉ cảm thấy đầu choáng váng nóng bức, nhưng mà cảm giác mơ màng cũng không tệ lắm, ít nhất cũng làm cho trong lòng người ta không cảm thấy đau khổ.

“Cám ơn cậu, Ngữ Hàm, vẫn là cậu tốt với tớ nhất, bọn mình không cần chơi với Nhu Ân cũng được.” Lý Tư Giai cầm lấy nửa ly rượu Ngữ Hàm đưa cho, nốc ừng ực một hơi hết sạch, sau đó bắt đầu say xỉn nói, “Ngữ Hàm, tớ nói cho cậu biết, bọn mình quên mấy tên đàn ông xấu xa đó đi, bọn họ có cái gì tốt mà vênh váo, không cần phải vì bọn họ mà tức giận khổ sở. Từ bây giờ trở đi, chúng ta phải tìm người yêu mới thật tốt, giống như người ta nói, người yêu tiếp theo sẽ tốt hơn.”

“Được, chuyện gì cũng quên hết, không khổ sở không đau lòng không tức giận, sau đó tìm người yêu mới thật tốt”

“Đợi chút, Ngữ Hàm, không thể nói nhẹ nhàng như vậy.” Lý Tư Giai nắc lên một cái, lắc lắc đầu đang tràn ngập men say, tiếp tục nói: “Phải nên lớn tiếng la lên — người cũ không đi, người mới không đến, chúng ta phải tìm người yêu mới thật tốt.”

“Được, người cũ không đi, người mới không đến, chúng ta phải tìm người yêu mới thật tốt.” Hạ Ngữ Hàm gào theo.

Hứa Nhu Ân nhìn bộ dạng uống rượu say xỉn mất trật tự của hai cô bạn thân, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Hôm nay bởi vì bận chút công việc, cô đến hơi trễ, kết quả là cô vừa đến, Tư Giai và Ngữ Hàm đều đã có chút men say, vừa rồi lại uống thêm hai ly Vodka, bọn họ định đêm nay ngủ lại quán bar sao?

Tuy rằng người bị bắt cá hai tay là Ngữ Hàm, nhưng vì sao Tư Giai cũng uống rượu? Bởi vì cô và người bạn trai đang sống chung đang có chiến tranh lạnh, giống như người ta nói, yêu nhau thì dễ, sống với nhau thì khó, sống chung với nhau khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn.

Ba người bọn họ cá tính hoàn toàn khác nhau, khi học đại học trở thành bạn thân, trong lớp rất nhiều bạn đều cảm thấy thật không thể nào hiểu nổi. Cô cá tính bình tĩnh, Ngữ Hàm như một cô hàng xóm ngọt ngào

xinh đẹp, Tư Giai hoạt bát hướng ngoại, có thể làm bạn với nhau quả là không hợp lý chút nào, hoặc có lẽ tính cách hoàn toàn không giống nhau càng thích hợp ở bên nhau.

Chỉ là trước đây, khi Tư Giai say rượu, đều là cô và Ngữ Hàm đưa cô ấy về, nhưng hiện tại ngay cả người thường ngày dịu dàng như Ngữ Hàm cũng uống say, cô phải làm sao mới có thể đưa hai con ma men này về nhà đây? Thật không may là bạn trai cô đã đi công tác xa.

“Nhu Ân, tớ rất hâm mộ cậu, cậu và bạn trai cho tới bây giờ cũng không cãi nhau, thật là tốt, hơn nữa các cậu cũng đã định đính hôn.” Lý Tư Giai mới la hét muốn tìm người yêu mới thật tốt, bây giờ lại bắt đầu có chút sầu não.

“Tớ và bạn trai cũng có những lúc không hợp nhau, nhưng chúng tớ có thể hiểu nhau, cho nên cậu và bạn trai cũng nên hiểu nhau nhiều hơn, có chuyện gì thì cùng nhau thảo luận.” Dù sao họ cũng sống chung, càng cần phải hiểu nhau hơn.

Đúng lúc đó Hứa Nhu Ân mơ hồ nghe được tiếng chuông di động của cô bạn thân vang lên trong chiếc túi da, cô lắc lắc tay Tư Giai. “Tư Giai, cậu có điện thoại kìa.” Cô đoán chắc là bạn trai Tư Giai gọi tới.

“Tớ không muốn nghe.”

“Nghe nhanh đi, chắc là bạn trai cậu gọi đó”

Bạn trai Lý Tư Giai là kiến trúc sư, bình thường công việc bận rộn, thường xuyên làm việc suốt mấy ngày không về nhà. Tư Giai cũng bởi vì như vậy mới quyết định chuyển đến ở cùng anh.

“Mặc kệ là ai gọi tớ tớ đều không muốn nghe, tối nay tớ chỉ cần có cậu và Ngữ Hàm là đủ rồi.” Lý Tư Giai hoàn toàn không để ý tới tiếng chuông điện thoại kêu liên tục.

“Tư Giai, cậu cũng đừng đau khổ nữa.” Hứa Ngữ Hàm an ủi nói.

“Cậu cũng vậy, đừng đau khổ nữa, đàn ông bắt cá hai tay không phải là thứ tốt, bởi vậy cậu cũng nên cảm thấy mình thật may mắn, không phải sau khi gả cho anh ta mới biết được anh ta bắt cá hai tay.” Tư Giai cũng cũng an ủi cô.

Sau đó di động của Lý Tư Giai kêu liên tục thêm hai lần nữa, chỉ lát sau di động của Hứa Nhu Ân cũng kêu lên, cô vừa nhìn vào màn hình, liền thấy là bạn trai Tư Giai!

Sợ cô bạn thân giận dữ, cô đành phải đứng dậy đến bên cạnh nghe, Lý Tư Giai liền tranh thủ cơ hội gọi phục vụ thêm rượu uống điên cuồng.

Cũng trong quán bar đó, Nguyễn Thành Tuấn đang mời bạn thân Giang Vũ Thạc uống một ly.

Nguyễn Thành Tuấn mặc quần áo may rất vừa người, bộ vest sọc tối màu được ủi thẳng từng ly từng tí, nhìn vừa đơn giản vừa nền nã, lộ rõ phong cách trầm tĩnh của người đàn ông chín chắn, cộng thêm đường nét khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, mặc dù nét mặt lạnh lùng, nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của không ít cô gái trong quán bar, cũng có người đi qua đi lại bên cạnh anh, hy vọng khiến anh chú ý, nhưng không có cách nào làm cho anh liếc mắt đến.

“Thành Tuấn, hôm nay ngọn gió nào thổi cậu gọi điện cho tớ rủ đi uống rượu vậy, sao đây, có chuyện gì sao?” Anh và Thành Tuấn từ khi học cùng lớp ở trường tiểu học quốc gia, đã bắt đầu làm bạn, mãi cho đến bây giờ, mà tên chiến hữu này giống như một người nghiện công việc, bình thường rủ Thành Tuấn đi tụ tập cũng đều không chắc là có rảnh hay không.

“Không có gì, đột nhiên muốn tìm một người cùng uống rượu thôi.” Nguyễn Thành Tuấn nhẹ nhàng trả lời.

“Tớ cảm thấy cậu có vẻ như là trong lòng rất bức bối.”

Lại có người nói trong lòng anh bức bối! Nguyễn Thành Tuấn nhướng mày. “Vũ Thạc, nhìn tớ giống đang khó chịu lắm sao?”

“Có một chút.” Thành Tuấn hiếm khi tìm anh uống rượu, hơn nữa vừa mới ngồi xuống, đã uống liền ba ly.

“Vậy à?” Trong lòng anh thật sự khó chịu sao?

Mấy ngày trước bị thằng nhóc Chí Kiệt đó nói như vậy, anh phát hiện anh không có cách nào phản bác, bởi vì trong lòng anh thật sự có một sự bức bối không thể nào giải thích được, mỗi lần nhìn thấy thư ký Hạ lại càng thêm mãnh liệt.

“Đúng rồi, Thành Tuấn, Khải Nhi về rồi, cậu biết không?” Giang Vũ Thạc hỏi.

Khải Nhi là em họ Vũ Thạc, cũng là thông qua anh mới quen biết Thành Tuấn, hai người yêu nhau ba, bốn năm, nhưng mà một năm trước đã chia tay, sau đó Khải Nhi đi Mỹ học thiết kế trang sức, mấy ngày trước mới trở về Đài Loan tiếp quản công ty thiết kế trang sức của gia đình, đảm nhiệm thiết kế kiêm tổng giám đốc.

“Tớ biết cô ấy về rồi, tuần trước có đến tìm tớ.”

“Oh, vừa về đã đi tìm cậu, sao đây, hai người đừng nói là tình cũ không rủ cũng tới đó nha?” Giang Vũ Thạc vốn đã hay nói đùa.

“Giỡn không vui chút nào.” Ngụy Thành Tuấn xịu mặt trả lời.

“Đã biết là nói giỡn, thì đâu cần phải nghiêm túc như vậy.” Thật là, Thành Tuấn trước giờ đã như vậy, nói dễ nghe một chút là chín chắn thận trọng, nhưng mà thật ra là già trước tuổi. Giống như bây giờ, rõ ràng là có tâm sự, nhưng lại không chịu nói, anh biết người cùng anh lớn lên này nhất định có chuyện khó nói, nếu Thành Tuấn đã không nói, anh cũng sẽ không cố hỏi.

Thành Tuấn là con một trong nhà, lúc còn nhỏ cha anh bận rộn với sự nghiệp, mẹ anh cơ thể không khỏe thường ra vào bệnh viện, nên anh thường được dạy là phải biết thông minh, hiểu chuyện, khi đó cũng mới tám, chín tuổi, chính là tuổi còn hiếu động ham chơi, bị ép phải trưởng thành, biến thành ông cụ non, lâu ngày đã tạo nên tính tình như thế, hơn nữa sau khi Thành Tuấn tiếp quản công ty, cha anh lập tức về hưu đưa mẹ anh Anh định cư, nghe nói hai người từ lâu đã rất muốn sống ở lâu đài cổ ở Anh.

“Đúng rồi, Khải Nhi sao lại đi tìm cậu? Tớ còn tưởng hai người đã không có liên lạc gì với nhau.”

“Cô ấy biết sắp đến sinh nhật mẹ tớ, nên đem bộ sưu tập trang sức công ty cô ấy cho tớ xem, ép tớ mua một bộ làm quà sinh nhật ẹ.” Bất kể là dây chuyền hay lắc tay trong bộ sưu tập đó, toàn bộ đều có giá từ năm triệu trở lên.

Anh và Phương Khải Nhi ngay từ khi bắt đầu yêu nhau, đã biết là hai người có rất nhiều thứ không hợp nhau, bởi vậy thường cãi nhau long trời lở đất. Khải Nhi không thích yên lặng ở bên cạnh một mình anh, cô ấy thích náo nhiệt, sẵn sàng tham gia đủ loại hoạt động. Còn anh lại không muốn lãng phí thời gian tham dự các buổi tiệc thời trang nhằm chán, do đó tình cảm hai người nảy sinh rạn nứt rất lớn. Năm cuối cùng yêu nhau, họ gọi điện cho nhau không quá mười lần, cũng không khác gì so với chia tay, sau đó có một ngày đột nhiên thông báo với giới truyền thông là đã chia tay, bọn họ mới chính thức được coi là đã kết thúc.

Nhớ tới những lời hôm trước Phương Khải Nhi nói với thư ký Hạ, anh cũng không biết làm sao, không lẽ thư ký Hạ thật sự nghĩ anh là người đàn ông nghiện ở nhà đấy chứ?

Nhớ tới thư ký Hạ, thật là một cô gái đặc biệt, cô có một đôi mắt thông minh trong sáng, trên mặt luôn có một nụ cười nhẹ nhàng, khí chất ngọt ngào thanh tao, bất kể là được giao bao nhiêu công việc, cô ấy đều điềm tĩnh, lại chăm chỉ cẩn thận làm tốt mọi việc.

Có một lần anh đột nhiên kiểm tra năng lực của cô, giao cho cô một đồng công văn cần gửi đi và xử lý, cô vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, tiếp nhận công việc, nhìn hai tay cô ôm một đồng công văn thật dày, anh mới phát hiện sức cô có vẻ không yếu, không hề nhu nhược như anh đã nghĩ.

“Thư ký Hạ, có nặng lắm không?”

“Tổng giám đốc, sếp không cần lo lắng, đừng thấy tôi như vậy, chứ thực ra tôi lớn lên ở nông thôn, vả lại trước đây còn thường xuyên giúp ba tôi vác củi, mớ công văn này là còn nhẹ đó!”

Cá tính tự nhiên đơn thuần, không một chút làm bộ làm dáng, đây cũng là một trong những nét đặc biệt của cô. Rõ ràng bề ngoài của cô có vẻ như vừa nhỏ nhắn mềm mại vừa quyến rũ đáng yêu nhưng lại tuyệt đối không nhu nhược, còn rất nhiệt tình giúp đỡ người khác, không biết là cô ấy đã giúp tên tiểu tử thối Chí Kiệt đó bao nhiêu lần rồi.

Nhớ tới thư ký Hạ, Ngụy Thành Tuấn không hiểu sao trong lòng lại càng phiền muộn, vùi đầu uống rượu.

“Thì ra Khải Nhi tìm cậu bàn chuyện làm ăn à.” Không làm người yêu, nhưng vẫn là bạn bè, hướng chỉ Thành Tuấn đối với Khải Nhi mà nói, lại là khách hàng ra tay hết sức hào phóng. “Tớ đoán là cậu mua rồi, đúng không?”

“Đúng vậy.” Anh chỉ nhìn liếc mắt nhìn bộ sưu tập một cái, liền chọn một sợi dây chuyền trân châu màu trắng, ở giữa có một viên ruby, anh thật sự không ngại làm ăn với Khải Nhi, cho dù đã chia tay bọn họ cũng vẫn là bạn bè.

Giang Vũ Thạc khẽ thở dài, “Nói thực ra, gần đây tâm trạng tớ cũng không được tốt.”

“Vì sao?”

“Tuần trước tớ và người nhà Tâm Vi ăn cơm, kết quả bị ép kết hôn.” Vũ Thạc bất đắc dĩ cười gượng.

“Cậu và luật sư Lương yêu nhau đã sáu năm, tình cảm ổn định, cũng đã đến tuổi kết hôn, không phải là cũng nên kết hôn sao?” Bạn gái Vũ Thạc là Lương Tâm Vi, Thành Tuấn đã gặp qua vài lần, là cố vấn pháp luật công ty Vũ Thạc, năng lực không thua kém gì nam nhi, cùng Vũ Thạc bất luận là về mặt tình cảm hay công việc đều là một nửa hoàn hảo.

“Vấn đề chính là ở chỗ đó, tớ và Tâm Vi đã yêu nhau lâu như thế rồi, kết hôn hay không kết hôn có gì khác nhau? Dù sao đi nữa tớ cũng chỉ có cô ấy mà thôi.” Giang Vũ Thạc uống một hơi cạn ly rượu.

“Vì sao cậu lại không muốn kết hôn?”

Về mặt Vũ Thạc kinh ngạc. “Tự dưng tớ kết hôn làm gì?”

“Không phải cậu rất thích luật sư Lương sao?”

“Tớ thật sự rất thích cô ấy, nhưng thích là thích, kết hôn là chuyện khác, hai người vui vẻ ở bên nhau mới là quan trọng nhất.” Nói trắng ra, chính là nói yêu đương có vẻ tự do hơn. “Có điều tớ còn tưởng là cậu đứng về phía tớ..... Đừng nói với tớ là cậu có ý muốn kết hôn nha.”

Bản thân Ngụy Thành Tuấn cũng rất nghi hoặc. Anh có ý muốn kết hôn? Anh không biết, chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy thân hình mảnh khảnh, nụ cười ngọt ngào, liền cảm thấy người đó sau này khẳng định sẽ là một người vợ tốt, sau đó không tự chủ được hâm mộ người đàn ông may mắn kia.

Thấy Thành Tuấn không nói gì, ngược lại về mặt trầm tư, Giang Vũ Thạc thực kinh ngạc. “Không thể nào? Cậu thực sự là có ý muốn kết hôn? Chẳng lẽ cậu có đối tượng rồi sao?”

“Không có đâu, đừng đoán mò nữa.” Ngụy Thành Tuấn đánh trống lảng, không muốn nói thêm nữa.

“Cũng phải ha, không nghe cậu nói có bạn gái mới.” Vũ Thạc vừa mới ngừng chủ đề. “Có điều Thành Tuấn à, mỗi ngày cậu đều chỉ đối mặt với công việc, không cảm thấy ngày ngày thật vô vị, cuộc sống thật nhàm chán sao?” Đặc biệt là hai bác Ngụy đều đã định cư ở Anh, ở Đài Loan chỉ có một mình Thành Tuấn. “Tớ thấy cậu cũng nên giống như mấy câu các cô gái đang ngồi trước mặt uống rượu nói kia, cũng nên tìm một đối tượng mới mà nói chuyện yêu đương đi”

Khi này trước khi Thành Tuấn đến, Vũ Thạc thấy bàn phía trước có ba cô gái đang uống rượu, trong đó có hai cô uống say rồi, hô to người cũ không đi, người mới không đến, thật là đáng yêu.

“Cậu có biết không? Hai cô gái uống say phía trước, cô tóc ngắn rất xinh đẹp, còn cô nàng tóc dài uốn xoăn, làn da rất trắng đó, tớ cảm thấy hình như là thư ký của cậu, nhưng mà không chắc lắm, tớ chỉ nhìn thấy nghiêng một bên mặt thôi.” Anh gặp qua thư ký của chiến hữu rồi, so với cô gái đang uống say kia cảm giác không giống lắm

“Cậu nói thư ký Hạ sao?” Ngụy Thành Tuấn thực kinh ngạc, “Ồ đâu?”

“Ồ cái bàn trong góc đằng trước kia.” Vũ Thạc chỉ tay, có điều bởi vì trong quán bar thật sự có rất nhiều người, chặn tầm mắt bọn họ, cho nên hai người đành phải đứng lên, “Cái cô tóc ngắn uống say bị một người đàn ông mang đi rồi, không phải thật sự tìm được một người yêu mới nhanh như vậy chứ?”

Giang Vũ Thạc lúc đang định mở miệng hỏi cô còn lại có phải là thư ký của anh không, đã thấy Ngụy Thành Tuấn đi qua bên kia, tới chỗ cô gái đang uống say kia nói chuyện.

“Sao cô ấy lại uống say vậy?”

“Sao cô ấy lại uống say vậy?”

Hứa Nhu Ân nhìn chàng trai cao lớn đang đứng trước bàn bọn họ, dù đang dưới ánh đèn vàng ảm đạm của quán bar, chàng trai này vẫn rất chói mắt, trên người tỏa ra khí chất tôn quý và uy nghiêm vốn có, làm cho người ta khó có thể làm ngơ được, mà giọng điệu chất vấn của anh ta cũng làm cho người ta cảm thấy có một áp lực vô hình.

Lúc này bạn trai Tư Giai vừa mới đến, vác Tư Giai đang say rượu về, giúp cô giảm bớt đi không ít phiền phức, ngày mai chắc là Tư Giai sẽ gọi điện mắng mỏ cô là không có nghĩa khí, nhưng ai bảo Tư Giai và Ngữ Hàm đều uống say, bản thân cô cũng không còn cách nào khác.

Vậy người đang đứng trước mặt này lại là ai? Nhìn mặt hơi quen quen, anh ta biết Ngữ Hàm sao?

Nhưng mà cô chưa bao giờ nghe Ngữ Hàm nói cô ấy quen biết một người vừa uy nghiêm vừa vô cùng quyền rũ như vậy, ngoài sếp Ngụy Thành Tuấn..... Không phải chứ, xui dữ vậy sao? Thảo nào mà cô có cảm giác là gặp anh ta ở đâu rồi, đỉnh đỉnh đại danh tổng giám đốc Ngụy vốn là con cưng của giới truyền thông, lại thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo, tạp chí.

Vốn đang cúi mặt xuống, đầu Hạ Ngữ Hàm đang lắc qua lắc lại, mang máng nghe thấy giọng nói của tổng giám đốc, cô ngẩng mặt lên xem, lại đúng là tổng giám đốc, bàn tay nhỏ bé vậy vậy, cười ngây ngô, đáng vẻ hết bảy phần là đang say. “Hi, tổng giám đốc, tình cờ vậy, anh cũng đến đây uống rượu sao?” Nói xong, đầu choáng váng không chịu nổi, cô ngã xuống bàn.

Không ngờ đúng là tổng giám đốc của Ngữ Hàm! Về mặt Hứa Nhu Ân vẫn bình tĩnh, không để lộ ra sự lo lắng. Cô từng nghe Ngữ Hàm nói về tổng giám đốc của cô ấy, anh ta là người có yêu cầu nghiêm khắc, trong giới kinh doanh còn có biệt hiệu là “sư tử tổng giám đốc”.

“Tổng giám đốc Ngụy, xin anh đừng giận, bình thường Ngữ Hàm rất ít khi uống rượu, chỉ vì hôm nay xảy ra chút chuyện, tâm trạng cô ấy không tốt, cho nên mới uống rượu say.”

“Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy? Hôm nay trước khi tan sở tôi thấy cô ấy vẫn bình thường mà.” Ngụy Thành Tuấn nhìn về phía khuôn mặt đang nằm ườn trên bàn, hai má hồng hào, ánh mắt mê man, rõ ràng là cô ấy uống say rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Chuyện này.....” Hứa Nhu Ân sững người. Xem ra để giữ lại chén cơm của cô bạn thân, cô chỉ có thể thành thật nói rõ nguyên nhân. “Bởi vì bạn trai Ngữ Hàm bắt cả hai tay bị cô ấy bắt gặp..... Đây là lần đầu tiên cô ấy uống rượu say.” Những lúc họ hợp mặt, Ngữ Hàm cũng chưa từng uống rượu.

Lúc này Hạ Ngữ Hàm vốn đang gục mặt xuống lại ngẩng đầu lên, hai má hồng hồng, mắt say lơ lơ nhìn xung quanh, mặt lộ vẻ hoang mang. “Tư Giai đâu? Không phải đã hẹn là cùng nhau đi tìm người yêu mới tốt hơn sao?”

Thấy sắc mặt Ngụy Thành Tuấn thâm trầm thêm vài phần, Hứa Nhu Ân cười lúng túng. “Anh cũng biết thường ngày Ngữ Hàm rất đoan trang rất đúng mực, không thể nào ăn nói như vậy, anh thấy đấy, cô ấy thực sự say rồi”

Ngụy Thành Tuấn mím môi, không nói lời nào xoay người rời đi.

Thấy anh rời đi, Hứa Nhu Ân lén thở phào, không khỏi lo lắng anh ta có giận hay không đây. Chén cơm của Ngữ Hàm không biết có bị gì không đây? Tóm lại vẫn là đi về trước thì tốt hơn.

Cô lắc lắc cô bạn thân. “Ngữ Hàm, cậu tự đi được không? Chúng ta đi về thôi.”

“Đi về? Được rồi.” Hạ Ngữ Hàm nói xong lại ngồi bất động tại chỗ, miệng còn mơ hồ nói lảm bảm, “Tớ buồn ngủ.....”

Thấy Ngữ Hàm ngay cả mí mắt cũng nhắm hết lại, Hứa Nhu Ân tiếp tục kêu, “Đứng lên nhanh đi, đừng ngủ bây giờ, chúng ta về nhà rồi ngủ, Ngữ Hàm?” Chết tiệt, không phải là ngủ rồi đấy chứ?

“Để tôi đưa cô ấy về.” Không biết từ khi nào Nguyễn Thành Tuấn lại xuất hiện.

“Sao cơ?” Anh ta quay lại Như Ân đã ngạc nhiên lắm rồi, còn nói muốn đưa Ngũ Hàm về, chẳng lẽ khi này anh ta quay đi là để dặn dò bạn anh ta một tiếng sao?

Nguyễn Thành Tuấn đi đến bên cạnh Hạ Ngũ Hàm: “Thư ký Hạ, đứng lên đi, tôi đưa cô về.”

“Uhm.....” Ngũ Hàm đang ngồi trên ghế bị anh kéo đứng lên, hé mi mắt nặng trĩu nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tổng giám đốc? Tại sao anh lại ở đây, Tư Giai và Nhu Ân đâu?”

Thấy người cô không ngừng lảo đảo, Nguyễn Thành Tuấn nghiêm mặt: “Thư ký Hạ, cô đứng vững lại đi.”

“Vâng, thưa sếp.” Hạ Ngũ Hàm trả lời một cách rất tự nhiên, nhưng cô cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, cả người không đứng nổi ngã về phía trước, sau đó có người ôm lấy cô, cô ngã vào trong vòng tay rộng lớn đó, cảm thấy vô cùng thoải mái, nhắm mắt lại một cách tự nhiên.

Hứa Nhu Ân đứng bên cạnh nhìn, trong lòng kinh hãi lo sợ, sợ cô bạn thân lại mang phiền phức đến cho sếp, bởi vậy liền vội vàng nói, “Tổng giám đốc Nguyễn, hay là anh giúp tôi đỡ cô ấy lên tắc xi, tôi đưa cô ấy về là được rồi.”

“Không cần đâu, để tôi đưa cô ấy về.”

Lúc này Hạ Ngũ Hàm đang dựa vào lòng Nguyễn Thành Tuấn lại đột nhiên cười ha ha. “Tư Giai, tớ nói cho cậu biết, tớ tìm được người mới tốt hơn rồi nè, mùi hương của anh ấy thật là thơm.”

Hứa Nhu Ân nhìn cô bạn thân đang ôm chặt Nguyễn Thành Tuấn, trên trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Bây giờ thì biết rồi, Ngũ Hàm sau khi uống rượu thì biến thành tiểu sắc ma, nhưng mà cô ấy ăn lại là đậu hủ của sếp, công việc còn giữ được không đây?

Cô lo lắng lên nhìn Nguyễn Thành Tuấn, không ngờ lại phát hiện anh ta không hề tức giận.

Có điều cho dù anh ta là tổng giám đốc của Ngũ Hàm, nhưng mà nói như thế nào đi nữa cũng vẫn là đàn ông, Ngũ Hàm bây giờ lại đang say, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy lo lắng.

“Tổng giám đốc Nguyễn, Ngũ Hàm say rồi, sợ làm phiền đến anh, tôi nghĩ hay là để tôi chăm sóc cô ấy thì tiện hơn”

Nguyễn Thành Tuấn sắc mặt nghiêm túc, giọng điệu cứng rắn thẳng thắn nói, “Nếu cô lo lắng là tôi sẽ đối xử với cô ấy thế nào, thì cô cứ yên tâm đi, bởi vì cô ấy là thư ký quan trọng nhất của tôi, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy, cũng sẽ không để cô ấy chịu bất cứ tổn thương nào.”

Người đàn ông này khí thế uy nghiêm khiến người khác chần chừ, hơn nữa câu nói “Cô ấy là thư ký quan trọng nhất của tôi”, nghe có vẻ như là đang hứa sẽ bảo vệ Ngũ Hàm thật tốt, giọng điệu khiến người khác phải tin tưởng đó làm cho cô lập tức cảm thấy bản thân mình không cần phải lo lắng, bởi vì anh ta tuyệt đối sẽ không tổn thương Ngũ Hàm.

Nguyễn Thành Tuấn một tay ôm Hạ Ngũ Hàm trong lòng, một tay cầm lấy túi của cô, đi về phía cửa.

Hứa Nhu Ân phải mất vài phút sau mới lấy lại tinh thần. Có thể xem như cô vừa trải nghiệm được khí phách của “sư tử tổng giám đốc”!

3. Chương 3

Nguyễn Thành Tuấn biết Hạ Ngũ Hàm ở khu nhà đó, nhưng địa chỉ cụ thể thì anh không biết, nên anh mở đèn trong xe lên, hỏi cô lúc này đang ngồi ở ghế phụ lái.

“Thư ký Hạ, cô tỉnh lại đi, nhà cô ở đâu vậy?”

Anh thật sự không ngờ sẽ tình cờ gặp cô ở quán bar, vừa nhìn thấy thì cô đã say mềm, anh lập tức quay lại bàn mình xin lỗi chiến hữu, lần khác lại mời anh ta uống rượu, sau đó dắt cô rời khỏi quán bar.

“Đau quá.....” Hạ Ngữ Hàm vừa say vừa nói.

“Thư ký Hạ, cô đau ở đâu vậy?” Ngụy Thành Tuấn khấn trương hỏi. Có phải là lúc này khi đỡ cô ngồi vào xe, đã đụng phải chỗ nào không?

“Tay..... đau quá.” Say không chịu nổi, cô dựa sát vào cửa kính xe.

Anh cầm tay cô lên, thấy tay phải cô bị trầy, vết thương lớn chiếm khoảng nửa lòng bàn tay. “Cô sao lại bị thương vậy, thư ký Hạ?” nhìn Hạ Ngữ Hàm đang nhắm mắt, biết là cô say quá nên ngủ mất rồi.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn đang ngủ, đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dạng mượn rượu giải sầu này của thư ký Hạ, một người lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào như cô, sao bây giờ lại có thể đi uống rượu.....

Anh nhìn thấy khóe mắt cô còn vương một giọt nước mắt, trái tim như bị níu chặt, làm cho trong lòng anh thấy đau không dứt.

Ngụy Thành Tuấn với tay tới, đầu ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt long lanh đó, anh cởi áo vest ngoài ra, đắp lên thân người nhỏ bé đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn để lộ ra nét mặt vẻ thương tâm đau khổ như trước.

Nhìn lại thân người đang nhắm mắt ngủ, anh tắt đèn, lái xe rời đi.

Trưa hôm sau...

Nằm trên chiếc giường lớn, Hạ Ngữ Hàm từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, cô đưa tay định lấy đồng hồ báo thức trên chiếc kệ bên giường xem giờ, lại chỉ thấy tay quờ quạng trong không khí. Kệ của mình đâu rồi?

Không thể không mở to đôi mí mắt nặng trĩu, cô mới phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, và lại đây cũng không phải nhà mình.

Hạ Ngữ Hàm kinh ngạc ngồi dậy, cảm thấy đầu không khỏe lắm. Tối hôm qua cô uống hơi nhiều, nhưng mà không phải cô cùng Tư Giai và Nhu Ân cùng nhau uống rượu sao? Mà đây cũng không phải nhà bọn họ, thoát nhìn cũng không giống như phòng khách sạn.

Cô tự xem lại thấy mình vẫn mặc đầy đủ bộ quần áo trước đó. Tối hôm qua, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại có thể nằm ở một nơi xa lạ như thế này?

Cố gắng nghĩ lại chuyện tối hôm qua, cô nhớ là mình cùng Tư Giai đều uống khá nhiều rượu, rồi sau đó thì sao nhỉ? Cô hầu như hoàn toàn không có ấn tượng.

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, nhìn thấy người đàn ông đi vào, cô ngây cả người.

“Tổng, tổng giám đốc?” Cô chớp mắt, đúng là tổng giám đốc.

“Tôi đang nghĩ là cô cũng sắp tỉnh lại.” Ngụy Thành Tuấn cầm trên tay khăn mặt và bàn chải đánh răng. “Đây là khăn mặt và bàn chải đánh răng mới.”

“Tổng giám đốc, tại sao ngài lại ở đây?” Hạ Ngữ Hàm vẻ mặt ngạc nhiên. Không hiểu vì sao sau khi cô vừa tỉnh lại, lại có thể gặp tổng giám đốc, anh còn lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng mới cho cô.

“Bởi vì đây là phòng dành cho khách ở nhà tôi.” Anh không phải không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt cô, xem ra cô không nhớ chuyện hôm qua rồi.

“Sao cơ? Đây là phòng dành cho khách ở nhà tổng giám đốc?” Cô hốt hoảng tìm thấy chiếc bao da của mình trên cái ghế bên cạnh, móc di động ra gọi cho cô bạn thân.

Cô muốn biết đã xảy ra chuyện gì, tối hôm qua không phải họ cùng nhau uống rượu sao, tại sao cô vừa tỉnh lại đã ngủ ở nhà tổng giám đốc?

Điện thoại reo ba tiếng, Hứa Nhu Ân mới nghe máy.

“Ngữ Hàm, tớ mới định gọi điện thoại cho cậu, tối hôm qua mọi chuyện ok chứ hả?” Cô hỏi. Đêm qua sau khi cô về nhà có gọi điện cho Ngữ Hàm một lần, nhưng Ngữ Hàm không nghe máy, cô đoán chắc là Ngữ Hàm ngủ rồi.

“Nhu Ân, đêm qua đã xảy ra chuyện gì, vì sao tớ lại có thể ngủ ở nhà tổng giám đốc?”

“Cậu nói tối hôm qua cậu ngủ ở nhà tổng giám đốc của các cậu?” Hứa Nhu Ân cũng rất kinh ngạc.

“Uh, rốt cuộc là chuyện gì vậy”

Hạ Ngữ Hàm nghe cô bạn thân thuật lại chuyện tối hôm qua, mới từ từ nhớ lại ngày hôm qua hình như có gặp tổng giám đốc ở quán bar, hơn nữa còn lên tiếng chào hỏi anh ta.....

Không nhớ ra chuyện tối hôm qua làm cô đau đầu, nhưng mà nhớ ra rồi, cũng làm cô đau đầu y như vậy. Hôm qua lẽ ra cô không nên uống nhiều như vậy, Nhu Ân nói đúng ra tổng giám đốc có lẽ là định đưa cô về nhà, có thể là vì cô đang ngủ, lại không biết nhà cô ở đâu, bởi vậy nên đành phải chở cô về nhà mình.

Nói thực ra, cô nhớ mang máng hình như mình có lên tiếng chào hỏi tổng giám đốc, nhưng mà chuyện sau đó, bao gồm cả chuyện tổng giám đốc dắt cô rời khỏi quán bar, cô hoàn toàn không nhớ gì cả.

“Ngữ Hàm, tớ cảm thấy tổng giám đốc công ty cậu rất đẹp trai, rất nam tính.” Tuy là thái độ có hơi ngang ngược cường ép một chút, nhưng lại có sức hấp dẫn lạ thường, làm cho người khác cảm nhận được sự tồn tại của anh ta một cách mãnh liệt, không thể làm ngơ được.

Hạ Ngữ Hàm cười gượng trong lòng, bây giờ có phải lúc bàn tán về ngoại hình tổng giám đốc đâu, mà là..... cô nên trốn đi như thế nào, không, là nên rời khỏi đây như thế nào mới đúng, nhưng mà cho dù là rời khỏi đây, cũng không có cách nào xoá bỏ sự thật là tối hôm qua cô uống say nên qua đêm ở nhà tổng giám đốc.

“Ngữ Hàm, cậu không sao chứ? Không lẽ tổng giám đốc các cậu đang nổi giận?”

“Tớ cũng không biết anh ta có giận hay không.” Lúc này bởi vì cô nhìn thấy tổng giám đốc lòng cảm thấy rất kinh ngạc, nên cô không dám khẳng định anh ta có giận hay không. “À đúng rồi, Tư Giai sao rồi? Tớ uống say, chỉ một mình cậu làm sao đưa cậu ấy về?” Nếu cô say, Tư Giai khẳng định cũng say, bởi vì so với cô Tư Giai uống còn nhiều hơn.

“Không phải tớ đưa cậu ấy về, là bạn trai cậu ấy đến vác về.” Bởi vì Tư Giai không chịu đi với anh ta, bạn trai Tư Giai đành phải cứng rắn bế cô về nhà.

“Vậy là tốt rồi.”

“Ngữ Hàm, xem ra tổng giám đốc các cậu cũng là người biết quan tâm nhân viên. Ít ra anh ta cũng không tùy tiện bỏ cậu lại trong ô tô, nhà nghỉ hay khách sạn.”

Tổng giám đốc là người biết quan tâm? Cô không biết, cô chỉ biết là mình đang trong tình huống thật khó xử. Nhớ tới tổng giám đốc còn ở bên ngoài phòng khách chờ mình, Hạ Ngữ Hàm liền vội vàng ngừng trò chuyện.

Khi cô đưa tay định lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng chuẩn bị đánh răng rửa mặt, nhìn thấy lòng bàn tay phải có vết cồn i-ốt.

Hôm qua lúc cô đi quán bar uống rượu, cũng không có nói cho Nhu Ân và Tư Giai biết tay cô bị thương.....

Chẳng lẽ là tổng giám đốc bôi thuốc giúp cô?

Hạ Ngữ Hàm đi ra phòng khách, liền nhìn thấy Ngụy Thành Tuấn ngồi ở phòng khách lý xem tivi, cả người mặc quần áo màu trắng giản dị, trông có vẻ tương đối thoải mái, thấy cô xuất hiện, anh liền tắt tivi.

Mặc dù không mặc bộ đồ vest tạo cảm giác áp đảo cho người khác như thường ngày, vẻ mặt cũng không nghiêm túc như khi ở văn phòng, nhưng tổng giám đốc vẫn là tổng giám đốc, vừa nhớ lại tối hôm qua anh ta thấy bộ dạng uống say thất thố của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền ửng đỏ, cảm thấy thật ngại ngùng.

“Tổng giám đốc, thực xin lỗi, đêm qua tôi uống rượu say, làm phiền đến ngài, tôi thật sự rất có lỗi.” Hạ Ngữ Hàm cúi đầu, ngưỡng chừng giải thích.

Nếu anh ta vì vậy mà tức giận, muốn cô thứ hai tuần tới không cần đi làm, cô cũng không có gì để nói.

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô đang ra sức giải thích, nhẹ nhàng nói: “Thư ký Hạ.”

“Vâng.” Cô khẩn trương lên tiếng trả lời.

“Tôi nghĩ bữa trưa chúng ta nấu mì Ý ăn, cô không phản đối chứ?”

“Sao cơ? Bữa trưa à?” Hạ Ngữ Hàm sững người.

“Có vấn đề gì sao, cô không thích ăn mì Ý à?”

“Ồ, không phải đâu, tôi rất thích ăn mì Ý, chỉ là tôi còn tưởng ngài định nói.....” Đối với việc tổng giám đốc nhắc tới bữa trưa mà không phải là tức giận mắng người, tiếp theo sẽ nói muốn đuổi việc cô, cô bị sốc nặng.

“Cô tưởng tôi định nói gì?” Ngụy Thành Tuấn tò mò hỏi.

“Không có gì.” Hạ Ngữ Hàm xấu hổ cười. “Tổng giám đốc, thật ngại quá, tôi không biết nấu mì Ý, nhưng tôi biết nấu các món mì khác, cũng biết làm món cơm chiên.” Nghỉ phép về quê ở Gia Nghĩa, thỉnh thoảng cô cũng cùng mẹ nấu ăn, nhưng đều là những món ăn thường ngày, nhà cô chưa từng nấu mì Ý.

Thân hình cao lớn của anh đứng lên. “Tôi có nói là kêu cô nấu sao?”

Uhm? Nếu không phải tôi nấu, chẳng lẽ là anh nấu? Hạ Ngữ Hàm thấy anh đang mở cửa đi vào nhà bếp, cô cũng đi theo sau, tròn tròn hai mắt. Tổng giám đốc cũng biết nấu ăn?

Ngụy Thành Tuấn lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong chiếc tủ lạnh bốn cửa, sau đó xoay người lại, “Tôi định nấu Spaghetti bơ cá hồi, hay là cô muốn ăn món khác?”

“Không, ăn Spaghetti bơ cá hồi là được rồi.” Tổng giám đốc thật sự biết nấu Spaghetti?

Hạ Ngữ Hàm đứng bên cạnh bồn rửa chén. Thấy động tác làm thức ăn của tổng giám đốc vừa thuần thực vừa nhanh nhẹn, cô cảm thấy không thực cho lắm, không lẽ vẫn còn đang say rượu sao?

Bởi vì thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, cho dù tận mắt nhìn thấy, vẫn là cảm thấy rất là phi thường, thì ra một tổng giám đốc lúc nào cũng uy nghiêm lạnh nhạt, cũng có bộ mặt bình thường như thế này khi ở nhà.

Anh ta không chỉ biết nấu ăn, hơn nữa xem ra còn rất thuần thực.

Cô đứng ngây người, nhìn nhà bếp xung quanh toàn màu trắng, cộng thêm người đang nấu cơm cũng mặc quần áo màu trắng, vô cùng chói mắt, cảm giác giống như đang nhìn một đầu bếp kiêm người mẫu nam nào đó đang nấu cơm. Bề ngoài đẹp trai khoáng đạt, động tác nấu ăn vừa nhanh nhẹn vừa tao nhã, làm cho người khác nhìn vào cũng thấy hoa mắt choáng váng.

Hai mươi phút sau, lúc Hạ Ngữ Hàm cùng Ngụy Thành Tuấn ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, vẻ mặt cô lại bị mê hoặc như lúc nãy, cho đến khi nhét một họng đầy Spaghetti, vị ngon trong miệng mới lôi tinh thần của cô quay trở lại, kinh ngạc cảm thấy tất cả đều là sự thật.

“Ăn thấy thế nào?”

“Ngon lắm đó.” Cô không thể không ca ngợi, hương vị này tuyệt đối không thua gì đầu bếp nhà hàng, không, tổng giám đốc nấu ngon hơn, có vài nhà hàng Spaghetti nấu quá nhừ, nhưng Spaghetti tổng giám đốc nấu vẫn giữ lại được mùi vị của sợi mì, hương vị rất tuyệt.

“Cô không cần bởi vì là do tôi nấu mà nịnh như vậy đâu.” Ngụy Thành Tuấn vừa ăn vừa nói.

“Không phải đâu, là thật đó, rất ngon, hơn nữa còn là món Spaghetti ngon nhất mà tôi từng ăn đó.” Cô thực sự cảm thấy cực kỳ ngon. “Tổng giám đốc, ngài học nấu ăn ở đâu vậy?”

“Chuyện này cần gì phải học ai, đọc sách là được rồi.” Anh nói rất đơn giản.

“Đọc sách?”

“Lúc tôi du học ở Mỹ, có lẽ là năm hai đại học, đột nhiên có một ngày rất thèm ăn cơm chiên, nhưng mà món cơm chiên nhà hàng Trung Quốc gần nhà tôi bán rất khó ăn, bởi vậy tôi liền mua một sách dạy nấu ăn về nhà nghiên cứu, sau đó tự mình ra tay nấu thử xem sao, không ngờ mùi vị cũng không tệ lắm, từ đó về sau tôi thường xuyên tự mình nấu cơm.”

Chỉ vì không được ăn món cơm chiên ngon liền tự mình ra tay làm? Quả là giống với tác phong cầu toàn đối với mọi việc của tổng giám đốc. Nhưng mà chỉ cần đọc sách dạy nấu ăn mà đã nấu được món cơm chiên, xem ra tổng giám đốc đúng là thiên tài, thảo nào bất kể là làm chuyện gì cũng đều rất lợi hại, không làm khó được anh ta.

Hạ Ngữ Hàm đột nhiên nhớ tới chuyện Phương Khải Nhi nói anh ta không hề lãng mạn. “Tổng giám đốc, cho hỏi ngài có từng nấu cho bạn gái ăn chưa?”

“Không có, sao cô lại hỏi chuyện này?” Lúc anh qua lại với Khải Nhi, hai người đều dùng cơm ở nhà hàng cao cấp, bởi vì Khải Nhi rất để ý chuyện người khác nhìn cô ấy như thế nào, bởi vậy ngay cả địa điểm ăn uống cũng rất chú ý, cho dù ở nhà đi nữa, cũng là gọi thức ăn nhà hàng đến.

“Tổng giám đốc, xin ngài đừng giận, tôi chỉ là cảm thấy một người đàn ông nếu biết nấu ăn sẽ làm cho người ta có cảm giác rất lãng mạn, tôi nghĩ sau này nếu ngài nấu cơm cho bạn gái ăn, người đó nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.” Nói xong, cô phát hiện đôi mắt đen sáng ngời hữu thần đang nhìn mình chằm chằm, làm cho cô căng thẳng nhìn xuống. “Tổng giám đốc, xin lỗi, hình như tôi quá nhiều lời rồi.”

Ngụy Thành Tuấn nhìn khuôn mặt cô khi không trang điểm càng lộ vẻ thanh tú, “Không sao, cứ coi như là bạn bè đang tán gẫu với nhau, cô không cần phải quá gò bó.”

“Bạn, bạn bè ư?”

“Đúng vậy, bạn bè.” Anh nhìn cô. “Thư ký Hạ, tôi hy vọng chúng ta ngoài chuyện là cấp trên và cấp dưới, còn có thể là bạn bè, ok?”

Ý của tổng giám đốc bây giờ là, anh ta và cô là bạn bè? Vì sao anh ta lại muốn làm bạn với một người vô cùng bình thường như cô? Là hứng khởi nhất thời, hay là có nguyên nhân khác?

Hạ Ngữ Hàm do dự làm cho Ngụy Thành Tuấn hơi nhíu mày. “Thư ký Hạ, sao cô không trả lời? Thế nào, cô không muốn làm bạn với tôi sao?”

“Không phải đâu, tổng giám đốc, chỉ là tôi có chút kinh ngạc.” Cô cũng không phải là muốn cự tuyệt, đối với cô mà nói, tổng giám đốc chính là tổng giám đốc, chính là cấp trên, chính là ông chủ, hiện tại đột nhiên nói là làm bạn bè, làm cho cô có chút không thể thích ứng được.

Nhưng mà theo như Nhu Ân nói, tổng giám đốc là người biết quan tâm, nếu không anh cũng không cần chiếu cố một thư ký uống rượu say mềm như cô, sau đó còn giúp cô bôi thuốc, thậm chí tự tay nấu bữa trưa cho cô ăn..... Đột nhiên cô cảm thấy, tổng giám đốc lúc này không hề ở tận trên cao, ngược lại thật sự giống như bạn bè.

Có lẽ tổng giám đốc thực sự xem cô như bạn bè, cho nên mới có thể làm như vậy, bởi vậy cô mỉm cười. “Tổng giám đốc, có được người bạn như ngài tôi rất vui, à còn nữa, tôi quên cảm ơn ngài đã bôi thuốc cho tôi.”

“Nếu chúng ta đã là bạn bè, cô có thể không cần xưng hô quá kính trọng, tôi nghĩ tôi không già tới mức phải dùng từ ‘Ngài’ để xưng hô. Đúng rồi, tay cô làm sao lại bị thương vậy?”

“Đây là do.....” Tim Hạ Ngữ Hàm đau nhói, nắm chặt lòng bàn tay bị thương. “Là tự tôi không cẩn thận té ngã bị trầy.”

“Đúng thế không? Sau này đi đứng cẩn thận một chút.”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi nghe nói sở dĩ tối hôm qua cô đi uống rượu, là vì bạn trai cô bắt cá hai tay?”

Không thể ngờ được anh ta có thể đột nhiên nhắc tới nguyên nhân mình uống say, Hạ Ngũ Hàm đỡ cả người, ngẩng mặt lên, gật đầu trả lời, “Đúng vậy.” Nếu tổng giám đốc đã biết, vậy cô cũng không cần phải giấu diếm.

“Tôi tưởng là tình cảm giữa cô và bạn trai rất tốt.” Anh thường xuyên thấy cô gọi điện thoại cho bạn trai, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào hạnh phúc.

“Tôi cũng tưởng như vậy, nhưng mà.....” Nhớ tới tối hôm qua nhìn thấy Trạch Nguyên cùng bạn gái mới thân mật với nhau, lòng cô hơi nhói đau.

“Vậy cô định làm thế nào?”

Hạ Ngũ Hàm cố đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, chưa xót cười cười, ánh mắt hoe đỏ. “Còn có thể làm gì, chỉ có thể chia tay. Thực tế là, đêm qua chúng tôi đã chia tay rồi.” Cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, cô cúi đầu, sợ bản thân mình có thể bật khóc trước mặt tổng giám đốc.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi xuống, giọng nói Ngụy Thành Tuấn dịu dàng hiếm thấy, “Thư ký Hạ, tôi sẽ không hỏi nữa, cô cũng đừng suy nghĩ nữa, cô ăn nhanh đi, kéo mì lạnh, mùi vị lại không ngon.”

“Vâng.” cô hít hít nhẹ mũi, tiếp tục ăn mì.

Thực cảm ơn anh ta không hề truy hỏi, để cô cũng không phải quá khó xử, thì ra tổng giám đốc cũng có lúc quan tâm người khác như vậy.

Làm việc bên tổng giám đốc hai năm, dường như họ không hề có tiếp xúc riêng tư với nhau, đây là lần đầu tiên cô ăn cơm với tổng giám đốc ngoài thời gian làm việc và tiệc tùng xã giao, cô còn tưởng sẽ rất lúng túng, nhưng kết quả lại thoải mái dễ chịu ngoài dự định của mình.

Sau khi chia tay bạn trai, cô lại có thêm một người bạn.

Thứ Hai là ngày Hạ Ngũ Hàm bận nhất trong cả tuần, ngoài việc phải sắp xếp lịch trình cả tuần của tổng giám đốc, còn phải xử lý, phân loại và gửi rất nhiều công văn đến các bộ phận khác nhau, cô bận ngập mặt cho đến gần giữa trưa mới có thời gian tạm nghỉ xả hơi.

“Thư ký Hạ, lấy bản ghi chép hội nghị nghiệp vụ lần trước cho tôi.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Hạ Ngũ Hàm tìm lấy bản ghi chép hội nghị thứ Tư tuần trước, sau đó đem vào văn phòng.

“Để đó trước đi, cô có thể ra ngoài.” Ngụy Thành Tuấn lật xem một báo cáo khác.

“Vâng.”

Vốn nghĩ thứ Sáu tuần trước cô uống rượu say lại qua đêm ở nhà tổng giám đốc, thứ Hai đi làm, lúc đối mặt với tổng giám đốc, có thể sẽ có chút không được tự nhiên, may mắn là thái độ của tổng giám đốc không có chút khác biệt, giờ mới có thể khiến cô thở ra nhẹ nhõm.

Hai ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, quyết định tạm thời quên đi chuyện đau khổ, dù sao chia tay cũng đã là sự thật, chỉ là cô không biết nên nói với ba mẹ như thế nào, cô biết họ rất muốn biết mặt bạn trai của cô.

Hiện tại, cô quyết định là trước mắt không nghĩ ngợi gì hết, trong lòng cũng sẽ không cảm thấy quá khó chịu nữa.

Cô khởi động lại tinh thần, chuyên tâm làm việc, hơn nữa tuần này cô còn bận hơn so với bình thường, vì phải chuẩn bị cho chuyến đi công tác ở Mỹ vào tuần sau.

Mỗi năm cô sẽ cùng tổng giám đốc đi công tác ở Mỹ cố định bốn lần, đều là đi chủ trì tổng hội nghị hằng quý của chi nhánh, có lẽ chờ sau khi đi công tác trở về, cô sẽ nói rõ với người nhà về chuyện chia tay.

Buổi trưa, Ngụy Thành Tuấn từ trong văn phòng đi ra, anh có một buổi hẹn ăn cơm.

Hạ Ngữ Hàm đứng dậy. “Tổng giám đốc, đi đường cẩn thận.” Sau khi thấy anh bước vào thang máy, cô mới thả lỏng thở hắt ra thật to. Sau đó quay lại ngồi vào ghế.

Giờ đã là buổi trưa, tuy rằng bữa sáng cô còn chưa ăn, nhưng cô cũng không cảm thấy muốn ăn gì. Có thể là buổi sáng bận quá, làm cho cô cảm thấy hơi mệt, không muốn đi xuống lầu mua cơm trưa, nhớ tới trong ngăn kéo có bịch bánh quy nhỏ, cô lấy ra, mới ăn được hai miếng, liền nhìn thấy Ngụy Thành Tuấn vừa mới đi khỏi đã quay trở lại.

Cô bỏ bánh quy trong tay xuống. “Tổng giám đốc, anh quên đồ gì sao?”

“Đúng vậy, có một tài liệu quên bỏ vào.” Ngụy Thành Tuấn bước nhanh vào văn phòng, lập tức đi ra, nhưng anh lại không đi khỏi ngay, mà lại đứng bên bàn làm việc của cô, nhíu mày nhìn bánh quy trên bàn. “Thư ký Hạ, đây là bữa trưa của cô?”

Hạ Ngữ Hàm ngại ngần trả lời, “Bởi vì thời tiết nóng quá, tôi không muốn ăn gì cả.”

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô một cái, đi về hướng thang máy không nói gì thêm.

Sau khi ăn hai miếng bánh quy, bởi vì thật sự không thèm ăn, Ngữ Hàm lại cất bánh quy vào ngăn kéo, mặc dù hơi mệt một chút, cô cũng không muốn nghỉ ngơi, sợ bản thân suy nghĩ lan man, do đó tiếp tục chỉnh sửa lại tài liệu.

Nếu đã quyết định không thèm nghĩ đến chuyện làm mình đau khổ nữa, vậy cô cũng nên tập trung làm việc.

Khoảng 2 giờ, Ngụy Thành Tuấn từ bên ngoài trở về, trên tay còn cầm một hộp bánh ngọt, đặt lên bàn làm việc của cô.

Về mặt cô bối rối. “Tổng giám đốc, đây là?”

“Bên cạnh nhà hàng có một cửa hàng bánh ngọt, tôi không biết cô thích ăn loại nào, cho nên mua hết, cô ăn đi.”

Hạ Ngữ Hàm mở hộp giấy, bên trong tổng cộng có tám loại bánh ngọt khác nhau, cho dù bây giờ cô không thèm ăn gì đi nữa, thì cũng vô thức bị mấy loại bánh ngọt đẹp mắt này hấp dẫn. “Tổng giám đốc, vì sao đột nhiên anh lại mua bánh ngọt cho tôi? Không lẽ hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?”

“Bạn bè mua bánh ngọt cho cô ăn điểm tâm, phải có lý do gì sao?”

Bạn bè? Hạ Ngữ Hàm ngây người ra. Tổng giám đốc nói như vậy cũng đúng, thỉnh thoảng Nhu Ân hoặc Tư Giai đến căn hộ nhỏ của cô chơi, cũng đều tiện tay mua một món ăn mặn hoặc một cái bánh ngọt nhỏ của tiệm 85 độ C.

Đầu tiên cô lấy một miếng bánh loại Black Forest cô thích ăn nhất, dùng nĩa nhỏ ăn một miếng, vừa ngon vừa không quá ngọt, hơn nữa sôcôla rất thơm, đột nhiên cảm thấy thật ra mọi việc cũng không đến nỗi tệ, tâm trạng cũng dần dần thoải mái hơn.

Nhớ tới hai chữ bạn bè tổng giám đốc vừa nói, anh ta đối với bạn đều tốt như vậy sao?

Nếu vậy cô quả là rất may mắn có thể làm bạn của tổng giám đốc.

Sáng hôm sau, Hạ Ngữ Hàm đặc biệt đến công ty sớm, hôm qua tuy cô mang một ít bánh ngọt về nhà, nhưng vẫn còn dư vừa đủ để làm bữa sáng, hai miếng bánh ngọt cộng thêm một ly cà phê nóng, bữa sáng của cô thật tuyệt vời, làm cho cô tràn đầy sức sống, những điều này đều là nhờ có tổng giám đốc.

Hết giờ làm việc, cô sửa soạn đồ đạc chuẩn bị đi về, lấy di động, theo thói quen muốn kiểm tra tin nhắn, trước kia cô và bạn trai thường xuyên nhắn tin với nhau, một ngày rất nhiều tin, thậm chí có lúc khi anh đang dự một cuộc họp cảm thấy nhàm chán, còn kêu cô gửi cho anh một vài truyện cười.....

Mặc dù cô muốn mình đừng nghĩ tới nữa, nhưng kéo dài vài năm cũng đã tạo thành thói quen, cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn là có thể sửa được, ngay cả nỗi đau trong lòng cũng vậy, cô vẫn cần thời gian để điều chỉnh.

“Thư ký Hạ.”

Nghe tiếng tổng giám đốc, Hạ Ngũ Hàm giật mình, vội vàng buông điện thoại di động xuống. “Vâng, tổng giám đốc.” Không biết anh đã đứng bên bàn cô từ khi nào, sao cô không cảm thấy gì cả?

Ngụy Thành Tuấn vừa đi ra khỏi phòng, lại thấy cô ngồi tại chỗ nhìn di động đến ngây người, còn lộ ra khuôn mặt buồn bã, nhất định là đang nhớ đến bạn trai cũ, xem ra có vẻ là cô cố gắng lấy lại tinh thần, cũng miễn cưỡng cười rất vui vẻ, nhưng cô như vậy càng làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

“Thư ký Hạ, lát nữa tôi mời cô ăn tối.”

“Hả? Ăn tối?” Trưa hôm qua mời cô ăn bánh ngọt, hôm nay lại mời cô ăn tối? Cô hơi kinh ngạc, cũng có một chút bối rối. “Nhưng không phải anh còn công việc sao?” Ngoài chuyện tổng giám đốc còn bận công việc, cô muốn nói, thật ra cô không đói lắm, vả lại cô cũng không có tâm trạng ăn cơm, cô muốn về nhà nghỉ ngơi hơn.

“Chuyện đó không quan trọng, ý cô là, cô không muốn đi ăn tối với người bạn như tôi?”

Hạ Ngũ Hàm xấu hổ cười. “Tổng giám đốc, anh đừng hiểu lầm, thôi được, chúng ta cùng đi ăn tối. Nhưng mà tổng giám đốc, nên để tôi mời anh mới đúng, để cảm ơn bánh ngọt của anh hôm qua, cả Spaghetti tuần trước nữa.”

“Được rồi, thì để cô mời, tôi vào trong sắp xếp một chút, một lát nữa thì đi được.”

“Vâng.”

Ngụy Thành Tuấn quay lại văn phòng, lúc đi ra trên tay cầm theo cặp tài liệu, hai người cùng đi thang máy xuống.

Ngồi trong xe tổng giám đốc, thắt dây an toàn xong Hạ Ngũ Hàm hỏi: “Tổng giám đốc, anh muốn ăn món gì?”

Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đã là do cô mời, thì đi tiệm nào cô thường đến nhất đi.”

Tiệm cô thường đến nhất?

“Nhưng mà tiệm tôi thường ăn nhất là tiệm mì hoành thánh.” Bởi vì cô thích ăn mì hoành thánh. “Tổng giám đốc, anh có muốn chọn nhà hàng nào anh thích không?” Tổng giám đốc nếu có hẹn ăn cơm với khách hàng, đều là do cô gọi điện đến nhà hàng đặt bàn trước, đều là những nhà hàng rất cao cấp, nhà hàng phong cách Tây hay Trung đều có, nhưng cho dù là nhà hàng nào thì cũng tốn không ít tiền, nhưng tóm lại không thể mời tổng giám đốc ăn những món quá tầm thường.

“Chúng ta đi ăn mì hoành thánh đi.” Anh không nhận lời đề nghị của cô, trực tiếp quyết định luôn.

4. Chương 4

Ngồi trong quán mì hoành thánh, Hạ Ngũ Hàm vô cùng thấu hiểu vì sao khách trong tiệm lại nhìn chăm chăm vào tổng giám đốc.

Quán mì hoành thánh nằm trong một hẻm nhỏ, dường như thực khách đều là những người sống gần đó, bởi vậy mọi người đều ăn mặc như ở nhà, có bác trung niên thậm chí chỉ mặc áo ba lỗ với quần đùi vào ăn, mọi người cũng không cảm thấy kỳ cục.

Nhưng sắp không giống với mọi người, cả người mặc đồ vest cao cấp đắt tiền, giống như một vị hoàng tử anh tuấn tao nhã ngồi ở quán cóc ăn mì, hình ảnh này không chỉ rất bất thường, thậm chí có thể nói là kỳ lạ, chẳng trách mọi người miệng thì ăn mà ánh mắt thì dán vào người anh.

Đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Ngũ Hàm cảm thấy không được tự nhiên, cũng sợ sếp bị người ta nhìn không quen, nhưng ngoài dự đoán của cô, anh không hề nói gì, mặt cũng không có vẻ gì là không vui, làm cho cô thật sự kinh ngạc.

Có điều, rốt cuộc vì sao tổng giám đốc lại muốn cùng cô đi ăn mì hoành thánh? Chẳng lẽ là bởi vì sếp chưa từng ăn món này?

Quán mì hoành thánh này ở gần nhà cô, trước đây cũng rất lâu rồi, cô cũng đã từng đưa bạn trai đến một lần, nhưng bởi vì anh không hề thích ăn mì, bởi vậy sau này cũng không đi với cô đến đây.

“Cậu đẹp trai, mì hoành thánh đây, đĩa dưa món này là mời cậu.”

Bác bán mì bưng hai tô đến, còn miễn phí tặng một đĩa dưa món, đúng là người đẹp trai được tiếp đãi khác hẳn, cô là khách quen, còn chưa bao giờ được ăn dưa món miễn phí.

“Cám ơn.” Ngũ Thành Tuấn nhìn bác bán mì hơn năm mươi tuổi hơn nói lời cảm ơn.

“Đừng khách sáo, cậu đẹp trai, nhớ thường xuyên đến ăn nha.” Bác bán mì vui vẻ cười, nhìn anh chàng đẹp trai hiếm thấy không rời mắt, đến khi có khách kêu tính tiền, bà mới xoay người rời đi.

Hạ Ngũ Hàm cảm thấy sức quyến rũ của sếp thật vĩ đại, ngay cả bác bán mì cũng vì sếp mà biến thành thiếu nữ hồi xuân, vì sếp mà cười ngây ngất.

Nhưng mà nói đi nói lại, sếp lại thích ăn mì hoành thánh sao? Tuy rằng rõ ràng là vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy đưa sếp đến tiệm mì hoành thánh thật không phải, cô nên kiên trì mời sếp đi ăn ở một nhà hàng cao cấp.

Sau đó, cô thấy anh múc một muống nước dùng lên ném thử, giống như thử mùi vị, nghe nói người nấu ăn ngon, đối với mùi vị thức ăn có yêu cầu rất cao.

“Tổng giám đốc, sao vậy, anh cảm thấy thế nào?” Tuy rằng mì hoành thánh không phải do cô nấu, nhưng cô cũng rất lo lắng, bởi vì cô cho là mình nên mời sếp đi ăn những món ngon hơn.

Ngũ Thành Tuấn vẫn giữ vẻ mặt thâm trầm. “Mùi vị cũng không tệ, nhưng có lẽ là hơi mặn một chút.”

Biết sếp không chê, Hạ Ngũ Hàm thở ra nhẹ nhõm, “Tổng giám đốc, anh thật sự rất lợi hại, đúng là có rất nhiều khách hàng từng phàn nàn với bác bán mì là vị hơi mặn.”

“Đã biết là mặn thì sao cô còn thường xuyên đến đây ăn?”

“Bởi vì mì hoành thánh của bác bán mì ở đây rất giống mùi vị của mẹ tôi nấu, ngay cả cá tính hai người cũng có chút giống nhau, nên tôi thường đến đây ăn mì.” Cô đột nhiên nghĩ đến, nếu lỡ một ngày nào đó mẹ cô gặp tổng giám đốc, có khi nào sẽ giống y như bác bán mì mà cười ngây ngô không thôi? Vừa nghĩ đến chuyện này, cô đã cười khúc khích.

“Cô đang cười gì vậy?” Ngũ Thành Tuấn nhìn cô.

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ là mẹ tôi và bác bán mì có cá tính rất giống nhau, rất thích trai đẹp, nếu một ngày nào đó mẹ tôi gặp anh, chắc là sẽ cũng giống y như bác ấy, nhìn thần tượng mà cười đờ đẫn ra. Ba tôi từng ám ức nói đùa với tôi, rằng mẹ tôi chỉ thích nhìn những anh chàng đẹp trai trẻ tuổi trên tivi chứ không thèm nhìn ba, ha ha.” Nói tới ba mẹ, Hạ Ngũ Hàm cười rất vui vẻ.

Ngũ Thành Tuấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang kể chuyện người nhà cười rạng rỡ, đôi môi đẹp đẽ không khỏi hơi cong lên.

Cô cười xong, mới giật mình thấy hình như mình vừa mới huyền thuyên hơi nhiều về chuyện trong nhà, có lẽ sếp cảm thấy chán, không hề muốn nghe. “Xin lỗi tổng giám đốc, tôi không nên kể chuyện nhà tôi.”

“Không sao đâu, tôi cảm thấy rất thú vị.” Anh có thể cảm nhận được cô đến từ một gia đình ấm áp hạnh phúc, cũng bởi vậy mà cá tính của cô rất đơn thuần. “Vả lại cuối cùng tâm trạng cô cũng vui hơn một chút mà.”

Ồ? Hạ Ngữ Hàm sững sốt. Chẳng lẽ là vì tổng giám đốc thấy tâm trạng cô không tốt, nên chiều hôm qua mới mua bánh ngọt cho cô, hôm nay còn muốn mời cô ăn cơm, lại cho cô chọn chỗ cô thường ăn, là để cô không cảm thấy khó chịu trong lòng sao?

Nhìn tổng giám đốc đang cầm cùi ăn mì, không để ý đến quán ăn không hề tương xứng vị trí và thân phận của mình, về mặt tự tại, nhưng mà sau khi húp thêm một muỗng nước dùng, nhúu mày lại một chút, rõ ràng là anh không thích vị mặn, làm cho cô vừa buồn cười lại vừa cảm động.

Thật ra lần trước sếp đem cô đang say rượu về nhà, sau khi hai người tâm sự riêng với nhau, cô đã biết là tuy anh bề ngoài rất nghiêm khắc nhưng thật ra lại là một người rất dịu dàng. Anh không chỉ đích thân nấu bữa trưa cho cô ăn, mà thái độ của anh cũng không khác so với thường ngày, để cô không cảm thấy mất tự nhiên.

Hơn nữa bây giờ, anh đưa cô đi ăn, tuy rằng không hề nói một câu an ủi nào, về mặt cũng giống như mọi ngày, nhưng tất cả mọi chuyện anh làm, lại làm cho người ta cảm thấy thật ấm lòng.

Rốt cuộc là ai nói anh không dịu dàng, không quan tâm? Anh rõ ràng chính là một người đàn ông rất tốt! Hạ Ngữ Hàm hiểu ra, cười nhẹ.

“Tổng giám đốc, cảm ơn anh.” Cô chỉ là một thư ký bé nhỏ mà thôi, đối với việc anh hết lòng động viên cô thế này, cô rất cảm động.

“Thư ký Hạ, hy vọng cô có thể vui vẻ trở lại, cô là nhân viên tốt nhất của tôi.”

“Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ chuyên tâm làm việc, sếp không cần phải lo lắng.” Hạ Ngữ Hàm cười, có người vì mình mà động viên như vậy, nếu cô suốt ngày mặt mày đau khổ, như vậy thật sự là rất có lỗi với anh.

Ngụy Thành Tuấn nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia lại rạng rỡ lên, nụ cười cũng tự nhiên hơn nhiều. Tuy rằng so với hồi xưa còn kém một chút, nhưng tinh thần rõ ràng phần chần hơn không ít..... Anh đưa tay xoa xoa đầu cô.

Hạ Ngữ Hàm đầu tiên là sững sốt, sau đó xem như đây là một kiểu động viên khác của anh, mỉm cười ngọt ngào.

Tình cảm bạn bè giữa hai người lại nhảy vọt thêm một bước, chuyển sang giai đoạn bạn thân.

Hai người ăn xong mì hoành thánh, đã nói là do Hạ Ngữ Hàm mời, nên cô trả tiền rồi cùng Ngụy Thành Tuấn đi ra khỏi quán, thấy ông Trương đang chuẩn bị xếp các món đồ tái chế vào trong xe ve chai của ông ấy.

“Ông Trương, đã trễ thế này sao ông còn chưa nghỉ ngơi?” Ông Trương sống ở gần đây, ngày thường mua bán ve chai để kiếm sống, cô cũng thường đem đồ tái chế đến nhà tặng cho ông. Ông Trương cùng hai đứa cháu trai đùm bọc nhau mà sống, đứa lớn nhất đang học trung học, có đôi khi cũng đến giúp đỡ ông vác đồ.

Con trai và con dâu của ông Trương đã ly hôn từ lâu, sau đó liền đem hai cháu quăng cho ông già nuôi nấng, không biết đi về đâu, nhưng ông tính tình lạc quan, từ chối tiền giúp đỡ của mọi người, chăm chỉ kiếm tiền bằng nghề thu mua ve chai, để nuôi lớn hai đứa cháu.

“À, ông đã nghỉ rồi, cũng ăn cơm no rồi, nhưng mà bà chủ tiệm đồ điện tử mới gọi điện thoại cho ông, ông nghĩ là buổi tối cũng không có chuyện gì làm nên đến đây.” Ông Trương nhìn người thanh niên bên cạnh cô. “À, cậu trai trẻ, lại đây giúp ông khiêng hai cái tủ lạnh hư này lên xe đi.”

Nghe thấy ông Trương kêu tổng giám đốc đi phụ vác đồ, lại là mấy cái tủ lạnh vừa vũ vừa bắn, còn chưa nghe anh trả lời, Hạ Ngữ Hàm đã cất tiếng.

“Ông Trương, con giúp ông là được rồi, sức con cũng khỏe lắm đó!” Vừa nói xong, nhìn qua bên cạnh thì Ngụy Thành Tuấn đã cởi áo vest ngoài rồi đưa cho cô. “Sếp à?”

“Giữ áo dùm tôi.” Anh bước về phía trước, ngồi xổm xuống, nâng cái tủ lạnh hỏng lên, hình như là một mình anh khiêng hết, chỉ để ông lão đứng một bên đỡ, trong chốc lát đã chất hai cái tủ lạnh lên xe.

Hạ Ngữ Hàm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói. Cô thật sự không nghĩ tới sếp sẽ tình nguyện giúp đỡ ông Trương khiêng tủ lạnh hỏng.

Bởi vì vấn đề là anh thân phận là sếp, hơn nữa cả người vô cùng uy nghiêm, tổng giám đốc luôn làm cho người ta cảm giác cao quý lại khó gần, nhưng giờ phút này lại có vẻ bình dị gần gũi.

Cô đoán là không ai có thể tưởng tượng sếp lại có thể xuống bếp, hơn nữa nấu ăn rất ngon. Ngày thường anh có vẻ thâm trầm nghiêm túc, lúc xắn tay áo lên, cầm lấy xẻng nấu ăn, làm người ta cảm thấy rất bất ngờ, nhưng cũng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng bình thường, gần gũi. Giống như bây giờ, anh hoàn toàn không để ý trang phục sang trọng đắt tiền trên người bị dơ, ngay cả nhũn mèm một chút cũng không có.

“Chàng trai tốt, cảm ơn cậu.” Ông Trương cảm ơn Ngụy Thành Tuấn, sau đó quay lại nói với cô: “Tiểu Hạ, bạn trai con thật là đẹp trai nha, đáng người cũng rất đẹp.”

“Ông Trương hiểu lầm rồi, anh ấy không phải là bạn trai của con, anh ấy là sếp của con.” Hạ Ngữ Hàm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giải thích. Ông Trương hiểu lầm thì không sao, nhưng không thể để sếp bị người khác hiểu lầm.

“Vậy sao?” Ông hào hứng vỗ cánh tay Ngụy Thành Tuấn, “Sếp của tiểu Hạ, cảm ơn cháu đã giúp đỡ, ông về nhà trước đây, tạm biệt.” Ông khởi động xe, tiếng động cơ vang lên ù ù, sau đó lái xe đi.

Hạ Ngữ Hàm nhìn tổng giám đốc, mỉm cười bước tới, lúc đưa áo khoác trả lại cho anh thì phát hiện tay anh bị thương, giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái đang chảy máu, làm cho cô rất hoảng hốt. “Sếp à, anh bị thương rồi?”

Ngụy Thành Tuấn nhìn tay trái, lơ đãng trả lời. “Không sao đâu, đừng lo lắng quá.”

“Đang chảy máu kìa, làm sao có thể không lo được?” Cô kéo anh đến trước một cửa hàng tiện lợi, “Tổng giám đốc, anh ngồi ở đây chờ tôi một chút.” Nói xong, cô xoay người đi vào cửa hàng.

Khi Hạ Ngữ Hàm đi ra, trên tay cầm rất nhiều thuốc khử trùng, cô lấy ra bông gòn tẩm cồn i-ốt, thật cẩn thận giúp anh lau miệng vết thương. “May là miệng vết thương không to lắm, có điều mấy cái tử lạnh đó cũ quá rồi, phải nhanh chóng sát trùng thì tốt hơn, tránh để bị nhiễm trùng.”

Ngụy Thành Tuấn nhìn Hạ Ngữ Hàm đang cúi đầu cẩn thận giúp anh sát trùng vết thương, lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn, hai người đứng sát vào nhau, cảm giác bức bối trong lòng anh từ bấy lâu nay dường như lập tức biến mất.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp cô, lúc đó là thư ký mới của anh, tóc cô vẫn còn ngắn, làn da trắng nõn, vẻ mặt non nớt, nụ cười chất phác, dường như là cô đang rất lo lắng thì phải, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút ửng đỏ tự giới thiệu, bộ dạng rất trong sáng đáng yêu, làm anh không thể dời mắt đi chỗ khác, nhìn cô một lúc lâu, đó là lần đầu tiên anh nhìn một cô gái lâu như vậy. Cô không có sự nhanh nhẹn và tự tin cần có như những thư ký trước của anh, cô giống như cô bé hàng xóm thiên kim tiểu thư, khi đó anh còn tự hỏi, cô có thể phù hợp với công việc sao?

Không thể ngờ chỉ sau hai năm, tóc cô dài hơn, còn uốn thành lọn nhỏ, mặt trang điểm nhẹ, không còn vẻ non nớt như ngày xưa, thay vào đó là sự quyến rũ của thiếu nữ tuổi hai mươi sáu, nhưng nụ cười của cô vẫn luôn xinh đẹp ngọt ngào, vẫn giống như ngày xưa, giữ chặt lấy ánh mắt anh, và cũng giữ chặt cả trái tim anh.

Nhìn khuôn mặt đang chăm chú cẩn thận bôi thuốc cho anh, chiếc mũi nhỏ nhắn thật thẳng, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp hồng hào, trong lòng rung động, vì sao anh biết cô ấy đã hai năm nay, giờ lại có sự biến đổi như vậy?

Anh ngắm cô thật kĩ, sau đó bình tĩnh.

Bởi vì anh vẫn luôn dõi theo cô, không phải vậy sao? Cô chau mày hay cô mỉm cười, tất cả anh đều nhìn thấy, anh không thể không chú ý, cũng thể không để ý, cho nên lần trước mới không thể kèm chế, nói dối rằng tóc cô vướng gì đó, không nhận được đưa tay chạm vào cô.....

Giống như bây giờ, cô đang ngồi bên cạnh anh, ngửi thấy mùi hương trên người cô, dục vọng trong lòng bắt đầu trỗi lên, pháp phồng, sau đó bắt đầu rục rịch.

Muốn chạm đến tay cô nhưng anh lại ngừng lại giữa không trung, bởi vì anh nhớ tới giọt lệ nơi khóe mắt kia.

Anh hiểu được đằng sau nụ cười của cô vẫn còn sự đau khổ, anh không thể quá vội vàng, nên đợi thêm một thời gian nữa.

Ít ra, hiện tại họ là bạn bè thân thiết, khoảng cách rất gần, cô ngồi bên cạnh anh, không hề phòng bị — nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, anh muốn cô phải thích anh hơn mới được.

“Sếp à, xong rồi.” Hạ Ngữ Hàm cuối cùng cũng băng bó xong.

Ngụy Thành Tuấn nhìn tay. “Cảm ơn cô, thư ký Hạ.”

“Không cần khách sáo, không phải lần trước anh cũng giúp tôi bôi thuốc cho vết thương trên tay sao?” Cô cười cười, đem cất thuốc sát trùng, sau đó đứng lên. “Tổng giám đốc, tối nay thật cảm ơn anh, tôi ở gần đây thôi, chỉ cần đi bộ một chút là tới nhà. Tổng giám đốc, anh nhớ lái xe cẩn thận.”

Anh cũng đứng lên. “Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, rất gần đây mà, tôi tự đi về được mà.”

“Chúng ta nhất định muốn đứng ở đây sao?”

Nói không lại anh, Hạ Ngữ Hàm đành phải để anh đưa cô về, hai người cùng nhau đi về phía nhà cô.

Họ vừa đi vừa tán gẫu, hơn phân nửa là Hạ Ngữ Hàm nói, Ngụy Thành Tuấn trả lời, nhưng không khí vô cùng hòa hợp.

“Thư ký Hạ, tôi cảm thấy cô vừa mới kể chuyện gia đình cô rất thú vị, có thể kể thêm chút nữa không?”

“Được chứ, nhà tôi có ông nội, bà nội, ba mẹ tôi, anh trai tôi thì đã kết hôn.....”

Los Angeles, Hoa Kỳ.

Hạ Ngữ Hàm đem hành lý đặt ở khách sạn xong, không có thời gian nghỉ ngơi, lập tức cùng Ngụy Thành Tuấn đi tới công ty, đây là thói quen thường xuyên của tổng giám đốc.

Hành trình của sếp đã được an bài từ trước, đầu tiên chính buổi ký ước với công ty Sagan, chuyên cung ứng linh kiện ô tô. David người đàn ông trẻ tuổi thừa kế công ty đã ngồi ở phòng họp chờ.

David vừa thấy Ngụy Thành Tuấn cùng Hạ Ngữ Hàm đi tới, vui vẻ đứng lên, ôm Hạ Ngữ Hàm thật nhiệt tình.

“Ngữ Hàm bảo bối, đã lâu không thấy, cô xem càng ngày càng mê người.” Đã lâu không gặp, dáng người cao lớn của David ôm thật chặt cô gái Đông Phương.

Đối với cái ôm nhiệt tình của anh, Hạ Ngữ Hàm biết đây là nghi thức tiếp đón rất thân mật của tây phương, bởi vậy nở một nụ cười.

“David, đã lâu không thấy.”

David có mái tóc vàng, diện mạo tươi trẻ, cá tính hài hước. Anh không chỉ là đối tác quen thuộc của công ty, mà cũng còn là bạn học cùng một đại học với tổng giám đốc. Đây là lần thứ ba cô cùng David gặp mặt, lần đầu tiên gặp mặt anh cũng như vậy nhiệt tình ôm cô, sau đó nói cô đáng yêu mê người.

Mấy năm trước lượng tiêu thụ ô tô ở nước Mỹ giảm mạnh, làm liên quan đến những doanh nghiệp kinh doanh ô tô cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Khi David tiếp nhận công ty, anh nhanh chóng nghiên cứu thêm về sự phát triển, sản xuất xăng dầu, bảo trì máy móc vận hành và giá cả của xe. Bởi vậy anh đã cứu được tổ nghiệp của dòng họ. Hiện tại, David muốn mở rộng sự nghiệp, đem sản phẩm tiêu thụ đến Á Châu, chiếm lấy thị trường Trung Quốc, bởi vậy anh chọn tập đoàn Hán Dương làm đại lý phân phối.

Cho nên đừng nhìn bộ dáng luôn luôn cà lơ phất phơ của David mà nhầm chết, anh cũng là một người rất lợi hại, cô cảm thấy bạn bè của sếp đều thực không đơn giản.

Ngụy Thành Tuấn nhìn bọn họ đang nhiệt tình ôm, mặt trầm xuống, biểu tình cứng nhắc lạnh nhạt nói: “Ôm đủ chưa? Có thể bắt đầu bàn luận công việc không?”

Tổng giám đốc đột nhiên thay đổi tính tình, làm cho hai người đang ôm nhau ngây ngẩn cả người, sau đó David mới hoàn hồn. “Thật là, tao lâu như vậy mới nhìn thấy Ngũ Hàm, mày cũng không cho tao ôm nhiều một chút.”

David cứ như trước khoát vai của Hạ Ngũ Hàm, mà cô cứ ngây ngốc khi bị ôm, hoàn toàn không có cự tuyệt, điều này làm cho biểu hiện trên mặt Ngụy Thành Tuấn càng ngày càng khó nhìn.

“Hạ thư ký, đem kế hoạch hợp tác lấy lại đây.” Anh ngồi xuống phân phó.

“Vâng, tổng giám đốc.” Ngũ khí thực ác liệt, điều này làm cho cô có chút hoang mang, tâm tình tổng giám đốc không tốt sao?

David cũng hiểu được bạn tốt là người đam mê công việc, công việc luôn luôn là nhất, bởi vậy đành phải buông Hạ Ngũ Hàm ra, chuẩn bị bàn công việc.

Thấy cô đem bản kế hoạch lại, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nhếch miệng cười, “Ngũ Hàm bảo bối, lại đây ngồi ở bên cạnh tôi.”

“Vâng?” Cô thật sửng sốt, đang định bước tới, lại lập tức bị ngăn lại.

“Hạ thư ký, đứng ở phía sau đi.” Ngụy Thành Tuấn lấy mệnh lệnh nói.

“Vâng.” Giọng anh hung dữ, Hạ Ngũ Hàm chần hạ, lui ra vài bước đứng phía sau. Tổng giám đốc quả nhiên là tức giận, nhưng cô không biết anh vì sao lại đột nhiên tức giận, bởi vì từ sân bay đến khách sạn sau đó đến công ty, anh không phải đều tốt hết mà?

“Thành Tuấn, làm chi mà nói giọng hung dữ với Hàm bảo bối như vậy?”

“Cô ấy là thư ký của tao, không phải của mày.”

David nhìn mắt bạn tốt, trong đáy mắt hiện lên một chút khác thường, nhưng là anh không nói gì nữa.

Nội dung hợp tác cũng không có nhiều vấn đề lắm, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên hai công ty hợp tác, hơn nữa hai người có đến mười năm quen biết, bọn họ luôn luôn hợp tác ăn ý, bởi vậy chỉ tu sửa lại một ít chi tiết mà thôi.

“Sáng mai tao sẽ mang hiệp ước lại đây chính thức ký kết.” David hòa hảo bắt tay Ngụy Thành Tuấn, tin tưởng này sẽ là một sự hợp tác rất tuyệt.

Việc công đã xong, kế tiếp chính là việc tư.

“Ngũ Hàm bảo bối, đã giữa trưa, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa.” David mời. Tuy rằng cô không phải là mỹ nữ, nhưng cá tính đơn thuần, diện mạo ngọt ngào, thực làm người ta yêu thích, đáng tiếc cô đã có bạn trai, đối với anh hoàn toàn không tâm động đâu.

“Nhưng là tôi sẽ cùng với tổng giám đốc đi khu Hoa kiều.” Hạ Ngũ Hàm cười cười đáp lại.

” Cái gì ? ” David nhìn bạn tốt ” Xem rằng sếp của em muốn làm cho em mệt chết rồi , 2 người cũng vừa mới đến nước Mỹ thôi mà , nó không muốn nghỉ ngơi thì cũng đâu cần phải làm liên lụy đến em . “

“Không phải, đây là việc của tôi.” Tâm tình tổng giám đốc đã muốn không tốt, nàng rất sợ lời nói David kích thích đến anh, vạn nhất anh thật sự tức giận, thật là làm sao bây giờ?

“Tôi nghĩ em nên đi kết hôn đi, đỡ phải bị nó ngược đãi.”

Nghe được hai chữ kết hôn, Hạ Ngũ Hàm trên mặt đã không có tươi cười, cô luôn luôn không giỏi việc che dấu cảm xúc.

David thấy cô có biểu tình khác thường, “Làm sao vậy? Em với bạn trai cãi nhau ư?”

“Chúng tôi đã chia tay, cho nên nếu muốn kết hôn còn phải chờ thật lâu.” Cô không xác định khi nào thì lại có tình cảm khác, nhưng trước mắt cô thậm nghĩ nên chuyển tâm công tác.

“Tin tức này thật sự là làm cho người ta cảm thấy khổ sở.” David tỏ vẻ tiếc nuối, cầm tay nàng lên rồi đặt một nụ hôn lên đó. “Cực kỳ, tuy rằng chia tay em cảm thấy khổ sở, nhưng là thực may mắn là em đã đọc thân, nếu được có thể bỏ tôi trong danh sách làm bạn trai của em được không?”

Đột nhiên nhìn kiểu anh ta muốn hôn môi làm Hạ Ngữ Hàm kinh hãi không thôi. Cho tới nay, cô đều nghĩ khi David nói cô thật đáng yêu mê người chính là do anh ta lịch sự thôi, nói muốn theo đuổi cô cũng là đùa giỡn, chẳng lẽ không đúng?

Tổng giám đốc đang tức giận, hơn nữa hình như đang tức giận vì cô.

Hạ Ngữ Hàm nhìn anh ở phía trước đang nói chuyện cùng quản lý Frank, sau khi tạm biệt David để đến khu Hoa Kiều thị sát, trên đường đi đều không có mở miệng nói chuyện, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không có.

Tại sao có thể như vậy?

Hơn nữa là lúc mới ở công ty, thái độ tổng giám đốc còn thực nóng giận, ngay cả tính tình cũng lạnh lùng dị thường. Khi cô mới vừa trở thành thư ký của anh, anh cũng không bao giờ dùng giọng điệu nghiêm khắc để nói chuyện, lại càng không đối xử xa lạ với cô. Kể từ khi bọn họ trở thành “bạn tốt”, anh đối xử với cô càng săn sóc và dịu dàng hơn nữa.

Sau lần đi ăn mì hoành thánh đó và trước khi đi Hoa Kỳ công tác, bọn họ lại cùng đi ăn vài bữa tối. Bạn tốt thôi mà, cùng nhau ăn một bữa cơm thực bình thường, sau đó cô bắt đầu phát hiện phát hiện, đối với đồ ăn, anh có yêu cầu rất cao, hơi mặn hoặc hơi nhạt cũng không đạt tiêu chuẩn, thực quá là kén chọn.

Bọn họ nói chuyện phiếm nhiều hơn, tuy rằng hơn phân nửa thời gian người nói chuyện đều là cô, nhưng là tổng giám đốc luôn chuyên chú nghe cô nói chuyện. Sau đó cô phát hiện tổng giám đốc lúc nào cũng cười vui vẻ, một lần cô kể một chuyện vui về người thân của mình, anh đã nở nụ cười trầm ấm mà dịu dàng hiền hậu, làm cho khuôn mặt anh tuần thoát nhìn càng đẹp mắt.

“Tổng giám đốc, anh cười hả?”

“Sao mà cô lại kinh ngạc? Tôi cũng như mọi người cười đùa thôi.”

“Anh cười so với lúc không cười đẹp hơn nhiều lắm, anh phải thường cười mới được.”

“Như vậy về sau cô ở bên tôi nhớ kể nhiều chuyện thú vị nhé.”

Bọn họ không chỉ nói chuyện phiếm khi ăn tối cùng nhau, ngẫu nhiên khi đi làm cũng sẽ tán gẫu vài câu, trước kia cô không có phát hiện tổng giám đốc là một người dịu dàng như vậy, từ khi làm bạn tốt cô mới biết được.

Nhưng, vì sao tổng giám đốc đột nhiên lại không để ý tới cô?

Tuy rằng cô từng nghĩ tới hy vọng anh sẽ cùng cô trở thành bạn tốt, khả năng chính là nhất thời hứng lên, có thể hiện tại anh đối ý không muốn làm bạn cùng cô, bởi vậy vừa mới lúc này mới có thể đối xử hung bạo với cô?

Hạ Ngữ Hàm cả ngày đầu đều nghĩ đến chuyện của tổng giám đốc, không hiểu anh làm sao có thể đột nhiên tức giận đứng lên, thậm chí ngay cả cũng không thèm nhìn tới hay liếc mắt một cái đến cô.....

Bất quá, cô mới để ý như vậy tổng giám đốc chưa cùng cô nói chuyện, dường như tâm tình bị kiềm chế? Là do anh thật sự muốn trở thành bạn tốt, hay là do tâm tình của cô lúc đó không tốt, nên cố gắng muốn làm cô vui lòng để cổ vũ tinh thần của cô, làm cho cô cảm động sao?

“Hạ thư ký, cô làm gì mà bồn thần vậy?”

Thanh âm của Ngụy Thành Tuấn không có chút hờn giận làm cho Hạ Ngữ Hàm hoàn hồn, mới phát hiện quản lý Frank không biết khi nào đã đi khỏi, chỉ còn lại cô và sếp tổng.

“Sếp à, thực xin lỗi.” Cô vừa mới suy nghĩ đến rất nhập thần, thấy anh đứng phía trước, vẻ mặt rõ ràng đang tức giận, cô sợ hãi tiến lên, nhanh chóng đi đến trước mặt anh, lại bị vấp cái bậc thang cả thân hình như muốn đổ nhào về phía anh –

“Cẩn thận!” Ngụy Thành Tuấn ôm lấy Hạ Ngữ Hàm.

Anh nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng, đôi giờ phút này tự nhiên có cảm giác quen thuộc, thậm chí ngay cả câu “Cẩn thận”, cô cũng thấy quen tai.....

Bởi vì cảm giác ôm rất quen thuộc, bao gồm này vòm ngực rộng rãi, giống như mình đã có từng trải qua cảm giác như thế này rồi –

Sau đó, cô hiểu thấy được hỗn hợp của nước hoa cùng mùi vị nam tính trên người của sếp, ngay cả hương vị này cô đều cảm thấy rất quen thuộc..... Cô cố gắng cảm nhận, cố gắng hồi tưởng hương vị này ở nơi nào mà mình đã ngửi qua.

Thật sự là rất quen thuộc.

Cô nhớ rõ mình từng bị như ôm vậy, sau đó? Cô đã nói gì đó.....

Tư Giai, tớ nói cho cậu biết, tớ vừa tìm được bạn trai mới, mùi vị của anh ta rất dễ chịu a.

Hạ Ngữ Hàm trong đầu đột nhiên hiện lên những lời này. Cô... từng ở quán bar nói những lời như vậy.

Đêm đó của trí nhớ của cô chỉ dừng lại lúc uống rượu, chuyện sau đó lúc nhớ lúc không, cô cũng vốn không có muốn suy nghĩ lại rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không thể nào? Đêm đó ở quán bar cô ôm lấy người đàn ông đó, không phải cô nằm mơ hoặc tưởng tượng, sự thật phũ phàng, người đàn ông kia có thể là..... Tổng giám đốc?

Cô kinh ngạc ngẩng mặt, hỏi:“Tổng giám đốc, đêm đó ở quán bar, tôi cũng từng như vậy ôm anh?”

“Tôi nghĩ là cô đều đã quên.” Ngụy Thành Tuấn không nghĩ tới cô nhớ lại.

Không phải nằm mơ, là thật? Hạ Ngữ Hàm kinh ngạc nói không ra lời.

“Đêm đó lúc tôi bế cô nằm xuống, cô vẫn ôm không chịu buông tay.” Anh đem “tình hình thực tế” lúc đó kể lại.

“Tôi tôi tôi...” Nghe được anh nói cô ôm anh không rời, làm cho Hạ Ngữ Hàm đỏ mặt, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, sau đó cô phát hiện chính mình lại vẫn ôm anh, vội vàng buông ra.“Sếp, tôi thật xin lỗi, tôi không biết người kia là anh, sau đó cũng đã quên chuyện này..... Thật sự xin lỗi!”

Ngụy Thành Tuấn nhìn người đang cố giải thích, trong mắt mang theo ý cười.“Như vậy đêm đó cô ôm lấy tôi, lời nói cũng không phải thật?”

Mặt cô càng đỏ hơn. Tưởng là muốn đứng lên, nhưng cô nói không nên lời.“Thật sự không đứng dậy nổi.”

Cô làm sao có thể làm những chuyện như thế này... Cô muốn kiếm một cái lỗ để chui xuống trốn cho xong.

“Trên người tôi mùi vị thật sự rất dễ chịu sao? Cô vừa rồi cũng đã hiểu.”

Người nào đó khuôn mặt đã muốn đỏ vì xấu hổ, bởi vì khấn trương mà kinh hoàng, không biết nên trả lời như thế nào, thì Frank quản lý đã đi tới.

“Tổng giám đốc, khu nhà xưởng thứ hai có thể đi xem qua.”

“Tốt lắm.” Ngụy Thành Tuấn nhìn về phía người đang cúi đầu không dám nhìn anh.“Hạ thư ký, khu nhà xưởng thứ tôi tự mình xem được rồi, cô đến phía trước đại sảnh chờ tôi.”

“Vâng tổng giám đốc.” Cô vẫn cúi đầu, đến khi tiếng bước chân rời xa mới dám ngẩng đầu lên, sau đó về mặt ảo não. Cô làm sao có thể đối với tổng giám đốc gây ra chuyện này....

Xong đời, Cô nên làm cái gì bây giờ?

Hạ Ngữ Hàm phát hiện tâm tư của mình giống như vừa chạy đua mấy trăm mét, nghĩ đến lúc tổng giám đốc thấy bộ dạng của cô lúc đó, chắc là cảm thấy cô như một ma men say rượu, uống say liền trở thành một con ma men, mặt cô lại ửng đỏ lên.

Nhưng anh lại còn nói muốn làm bạn tốt cùng cô, rồi cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Vốn nghĩ đến tổng giám đốc ngày đó giữa trưa sớm đã đưa ra điều kiện cùng cô trở thành bạn tốt, là vì anh thực cô đơn. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ anh thương cảm cho cô, bởi vì không những cô bị đá khổ sở không thôi, còn mượn rượu tiêu sầu, la hét muốn tìm người yêu mới, mới chủ động nói muốn cùng cô kết bạn.....

Thì ra là thế, là vì thương cảm a.

Cho nên tổng giám đốc mới có thể đối xử với cô tốt như vậy, nấu cơm trưa cho cô ăn, còn cười dịu dàng, thậm chí còn cùng cô đi ăn mì hoành thánh cho bữa tối, vì cô mà cố vũ.

Tổng giám đốc quả nhiên là một người sếp quá tốt bụng, quá tri kỷ.

Nói muốn làm bạn cùng cô, bắt quá là vì không cho cô cảm thấy khó khăn, mà cô nhưng lại ngây ngốc nghĩ đến anh là thiệt tình muốn làm bạn nàng.

Cô là một người như vậy, chỉ cần có người đối xử tốt với cô một chút liền quên thân phận mình, đã quên thân phận người kia có bao nhiêu tôn quý, cao không thể với tới, không phải là người mà người thường có thể tới gần, ngày đầu tiên khi làm thư ký cho anh, cô hiểu được "chân lý" này, bởi vậy vẫn luôn kính sợ anh, chưa bao giờ nghĩ tới cử, càng không nghĩ tới có lúc bọn họ sẽ trở thành bạn bè.

Hạ Ngữ Hàm gõ đầu mình một cái, tự mắng mình. Là cô sai! Bởi vì ăn cơm vài lần, trò chuyện khoai trá, liền không đúng mực lẩn lút, tổng giám đốc vẫn là tổng giám đốc, mà hiện tại, anh ta bắt quá là trở về bộ dáng cũ thôi.

Nhưng là không biết vì sao, tâm tình của cô có chút cảm giác mất mát, đại khái là vì này sếp đối với tốt lắm, đột nhiên lại trở về tính cách cũ, làm cho cô có đôi chút không quen.

Nhưng vô luận như thế nào, cô đều nên cảm ơn anh luôn cố vũ, về sau cô vẫn nên làm tròn bổn phận thư ký của mình.

5. Chương 5

Xong việc tham quan xưởng cũng đã muộn, quản lí Frank nhiệt tình muốn mời ba người bọn họ đi ăn bữa tối.

Tới nhà hàng, Ngụy Thành Tuấn cùng Frank bàn luận công việc, Hạ Ngữ Hàm không ngại bị bỏ rơi ở một bên, ngược lại cảm thấy nhẹ nhàn, mong có thể trở về khách sạn sớm một chút.

Ngụy Thành Tuấn cùng Frank nói chuyện, mắt vẫn liếc nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cúi đầu ăn.

Sau khi bữa tối kết thúc, lái xe đưa bọn họ về khách sạn.

Xe dừng lại ở cửa khách sạn, Hạ Ngữ Hàm liền vội vã trở về phòng, nhưng còn chưa có đi vào khách sạn đã bị gọi lại.

"Hạ thư ký, bên cạnh có quán bar, đi uống vài chén rồi về khách sạn."

"Uống rượu?" Cô có chút giật mình về lời đề nghị của anh, nhưng cô hiện tại tâm tình không tốt lắm, bởi vậy tìm lấy cớ cự tuyệt, "Thực xin lỗi, tổng giám đốc, tôi có chút mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi".

Ngụy Thành Tuấn không phải không nhận thấy được cô cố ý giữ khoảng cách, không chỉ lựa chọn ngồi ở bên cạnh Frank trong bữa ăn tối, ngay cả vừa mới ngồi xe trở về, cô cũng dựa vào cửa xe mà thiếp đi. Anh nghĩ muốn kéo gần khoảng cách lại, như thế nào lại trở nên xa cách hơn?

Anh thực rõ ràng cảm nhận được hai người lúc này không như lúc trước hòa hợp, là vì David sao? Anh hơi nhếch môi.

"Uống một ly rượu sẽ không mất bao nhiêu thời gian."

Anh không cho cô có cơ hội nói không, liền xoay người đi, Hạ Ngữ Hàm thấy thế đành phải theo sau.

Hai người đi vào quán bar, bởi vì trong này người cũng không nhiều, hơn nữa bọn họ là người Đông Phương bởi vậy khiến cho không ít người nhìn chăm chăm, bọn họ chọn vị trí bên cửa sổ ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, di động Ngụy Thành Tuấn liền vang lên, anh nhìn vào điện thoại rồi hướng đi ra phía cửa quán bar.

“Vâng, mẹ, có chuyện gì thế? Chưa, con còn chưa về khách sạn.....”

Thấy anh vừa nói vừa đi ra ngoài, là điện thoại của phu nhân? Cô chưa gặp qua phu nhân, nhưng cô đã tiếp nhận điện thoại của phu nhân vài lần, nếu gọi vào di động của tổng giám đốc không được, phu nhân sẽ gọi về văn phòng cho cô, giọng nói của phu nhân nghe có phần nho nhã, cũng có vẻ là người tốt.

“Cô gái đáng yêu, cái này là của cô.”

Cô đang miên man suy nghĩ, một người cao lớn đột nhiên đi đến bên cạnh cô, đưa cho cô một tờ giấy.

“Cái gì?” Hạ Ngữ Hàm hoang mang, mở tờ giấy ra, thấy bên trong là một số điện thoại.

“Tôi rất thích những cô gái Phương Đông, tôi sẽ chờ điện thoại của cô.”

“A?” Vẻ mặt cô đầy kinh ngạc.

“Cô ấy là bạn gái của tôi.” Ngụy Thành Tuấn xuất hiện với vẻ mặt tức giận, người đàn ông lạ mặt thấy thế đành phải rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn cô, hy vọng cô sẽ gọi điện thoại cho anh.

Kể lạ mặt đi rồi, tổng giám đốc ngay cả nói cũng không có nói một tiếng, liền giật lấy tờ giấy trên tay cô.

“Việc đó.....” Hạ Ngữ Hàm bị hành động thô lỗ của anh làm hoảng sợ, trở mắt nhìn anh đem tờ giấy vò lại thành một đồng, quăng qua một bên.

Ngụy Thành Tuấn mặt lạnh lùng, biểu tình ác liệt, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần. “Như thế nào, chẳng lẽ cô thật sự muốn gọi điện thoại cho anh ta?”

Cô làm sao có thể gọi điện thoại ột người đàn ông xa lạ! Cô chính là bị hành động của anh dọa cho nhảy dựng, hơn nữa anh như vậy thật không lịch sự, có thể để lúc rời khỏi quán bar thì vứt đi cũng chưa muộn.

Bất quá tổng giám đốc giống như tức giận? Cho nên anh mới muốn cô cùng anh đi uống rượu. Lúc này bởi bàn đã mang rượu tới cho bọn họ.

Ngụy Thành Tuấn một bên uống rượu, vẻ mặt thâm trầm. “Tôi xem ra cô cả ngày hôm nay có vẻ không yên lòng, đang nghĩ sẽ trả lời David như thế nào sao?”

“Cái gì? David?” Tổng giám đốc tự nhiên nhắc tới chuyện này, cô mới nhớ tới chuyện trưa nay, anh hy vọng cô có thể cho anh cơ hội theo đuổi cô, hơn nữa lại hẹn cô ngày mai cùng dùng cơm, cho anh câu trả lời, cô cơ hồ đã quên mất chuyện này.

“Cô thích David sao? Muốn cho anh ta có cơ hội theo đuổi?”

Hạ Ngữ Hàm cảm thấy có chút kinh ngạc. Cô không hiểu tổng giám đốc làm sao có thể cho rằng cô là kiểu người mà có người mở miệng đòi theo đuổi, cô sẽ lập tức đồng ý ngay?

Chẳng lẽ là bởi vì đêm đó cô uống say, nói muốn một lần nữa tìm người yêu mới, lại ôm anh làm ra những động tác phi lễ, bởi vậy anh cho rằng cô là một cô gái tùy tiện? Khó trách anh vừa mới hỏi cô có phải hay không muốn gọi điện thoại cho người đàn ông ban nãy.

Cô cười chua xót. “Tổng giám đốc, tôi chỉ muốn David trở thành bằng hữu, không phải muốn anh ta theo đuổi, kỳ thật trưa nay tôi đã nói với anh ta rõ ràng, chính là anh ta kiên trì muốn tôi suy nghĩ thêm, ngày mai trả lời anh ấy.”

“Phải không?” Nghe được cô nói muốn cự tuyệt, Ngụy Thành Tuấn trong lòng lo lắng với bớt đi phần nửa. “Như vậy cả chiều hôm nay như cô như mất hồn mất vía, là đang nghĩ cái gì?”

“Đó là bởi vì tổng giám đốc anh.....” Hạ Ngữ Hàm đột nhiên giật mình, thế này mới phát hiện bản thân

suốt buổi chiều, thậm chí vừa mới đây thôi, trong đầu toàn là nghĩ về tổng giám đốc, nghĩ anh vì sao không nói chuyện với cô, anh vì sao không nhìn cô, anh vì sao muốn cùng cô làm bạn tốt.....

“Tôi? Tôi làm sao?” Ngụy Thành Tuấn muốn biết cô trở nên xa cách là vì nguyên nhân gì. Giống bạn tốt lâu năm, anh phát hiện cô không chỉ yêu cười cũng thích nói chuyện, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, làm cho người mình nghe qua thực thoải mái, tâm tình cũng đi theo thoải mái tự tại.

Vẫn đang suy nghĩ về chuyện tổng giám đốc, có lẽ là bởi vì đột nhiên cùng anh biến thành bạn bè, bởi vậy cho nên cô đặc biệt để ý chuyện của anh, nhưng hiện tại cô hiểu được nên có sự đúng mực, sẽ không lại mang họa vào thân.

“Không có gì, tôi nghĩ có thể là bởi vì lệch múi giờ, cho nên tinh thần không tập trung.” Lảng tránh ánh mắt của anh, Hạ Ngữ Hàm cúi đầu uống rượu.

Không đúng! Ngụy Thành Tuấn nhìn ra được, tuyệt đối không phải vì vấn đề này, bởi vì cặp mắt trong suốt của cô đang tránh ánh mắt anh.

Giữa trưa khi thấy David ôm lấy cô, anh thật sự mất hứng, cho dù hiểu được cái ôm đó chỉ là lễ nghi, nhưng vẫn làm cho anh rất tức giận, nghĩ là mở miệng ngăn lại, nhưng anh dùng thân phận gì mà kêu David không được ôm cô?

Cô để cho David ôm, còn với anh cười ngọt đến như vậy, khi đang họp, nếu không phải anh mở miệng ngăn cản, cô đã ngoan ngoãn nghe lời David đến ngồi cạnh anh, cô không có phòng bị, làm cho anh rất tức giận.

Cô nói cô với David là bạn bè, anh tin tưởng, bởi vì cô sẽ không nói dối, hơn nữa trong ánh mắt của cô, cũng không có một chút ái mộ.

Như vậy, cô giờ phút này cô trầm mặc xa cách vì cái gì?

Lo lắng trong lòng mới vơi đi một chút, nhưng hiện tại bởi vì không biết cô suy nghĩ cái gì, tự nhiên trở về bốn phận Hạ thư ký, làm cho anh thực tức giận.

“Hạ thư ký, tôi muốn biết cô hiện tại suy nghĩ cái gì?” Nhất định là xảy ra vấn đề, anh phải biết trong đầu cô suy nghĩ cái gì.

Hạ Ngữ Hàm sợ run một hồi, sau đó nở nụ cười nhợt nhạt. “Tổng giám đốc, tôi rất cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi, tôi tốt lắm, không có suy nghĩ gì đâu, tôi chỉ hơi mệt, chúng ta có thể về khách sạn nghỉ ngơi không?”

Ngụy Thành Tuấn thấy cô cười miễn cưỡng, hiểu được cô không muốn nói nhiều. “Tôi biết, chúng ta trở về.”

Rời quán bar, hai người đi qua ngã tư đường.

Cảm giác rất quen thuộc, sau khi bọn họ cùng nhau ăn xong bữa tối, anh thường như vậy dừng lại xe, đi bộ đưa cô về nhà, nhưng hiện tại cô không như lúc trước, vui vẻ cùng anh nói nói cười cười, im lặng cơ hồ làm cho người mình sắp ngạt thở.

Anh không thích cảm giác như vậy, như là lại nhớ tới lúc ban đầu, quan hệ giữa thủ trưởng cùng cấp dưới. Cô rõ ràng đã muốn tới gần anh không phải sao?

Nội tâm phiền chán không ngừng mở rộng mở rộng lại mở rộng.....

“Hạ Ngữ Hàm!”

“Àn?” Cô giật mình, quay mặt nhìn về phía anh, không rõ sao tự nhiên anh kêu cả tên lẫn họ của cô ra. Ngụy Thành Tuấn xoay người, cùng cô đối diện, vẻ mặt kiên định, giọng điệu cường ngạnh, “Hạ Ngữ Hàm, em có muốn hay không hẹn hò với anh?”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, hai tay che miệng, ánh mắt mở to, tim đập nhanh, vẻ mặt không dám tin.

Cô nghĩ tổng giám đốc lại muốn hỏi cô suy nghĩ cái gì hoặc là nói chuyện gì đó, nhưng cô ngần lẩn không nghĩ tới anh tự nhiên nói như vậy, hỏi cô muốn hay không cùng anh hẹn hò?

Anh biết chính mình bị cảm xúc ảnh hưởng, bởi vậy anh hít sâu, một lần nữa hỏi lại cô, còn mang theo một tia cầu khẩn.

“Ngữ Hàm, em có muốn hẹn hò với anh hay không?”

Cô khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, bởi vì cô như thế nào cũng không nghĩ đến tổng giám đốc lại nói ra câu này với cô.....

“Anh biết em bị bất ngờ, cũng biết nên cho em thời gian để thích ứng sau chuyện chia tay, nhưng là anh rất thích em, em có muốn hay không làm bạn gái anh?” Anh biết cô không thích mình, như anh nói, nên để cô có chút thời gian, nhưng là cuộc sống tồn tại nhiều người xấu, cô hôm nay không thích David, nhưng sau có thể hay không đột nhiên xuất hiện người trong lòng cô?

Nội tâm nôn nóng bất an hỗn loạn, làm cho anh không thể không tỏ thái độ, sợ chậm một bước, cô sẽ không biết đến tâm tình của anh.

“Câu trả lời của em?” Đây là lần đầu tiên anh đối với con gái mà mở lời trước, anh phát hiện chính mình tự nhiên đang khẩn trương, chờ cô trả lời, một giây giống như có một năm, tim anh đập nhanh hơn, toàn thân cứng ngắc.

“Tôi tôi tôi..... Tôi không biết.” Tổng giám đốc đột nhiên nói như vậy, làm cho cô hoảng sợ, đầu óc trống rỗng.

“Cái gì gọi là em không biết?” Loại này đáp án thật sự là tra tấn.

Hạ Ngữ Hàm khẩn trương cúi đầu. “Tôi tôi tôi tôi..... Tôi không biết nên nói như thế nào, bởi vì anh là tổng giám đốc, cảm giác của tôi đối với anh..... Không biết đối với anh là cảm giác.....” Cô hoảng hốt, nói chuyện cũng không có trật tự, loạn cào cào cả lên....

“Ý của em là, không biết đối với anh có cảm giác gì?”

“..... Ân, đại khái là như thế.” Chính mình cũng không rõ ràng, đối với anh có nên cự tuyệt hay không?

Bởi vì cô muốn cùng tổng giám đốc yêu đương ư, nhưng cô không biết vì sao chính mình lại không có thể mở miệng cự tuyệt.....

Ngụy Thành Tuấn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hành động của anh làm cho Hạ Ngữ Hàm choáng váng.

“Thế nào? Đối với anh có cảm giác gì? Chán ghét hay là thích?” Người đàn ông trực tiếp thổ lộ, anh nhất định phải nghe được đáp án của cô.

Tổng giám đốc thích cô? Hạ Ngữ Hàm tâm càng hoảng thì đầu óc càng hỗn loạn.“Tôi tôi..... Giống như.....”

Thấy đôi môi đỏ mọng của cô khẽ run run, tựa hồ muốn cự tuyệt, Ngụy Thành Tuấn lại lần nữa cúi đầu, hôn lên cánh môi cô, làm cô kinh ngạc hết sức, đầu lưỡi ấm áp của anh thâm nhập vào cái miệng nhỏ của cô, cùng cô dây dưa, thực sự là một nụ hôn nồng nhiệt.

Từ rất lâu, anh đã muốn hôn cô.

Mượn nụ hôn này, Ngụy Thành Tuấn muốn cho cô hiểu được, anh thích cô đến mức nào.

Cuồng dã lại mạnh mẽ, kịch liệt lại triền miên, anh hôn cô đến nỗi đầu choáng, mắt hoa, cảm nhận được dục vọng của anh, cứ như vậy mãnh liệt, cơ hồ muốn đem cô hòa mình cùng anh, cuối cùng ngay cả hơi thở đều như bị cướp đi, hai chân nhũn ra, đứng không nổi mà nhào vào lòng anh.

Ngụy Thành Tuấn thuận tay đem cô ôm vào trong lòng.

Hạ Ngữ Hàm gọn trong lòng anh. Cô nhớ rõ ngày cảm giác này, vừa tin cậy lại thoải mái, lúc ấy anh cũng giống như vậy ôm cô.....

Tổng giám đốc thật sự thích cô, mà không phải bởi vì thương hại mới cùng cô làm bạn bè? Tâm tình mất mát lúc trước lập tức biến mất, thay vào đó là cảm giác vui sướng bao trùm.

Cảm giác nam tính nhưng dịu dàng, đem cô ôm chặt, Hạ Ngữ Hàm cũng không có đẩy ra, ngược lại cô phát hiện bản thân mình cũng không chán ghét cảm giác này, hương vị trên người anh thật sự rất dễ chịu.

Thấy đã đến giờ đi làm, cô cũng không thể nằm trên giường như vậy.

Thấy cô định ngồi dậy, Nguyễn Thành Tuấn đi qua, ngồi ở mép giường, đem cô nằm xuống trên giường, sau đó lại hôn trộm cô một cái.

“Không cần phải dậy, em tiếp tục ngủ đi.”

“VẬY SAO ĐƯỢC, EM LÀ THƯ KÝ CỦA ANH.....”

“Đúng vậy, em là thư ký của anh, cho nên anh cho em nghỉ một ngày. Dù sao hôm nay lịch trình không phải là quan trọng lắm, em cứ ở nhà nghỉ ngơi.”

“Nhưng mà –”

Khuôn mặt Tuấn tú cúi đầu hôn cô.

“Nhưng em không thể –”

Lại hôn.

“Hôm nay phải ký –”

Lại hôn.

Hạ Ngừ Hàm đỏ mặt đầu hàng. “Em biết rồi.” Dù sao cô cũng mệt chết đi được, toàn thân như là muốn rời ra từng mảnh.

“Anh tưởng là em rất muốn anh hôn em.” Nguyễn Thành Tuấn đứng lên, “Được rồi, anh về phòng anh trước, em ngoan ngoãn ngủ đi.” Nói xong anh khom người hôn môi của cô, rồi mới thỏa mãn rời đi.

Mặt cô đỏ lên, người đó thật sự là sư tử tổng giám đốc sao?

6. Chương 6

“Sao lại không thấy bảo bối Ngừ Hàm?” David hỏi trước khi đến ký hợp đồng.

“Cô ấy ở lại khách sạn nghỉ ngơi.” Nguyễn Thành Tuấn trả lời như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

“Sao vậy, cô ấy không khỏe chỗ nào à?”

“Không có gì, chẳng qua là đêm qua tôi làm cho cô ấy quá mệt mỏi, buổi sáng lại thêm hai lần, cô ấy mệt quá dậy không nổi, tôi đành để cô ấy tiếp tục ngủ.”

David chết trân vài giây, có chút sững sờ, sau đó hiểu được ý của anh bạn thân, không ngờ lại mình lại chậm một bước.

Nhưng mà anh ta nói lộ liễu như thế, có thể thấy được ý muốn chiếm hữu của Thành Tuấn đối với Ngừ Hàm rất mãnh liệt, thảo nào thần sắc sáng nay rõ ràng khác với vẻ u ám ngày hôm qua, cả người đầy tinh thần sáng khoái.

Khi mới quen biết Thành Tuấn thời còn học đại học, đã cảm thấy anh không giống với các bạn khác, Thành Tuấn luôn luôn biết được bản thân mình muốn cái gì, bởi vậy hiệu quả làm việc luôn cao hơn những người khác, chưa tốt nghiệp đại học, anh đã bắt đầu lên kế hoạch những chuyện phải làm sau khi về Đài Loan tiếp quản công ty của bố, hơn nữa còn tiến hành những phi vụ đầu tư có thể kiếm được không ít tiền, anh ít nhiều gì cũng bị Thành Tuấn ảnh hưởng, nghiêm túc xem xét tương lai của mình, cho nên được bố chỉ đích danh thừa kế.

Nếu là người khác nói với mình những lời này, David có lẽ còn có thể nghĩ biện pháp giành lại Ngừ Hàm, nhưng bởi vì là Thành Tuấn, mặc dù có chút không cam lòng, anh chỉ có thể chúc phúc cho họ.

Nhưng nói thực ra, hôm qua David cũng đã nhận thấy được thái độ kì lạ của Thành Tuấn đối với Ngữ Hàm, nhất là câu nói “Cô ấy là thư ký của tôi”, giống như đang nói Hạ Ngữ Hàm là thuộc về anh ta.

Chỉ là, vì sao hôm qua anh hoàn toàn không thấy được sự quan tâm giống như người yêu giữa hai người bọn họ? “Hai người yêu nhau từ khi nào vậy? Hôm qua Ngữ Hàm chỉ nói là cô ấy đã chia tay, cũng không nói cô ấy có bạn trai mới.”

“Bọn tớ đêm qua mới chính thức.”

“Đêm qua?” David thực kinh ngạc. “Không phải là do tớ nói muốn theo đuổi Ngữ Hàm chứ?”

“Đúng một nửa thôi.” Thành Tuấn vốn đã định theo đuổi Ngữ Hàm, chỉ là dời lên sớm hơn thôi.

“Thật là, tớ trở thành bà mối cho các cậu sao?” David bóp chặt tay không ngừng, bởi vì anh biết Hạ Ngữ Hàm với anh chỉ có thể là bạn. “Tớ cảm thấy các cậu phải cho tớ cái mà người Trung Quốc các cậu gọi là lì xì bà mối.” David có rất nhiều bạn người Trung Quốc, biết kết hôn thì phải cho bà mối lì xì.

Ngụy Thành Tuấn cười như không. “Khi nào đám cưới tớ sẽ gửi thiệp cho cậu, sẽ nhớ chuẩn bị bao lì xì.”

“Đám cưới? Hôm qua mới chính thức, hôm nay đã quyết định muốn kết hôn?” Đối với việc Thành Tuấn nói muốn kết hôn David cảm thấy rất kinh ngạc.

“Nếu người tớ muốn cưới chỉ có thể là cô ấy, yêu nhau một ngày hay một năm có gì khác nhau sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Thành Tuấn, có vẻ như việc này không phải mới quyết định hôm qua. “Thành Tuấn, có phải là cậu đã thích Ngữ Hàm từ lâu rồi?”

Ngụy Thành Tuấn không phủ nhận, chỉ thản nhiên nói: “Rất cuộc cậu có muốn ký hợp đồng hay không đây?”

Sau khi nghỉ ngơi cả buổi sáng, buổi chiều Hạ Ngữ Hàm ra ngoài, trên người mặc một cái áo thun màu trắng và váy jean ngắn, trang điểm rất nhẹ, cô đến trung tâm thương mại gần khách sạn mua sắm. Nhu Ân sắp đính hôn, cô muốn mua một món quà tặng cho cô bạn thân này.

Nhu Ân sắp đính hôn, mà Tư Giai và bạn trai sau khi làm hoà cũng có ý định sẽ kết hôn. Thời gian trôi qua thật là nhanh, nhớ ngày đó khi mới quen nhau các cô mới là sinh viên năm nhất, mới chớp mắt ai cũng sắp kết hôn.

Vậy mình và tổng giám đốc thì sao?

Cô không biết mình và tổng giám đốc có thể tiến triển đến mức độ nào, , nhưng nghiêm túc mà nói, cô còn chưa đồng ý có muốn làm bạn gái anh hay không, thì hai người đãtrước rồi.

Nghĩ tới bản thân mình lại có thể cùng tổng giám đốc phát sinh quan hệ, cô vẫn không thể tin được, sự tình làm sao lại có thể phát triển đến nước này?

Thật ra đêm qua cô cũng đã có cơ hội từ chối, mà cô thực sự cũng đã cự tuyệt, nhưng sau đó tổng giám đốc lại cười rất dịu dàng với cô, cả giọng nói, và nụ hôn của anh cũng dịu dàng, thế là cô đã bị anh mê hoặc như vậy.

Cô không phải là người hay xúc động, nhưng đối với chuyện tối hôm qua cô lại tuyệt đối không cảm thấy hối hận, chưa kể đến những cảm giác ngọt ngào và khoái lạc không thể diễn tả được (, nói như vậy, cô thật sự muốn làm bạn gái tổng giám đốc sao?

Vừa mua quà cho Nhu Ân xong, điện thoại của cô liên vang lên, là tổng giám đốc.

“Ngữ Hàm, em không ở trong khách sạn sao?”

Nghe thấy giọng nói trầm áp dễ nghe gọi tên mình, trong lòng Hạ Ngữ Hàm trỗi lên một cảm giác ngọt ngào. “Vâng, em đang ở trung tâm thương mại gần đây, bạn em sắp đính hôn, em muốn mua quà tặng cô ấy.”

“Em đang ở tầng mấy?”

“Em đang ở chỗ nghỉ chân khu mua sắm tầng 3.” Sao vậy, anh muốn tới tìm mình sao? Nhưng đang giờ làm việc mà, tổng giám đốc không phải là không bao giờ làm việc riêng trong giờ làm việc sao?

“Được rồi, anh qua đó ngay.”

Nghe điện thoại xong, vẻ mặt Hạ Ngữ Hàm vẫn rất bối rối. Bây giờ anh thật sự sẽ đến tìm mình sao?

Anh đến tìm mình, là có chuyện muốn nói với mình sao? Cô có chút căng thẳng đứng lên, đang căng thẳng vì cái gì cô cũng không biết, trong lòng chỉ tràn ngập thấp thỏm lo lắng.

Từ công ty đến đây, ít nhất cũng phải nửa tiếng, thấy bên cạnh có bán kem ốc quế, cô đi mua một chiếc mùi vị vanilla, rồi tìm một cái ghế ngồi xuống.

Cô vừa mới ăn mấy miếng kem, đã thấy Ngụy Thành Tuấn đang vịn tay vào thang cuốn lên tới. Sao lại nhanh như vậy? Vậy là khi này gọi điện thoại là anh đang ở khách sạn?

Lúc này anh cũng đã nhìn thấy, đi về phía cô bên này.

Nhìn Ngụy Thành Tuấn đang đi về phía cô, khuôn mặt anh tuấn tao nhã, khí chất lúc nào cũng cao quý, đáng người chín chắn tự tin đó ngay cả những cô gái Tây phương gần đó đều không nhận được nhìn anh không chớp mắt, bị vẻ ngoài đẹp trai xuất chúng của anh hấp dẫn, nhìn anh chậm rãi đi về phía cô, Ngữ Hàm lòng rối bời, tim đập còn nhanh hơn.

Đến gần hơn, cô càng cảm thấy anh đúng là vô cùng đẹp trai.

“Muốn mua sắm sao không nói với anh?” Ngụy Thành Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô.

“A?” Cô âm thầm hít một hơi thật sâu, “Bởi vì anh đang làm việc..... có điều, sao giờ này anh lại đến đây, công việc thì sao?”

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô, nghĩ xem có nên nói ra là bởi vì lo lắng cho cô, hại anh làm việc bị phân tâm, hơn nữa anh không quen cảm giác không có cô bên cạnh, do đó dứt khoát hủy bỏ lịch trình buổi chiều, ai ngờ vừa về đến khách sạn, lễ tân nói cô đã ra ngoài một tiếng rồi, anh mới vội vàng vàng đi tìm cô.

Nhưng mà xem ra tinh thần của cô cũng không tệ, sắc mặt hồng hào.

“Anh không phải đã nói rồi sao, lịch trình hôm nay không quan trọng, cho nên hủy bỏ hết rồi.” Anh kéo tay cô đang cầm ống kem qua, ăn vụng một miếng. “Uhm, không tệ.” rồi ăn thêm một miếng nữa.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh ăn kem cô đang ăn dở dang, Hạ Ngữ Hàm không khỏi đỏ mặt, quan hệ giữa hai người bọn họ thân thiết đến mức có thể ăn chung kem ốc quế sao? Nhưng mà hai người đến chuyện.....thì cũng đã.....rồi

“Em không ăn sao? Sắp bị anh ăn hết rồi nè.”

“Không phải anh không thích ăn đồ ngọt sao?”

“Anh từng nói anh không thích ăn đồ ngọt sao?” Ngụy Thành Tuấn trả lời.

Nhưng mà trước đây khi mua bánh ngọt cho cô, rõ ràng là anh nói không thích ăn đồ ngọt..... Đột nhiên, Hạ Ngữ Hàm hiểu ra. . Thì ra là lúc đó anh đang xấu hổ, nên mới xoay người đi vào văn phòng, dù sao lúc đó quan hệ giữa hai người cũng không phải là thân thiết lắm.

Vậy anh thích cô là từ lúc đó sao? Hay là trước đó nữa?

“Em làm gì ngây người ra vậy? Nhìn anh chăm chăm, sao đây, yêu anh rồi sao?”

“Em... em..... em.... em đâu có nhìn anh chăm chăm.” Thịch thịch thịch, tim cô đập còn nhanh hơn.

“Nếu em thích nhìn anh như vậy, buổi tối sẽ cho em nhìn cho đã mắt, nhưng mà bây giờ kem của em sắp chảy hết rồi kìa.” Ngụy Thành Tuấn cười khê nói.

Lời nói của người bên cạnh thân mật quá mức, Hạ Ngữ Hàm ngay cả bên tai đều đỏ, cảm thấy thật xấu hổ, có điều kem của cô đúng là bắt đầu chảy ra, bởi vậy cô vội vàng liếm kem, không ngờ anh lại ghé mặt sát vào, nhìn có vẻ như là cùng ăn kem với cô, nhưng thật ra anh đang “ăn” chính là môi cô.

“Tổng giám đốc, anh.....” Cô thẹn thùng nhìn quanh bốn phía, may là không ai chú ý đến họ.

Ngụy Thành Tuấn xoa xoa đầu cô. “Được rồi, không trêu em nữa, em ăn nhanh đi.”

“Oh.” Hạ Ngữ Hàm tiếp tục ăn kem. “Tổng giám đốc, nếu anh muốn ăn, em đi mua cho anh một chiếc.”

“Không cần đâu.”

“Thật không?” Cô ăn kem, đôi mắt to chớp chớp, sau đó đưa tay cầm chiếc kem của cô đến trước mặt anh. “Anh muốn ăn không? Nếu không thì cho anh “ăn” thêm một miếng nữa cũng không sao.”

Nhìn chiếc kem, Ngụy Thành Tuấn nở nụ cười. “Hạ Ngữ Hàm, anh thật sự rất thích em.” Nói xong, hai tay anh nâng khuôn mặt cô, chậm rãi hôn lên đó.

“Bây giờ cũng còn sớm, em muốn xem phim không?” Ra khỏi trung tâm thương mại, Ngụy Thành Tuấn hỏi.

“Xem phim?”

“Có thể là lâu lắm rồi không đến rạp chiếu phim, đột nhiên anh rất muốn đi xem phim.”

Công việc của tổng giám đốc nặng nề như thế nào, chỉ sợ là không ai có thể hiểu rõ hơn thư ký như cô, hơn nữa ở Đài Loan, anh giống như là người nổi tiếng, đến chỗ đông người như rạp chiếu phim, hẳn là rất bất tiện, không giống như cô, thường xuyên cùng hai chị em kết nghĩa tốt bụng đi xem phim.

“Được thôi, chúng ta đi xem phim.” Hạ Ngữ Hàm gật gật đầu. Tuy rằng đến nước Mỹ đi công tác nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ đi xem phim ở đây, không phải trình độ tiếng Anh của cô không tốt, mà là không có thời gian, bởi vì lịch trình của tổng giám đốc dày đặc, công việc của thư ký như cô cũng không ít.

Hai người đến rạp chiếu phim, cô đứng nhìn tổng giám đốc đi mua vé, cảm thấy bọn họ như vậy mới hoàn toàn giống như là đang hẹn hò, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ bọn họ thật sự sẽ chính thức yêu nhau cũng không chừng.

Chẳng lẽ cô không muốn làm bạn gái tổng giám đốc sao?

Cô cũng không thể hiểu rõ trong lòng hiện tại đang là cảm giác gì, có lẽ là anh tuyên bố rất bất ngờ lại quá nhanh, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý gì cả, có điều cô biết bản thân mình cũng không muốn cự tuyệt, tóm lại tâm trạng của cô vừa mâu thuẫn lại phức tạp.

“Em lại ngăn người ra rồi kìa.” Ngụy Thành Tuấn mua vé xong, đi về phía cô nói: “Nếu em đang nghĩ đến David, thì không cần phải lo lắng, buổi sáng trước khi ký hợp đồng anh đã nói rõ ý em với anh ấy rồi.”

“David?” Nghe anh nhắc tới, Hạ Ngữ Hàm mới nhớ ra mình lại có thể quên mất buổi hẹn ăn trưa với David.

“Thôi rồi, em quên mất tiêu chuyện đó.”

Bởi vì quá mệt mỏi, buổi sáng sau khi Ngụy Thành Tuấn đi khỏi, cô vẫn nằm trên giường tiếp tục ngủ, hơn nữa vừa ngủ là ngủ một giấc đến chiều, làm cho cô căn bản là đã quên thời gian hẹn với David, tuy rằng là cô muốn đi từ chối anh ta, nhưng mà lỡ hẹn với người khác thật sự là không nên.

Bắt đầu từ hôm qua, cô đã quên sạch sẽ chuyện này, bởi vì trong đầu cô vẫn chỉ nghĩ đến chuyện của tổng giám đốc, đã vô thức quên mất chuyện David đang đợi câu trả lời của cô, thật là có lỗi với anh ấy. “Em nghĩ em nên gọi điện giải thích với anh ấy.” Dù sao sau này mọi người vẫn là bạn bè.

“Không cần đâu, anh đã thay em giải thích rõ ràng với anh ấy rồi, anh ấy hiểu mà.”

“Thật không?” May là tổng giám đốc đã giúp cô trả lời. “Nhưng mà em không đi đến công ty, anh ấy chắc là cảm thấy rất kỳ lạ?”

Ngụy Thành Tuấn nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô. “Anh nói em mệt, ở lại khách sạn nghỉ ngơi.”

“Cám ơn anh, tổng giám đốc.”

“Đi thôi, chúng ta vào xem phim.” Anh nắm tay cô, thấy cô ngạc nhiên, nói như là lẽ đương nhiên: “Rạp chiếu phim đông người, nắm tay nhau mới không bị lạc đường, anh cũng không muốn đến chỗ phát thanh để tìm người.”

“Phát thanh tìm người?” Hạ Ngữ Hàm bật cười khúc khích.

“Đúng đó, tìm cô bé mơ mơ màng màng nào đó đi lạc.”

“Anh làm ơn đi, em có phải còn nhỏ đâu.” Kiểu đùa của Ngụy Thành Tuấn làm cô bật cười, cô cũng không phải đứa bé ba tuổi, làm sao mà có thể lạc đường, hơn nữa cho dù lạc nhau, không phải họ còn có di động sao? Có điều, có phải là tổng giám đốc đang nói đùa không?

Mười ngón tay đan vào nhau, Hạ Ngữ Hàm đi theo bên cạnh Ngụy Thành Tuấn, nhìn khuôn mặt đẹp trai từng nét gọn gàng của anh.

Nhớ tới Phương tiểu thư từng nói anh không dịu dàng không quan tâm không lãng mạn, cô chợt có ý nghĩ muốn giúp anh đính chính, bởi vì anh không chỉ dịu dàng, mà còn biết nói đùa nữa.

Anh đột nhiên nghiêng mặt quay lại, tầm mắt hai người giao nhau, cô vội vàng cúi đầu. Lại bị bắt quả tang rồi, cô thật sự không phải cố ý muốn nhìn lên anh, chỉ là trùng hợp những chuyện đang nghĩ đến đều có liên quan tới anh.

Thấy cô thẹn thùng cúi đầu, Ngụy Thành Tuấn không nói gì thêm, cùng nhau đi vào rạp chiếu phim.

Cô và tổng giám đốc chính thức quen nhau, hình như trình tự mọi việc đều đảo lộn, ví dụ như là nên tìm hiểu nhau trước, yêu nhau không phải như vậy sao? Nhưng sự việc đã đến nước này, việc hai người ở bên nhau tuy là ngoài ý muốn nhưng cũng rất phù hợp.

Sau đó hai người ăn xong bữa tối mới quay về khách sạn.

Về đến khách sạn, Ngụy Thành Tuấn nghe điện thoại của phó tổng giám đốc khách sạn Đài Loan gọi đến, có vẻ như có công việc cần bàn bạc, vì thế Hạ Ngữ Hàm đi theo sang phòng anh chuẩn bị giấy tờ.

Anh ngồi trên ghế sofa nói điện thoại, cô ngồi bên cạnh nhập tư liệu vào laptop, hai người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Mỗi document cô đều có làm file backup, chỉnh sửa xong tư liệu mới save lại, vừa ngẩng đầu lên, phát hiện tổng giám đốc đang ngồi bên cạnh, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô, làm cho tim cô đập nhanh thêm vài nhịp. Anh nói điện thoại xong từ khi nào?

“Tổng giám đốc, tài liệu đều chỉnh sửa xong rồi.” Cô cố nén sự căng thẳng trong lòng, theo bản năng tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, cúi đầu đem chiếc USB quan trọng cất đi.

Người bên cạnh đột nhiên đưa tay vuốt tóc cô, làm cho cô đang cúi đầu bị giật mình, động tác của cô làm cho Ngụy Thành Tuấn cũng giật mình, có chút tiếc nuối rút tay lại.

Cô ấy đang căng thẳng hay đang sợ mình? Anh nhìn cô chăm chú.

“Em xin lỗi.” Cô tự biết là không nên căng thẳng đến mức trở nên như thế này, nhưng mà thật sự không thể khống chế.

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô, vẻ mặt phức tạp. “Em vẫn chưa có câu trả lời cho anh sao?”

Hạ Ngữ Hàm biết ý anh là chuyện cô vẫn chưa gật đầu nhận lời làm bạn gái anh. Nói thực ra, cô vẫn chưa nghĩ ra phải trả lời như thế nào, chỉ là trong lòng rất bối rối, cho nên vừa rồi cô mới bị giật mình.

“Ngữ Hàm, em suy nghĩ lâu như vậy nguyên nhân là vì sao?” Ngụy Thành Tuấn hỏi. Tuy rằng hôm qua cô không hề cự tuyệt anh, anh cũng hiểu được cô không hề chán ghét anh, nhưng anh cảm nhận được rõ ràng giữa trái tim cô và anh có một khoảng cách. “Có vấn đề gì sao?”

“Em nghĩ, em chỉ là có chút không quen.” Cô nhẹ nhàng nói, “Sau đó chính là.....”

“Chính là gì?”

Đối diện với khuôn mặt đẹp trai đang nhìn mình đầy thâm tình, cô không biết nên nói thế nào cho anh hiểu tâm trạng mâu thuẫn trong lòng mình, dưới tình thế cấp bách, cô đành nói một lý do khác, “Do..... không

phải công ty có quy định, nhân viên trong công ty không được yêu đương sao? Nếu chúng ta yêu nhau, không phải trái với quy định sao?”

“Anh là tổng giám đốc, sau khi về Đài Loan, anh lập tức sửa đổi điều khoản này.” Đó là do cha anh đã quy định khi gây dựng sự nghiệp, để nhân viên không bị phân tâm, có thể tập trung làm việc.

“Sao cơ? Anh muốn sửa đổi quy định công ty?”

“Đúng vậy.” Anh kiên định gạt đầu. “Còn vấn đề gì nữa không?”

Vấn đề cô vừa nói, đối với anh căn bản không có gì đáng kể, có lẽ vấn đề chính là — giữa hai người, bất kể về phương diện gia thế hay quyền lực, chênh lệch đều rất lớn.

Ngụy Thành Tuấn nhìn thấy cô đang nhúu đôi chân mày trên khuôn mặt xinh xắn kia, rõ ràng là vấn đề cô vừa nói không phải là vấn đề chính. Vậy thì có thể là vấn đề gì? Không giữ chặt được trái tim cô khiến anh rất lo lắng.

Lo lắng? Đúng vậy, anh vừa lo lắng vừa căng thẳng, anh chưa bao giờ có tâm trạng như lúc này, có lẽ bởi vì từ trước tới giờ, những thứ anh muốn đều có thể dễ dàng có được, nhưng cô không giống như vậy, rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng lại giống như xa tận chân trời, làm cho anh vô cùng lo lắng, thực sự muốn làm sao để cô có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Nói chuyện mãi vẫn không có câu trả lời, không khí trong phòng có chút trầm trọng, ngọt ngào tới mức hai người đều cảm thấy không ngừng lo lắng, Ngụy Thành Tuấn kéo tay cô. “Lại đây, để anh ôm em.”

Anh đặt Hạ Ngữ Hàm ngồi trên đùi mình, đối mặt với anh, rồi đưa khuôn mặt anh tuấn đến gần ngực cô, nghe tiếng tim cô đập, ôm chặt lấy cô.

“Tổng giám đốc?”

Anh hôn lên đôi môi cô. “Anh sẽ không ép em phải trả lời anh nữa, anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ kỹ, nhưng em không được quá xa cách anh, ở ngay bên cạnh anh, vừa nhìn anh vừa suy nghĩ, có được không?”

Cô chính là vì anh mà tâm trạng trở nên hỗn loạn, làm sao lại có thể vừa nhìn anh vừa suy nghĩ được? Vậy chẳng phải là loạn càng thêm loạn? Nhưng lời anh nói thật dịu dàng, biểu hiện tình cảm cũng vậy, cô nghĩ, người đàn ông này thật sự rất yêu thích cô.

Hạ Ngữ Hàm, mày tầm thường như vậy, mới đây thôi còn bị bỏ rơi, rốt cuộc có gì đặc biệt, lại có thể làm ột người xuất sắc anh tuấn như vậy yêu thích?

Cô cúi đầu, giống như cách anh vừa hôn cô, chủ động hôn lên môi anh, không nghĩ đến những mâu thuẫn và bất an trong lòng nữa, giờ phút này, cô chỉ rất muốn hôn anh.

Đối với việc cô chủ động hôn anh, Ngụy Thành Tuấn vừa mừng vừa lo. Mặc dù không được nghe câu trả lời, nhưng ít ra cô không có từ chối anh, ngược lại càng tiến thêm một bước gần anh hơn.

Anh hôn đáp lại cái miệng nhỏ nhắn hồng hào mê người kia, môi lưỡi hai người dây dưa không dứt, nhiệt tình mạnh mẽ đến mức không thể rời nhau được, hơi thở hai người dần dần gấp gáp, trong lòng, dục vọng ngày càng tăng lên.....

“Được rồi, dừng lại thôi.” Anh kéo hai người tách nhau ra.

“Tổng giám đốc?” Hạ Ngữ Hàm có chút mơ màng. Không rõ vì sao anh đột nhiên dừng lại?

Anh vuốt hai má trắng trẻo mịn màng của cô, hôn lên môi cô, rất nhẹ. “Trước khi em trả lời anh, anh sẽ không cưỡng ép em làm bất cứ chuyện gì.”

Mặc kệ là cô lo lắng hay là sợ anh, nhìn thấy biểu hiện nào anh cũng đều không vui, do đó trước khi cô chủ động đến với anh, anh có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi kết thúc công việc ở Mỹ, Ngụy Thành Tuấn cùng Hạ Ngữ Hàm trở về Đài Loan, sáng hôm sau, lại đi làm giống như trước.

Nhưng giữa hai người họ ngoài quan hệ cấp trên và cấp dưới, còn có những cử chỉ có phần thân thiết ám muội, ví dụ như buổi sáng đi làm, cô đều mỉm cười chào buổi sáng với anh, sau khi anh chào cô liền hôn nhẹ lên má, sau đó mới đi vào văn phòng.

Anh vẫn tiếp tục làm việc như thường ngày, nhưng cô lại vì nụ hôn của anh mà tim càng đập nhanh hơn, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Sau đó là buổi trưa, trước kia cô chỉ giúp tổng giám đốc chọn một nhà hàng cao cấp để đặt một phần cơm, nhưng bây giờ anh lại kiên trì muốn cô đặt thêm một phần, muốn cô cùng anh ăn cơm trưa trong văn phòng.

Tuy rằng nói là buổi trưa không thể có người đến phòng tổng giám đốc, nhưng ăn cơm trưa với tổng giám đốc như vậy, vẫn là làm cho cô có chút không quen. Nhìn hộp cơm đắt tiền, cô cảm thấy mình ăn phần cơm này có vẻ quá xa xỉ, trong chốc lát không biết bắt đầu ăn từ đâu.

“Sao em chưa động đũa, muốn anh đút em ăn sao?”

Đút mình ăn ư? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Ngữ Hàm chưa kịp nói gì đỏ cả lên. “Không.... không cần đâu.”

Ngụy Thành Tuấn bóc vỏ một con tôm. “Tôm chiên này rất giòn ăn rất ngon, em ăn thử xem.”

Cô không ngờ anh thật sự muốn đút mình ăn! “Tổng giám đốc, anh ăn đi, em bóc vỏ tôm trong hộp của em là được rồi.”

Nhưng người nào đó đã đưa tôm chiên đến miệng cô rồi, cô không thể không cắn một miếng, “Cám ơn anh.”

“Khỏe môi em dính gì kia.” Ngụy Thành Tuấn giữ chặt tay cô đang định đưa lên lau miệng, rướn người tới hôn lên môi cô. “Được rồi, bắt đầu ăn cơm trưa thôi.”

Hạ Ngữ Hàm tỉnh lại cũng đã đủ căng thẳng, thêm cái hôn này, lại thấy anh đang ăn con tôm cô vừa cắn một miếng như thể không có chuyện gì, tim càng đập nhanh như bay.

Đêm đó anh đã nói, trước khi cô trả lời, anh sẽ không bắt buộc cô làm bất cứ chuyện gì, tuy là nói như thế, nhưng hành động thân mật của anh lại càng ngày càng nhiều hơn, động một chút là sờ sờ mặt hay là tóc cô, có khi lại còn đến gần hôn một cái, giống như là muốn tạo thói quen cho cô, hơn nữa một ngày cũng rất nhiều lần.

Ngụy Thành Tuấn thấy cô không ăn miếng nào, cười nhắc nhở: “Ăn cơm nên tập trung một chút.”

Rốt cuộc là tại ai làm cho cô không thể tập trung ăn cơm? Hạ Ngữ Hàm vừa nghĩ, vừa há to miệng cạp con tôm chiên một cái.

Sau khi ăn cơm trưa xong, cô dọn dẹp bàn xong liền rời khỏi phòng tổng giám đốc, đi trang điểm lại một chút rồi quay lại ngồi vào chỗ của mình, tâm trạng lúc này mới được thả lỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhào lên mặt bàn nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng mở cửa văn phòng, không biết anh lại muốn làm gì, trái tim đập rộn ràng của cô lại tiếp tục không yên đập nhanh như bay, lại tiếp tục đập loạn cả lên, nói không chừng cô bị bệnh tim mất, bởi vậy dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Nghe được tiếng bước chân anh đến gần, sau đó đứng bên cạnh, cô đoán anh chắc là lại muốn vuốt tóc hay sờ mặt cô.

Ngụy Thành Tuấn nhìn Hạ Ngữ Hàm đang nằm ườn lên bàn, nói thực ra kỹ xảo giả vờ ngủ của cô thật sự còn phải học hỏi nhiều, nhưng mà cô như vậy nhưng thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn đặc biệt quyến rũ, anh đưa tay vuốt mặt rồi đến tóc cô, sau đó khom người xuống, kề sát môi đến gần như thể sắp hôn lên tai cô.

“Hạ Ngữ Hàm, anh yêu em!” Giọng nói vừa nhẹ nhàng sâu sắc lại quyến rũ, nói xong anh hôn lên đôi môi nhỏ đang run rẩy, sau đó quay lại văn phòng.

Cô ngẩng mặt lên, tay ôm lấy hai gò má, thật nóng quá.

Hơi thở nóng rực của anh giống như từ bên tai rót thẳng vào trong tim, làm cho trong lòng cô rung động không thôi, khiến cô thẹn thùng lại có cảm giác ngọt ngào ấm áp lan tỏa từ tận đáy lòng, toàn thân càng như không có sức lực gì cả.

Rõ ràng biết cô giả vờ ngủ, còn làm như vậy với cô, tổng giám đốc thật đúng là người xấu, còn nói muốn cho cô thời gian suy nghĩ kỹ, lại thỉnh thoảng đi quyến rũ cô như vậy, bảo cô làm sao mà suy nghĩ kỹ cho được!

Buổi chiều, trưởng phòng nhân sự Hồ Nhã Linh cầm hồ sơ đi lên.

“Trưởng phòng Hồ, thật xin lỗi, tổng giám đốc vừa mới đi ra ngoài, chỉ sợ rất trễ mới có thể quay lại công ty.” Anh đến tập đoàn Hán Dương để thị sát khách sạn, sau đó còn phải chủ trì hội nghị.

“Vậy à? Đây cũng không phải là hồ sơ gì khẩn cấp, không cần kí tên ngay, thư ký Hạ cô giúp tôi chuyển giao là được rồi.” Hồ Nhã Linh đưa hồ sơ đưa cho cô.

“Được ạ.”

“Thư ký Hạ, cô có biết vì sao tổng giám đốc đột nhiên muốn sửa lại quy định công ty không?”

“Sửa quy định công ty?” Cô kinh ngạc không ngừng.

“Sao vậy, cô không biết chuyện này sao?” Hồ Nhã Linh còn tưởng cô hẳn là biết. “Hơn 10 giờ sáng nay tổng giám đốc gọi điện thoại cho giám đốc, yêu cầu phòng nhân sự soạn ra một bản công văn sửa lại quy định công ty trình lên, cô có biết là sửa lại điều khoản nào không?”

Hạ Ngữ Hàm trong lòng biết rõ, bởi vậy chỉ cố cười gượng.

“Tổng giám đốc nói muốn bỏ điều khoản cấm chuyện yêu đương trong công sở, thật sự là rất kì lạ, tổng giám đốc làm sao lại có thể đột nhiên muốn sửa lại điều khoản này chứ? Nhưng mà như vậy cũng không tệ, rất nhiều chuyện tình vụng trộm đều có thể công khai rồi.” Tuy rằng ban đầu công ty có quy định như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều người ngầm vụng trộm yêu nhau.

Sau khi trưởng phòng Hồ đi khỏi, Hạ Ngữ Hàm nhìn hồ sơ đó đến gần người.

Tuy rằng tổng giám đốc khi ở Mỹ từng nói sẽ sửa đổi quy định công ty, nhưng không ngờ anh thật sự ra lệnh sửa đổi.

Tâm ý và chân tình của anh cô đều đã cảm nhận được, không phải không cảm động, cô cảm thấy bản thân mình càng ngày càng dao động, thậm chí có lúc cảm thấy làm bạn gái anh cũng không tệ.....

Anh đối với cô càng ngày càng tốt, còn cô thì sao? Có thể vì anh mà làm chút gì không?

7. Chương 7

“Đây, Nhu Ân, đây là món quà mừng đính hôn tớ tặng cậu, chúc mừng cậu. Còn đây là của Tư Giai, đây là sản phẩm dưỡng da nổi tiếng của Mỹ mà cậu thích nè.”

Sau khi tan sở, Hạ Ngữ Hàm và hai cô bạn thân hẹn nhau đi ăn, cô đem quà mua trong chuyến công tác vừa rồi tặng các bạn.

“Cám ơn cậu, Ngữ Hàm.” Hai người nhận quà, đồng thanh nói lời cảm ơn.

Hứa Nhu Ân chú ý tới biểu tình là lạ của Ngữ Hàm. “Ngữ Hàm, cậu có chuyện gì sao?”

“Ừ, gần đây cũng xảy ra một vài chuyện.” Hạ Ngữ Hàm gật đầu, đem chuyện tổng giám đốc theo đuổi cô kể cho hai bạn nghe vì cô cũng muốn nghe ý kiến hai người xem sao.

“Ngữ Hàm, cô ngốc này, người ta ngay cả muốn có cơ hội từ chim sẻ biến thành phượng hoàng còn tìm không ra, tổng giám đốc theo đuổi cậu, đương nhiên là phải gặt đầu đồng ý ngay rồi, cần quái gì phải nghĩ ngợi nhiều nữa.” Lí Tư Giai nói một cách khoái chí.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, gặt đầu đồng ý liền là phải rồi. Ngay lập tức sẽ trở thành con dâu danh gia vọng tộc, à không, là phu nhân tổng giám đốc mới đúng, ha ha ha, sau này phải nhớ thường xuyên mời bọn tớ uống trà chiều nha.”

Hạ Ngữ Hàm cúi đầu cười gượng, không biết nên nói như thế nào, ngay lúc đó Hứa Nhu Ân cũng lên tiếng.

“Tư Giai, nghiêm túc chút đi, cậu không thấy Ngữ Hàm đang rất phiền lòng sao?” Cô quay về phía cô bạn thân, “Ngữ Hàm, cậu hẳn là không chán ghét Ngụy Thành Tuấn đấy chứ?” Nếu Ngữ Hàm chán ghét anh ta, trực tiếp cự tuyệt không phải tốt lắm sao?

Các cô và Ngữ Hàm tình cảm như chị em, cho nên rất hiểu Ngữ Hàm, sợ dĩ Ngữ Hàm không biết nên trả lời như thế nào, hẳn là có vấn đề khúc mắc, làm cho cô ấy không thể quyết định được.

“Đúng vậy, mình không ghét anh ấy.” Bởi vì anh đối xử với cô rất tốt.

“Ngữ Hàm, cậu đã không ghét tổng giám đốc, hơn nữa anh ta lại theo đuổi cậu, tớ không rõ nguyên nhân làm cậu do dự là gì nữa?” Lí Tư Giai hỏi.

“Tư Giai, không phải ai cũng thẳng tính giống cậu, có lúc còn phải suy nghĩ nhiều vấn đề khác.” Hứa Nhu Ân cảm thấy cá tính của Tư Giai thực ngay thẳng, có điều có đôi khi nên suy nghĩ một chút trước khi nói thì có lẽ sẽ tốt hơn.

“Tình yêu nói đến là đến, nói chấm dứt liền chấm dứt, theo ý của tớ ấy, nếu cậu cũng thích đối phương, đối phương cũng thích cậu, như vậy nên tận hưởng lạc thú trước mắt, không đúng, là đúng lúc nắm bắt hạnh phúc, bằng không chờ cậu vừa quay đầu lại, phát hiện người kia đã không còn ở phía sau cậu nữa, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi.”

Lý luận của Tư Giai và cá tính thật giống nhau, đều thẳng ruột ngựa cả.

“Ngữ Hàm, cậu có vấn đề gì phiền muộn à?” Hứa Nhu Ân nhìn ra được vẻ phiền não của Ngữ Hàm.

“Nói thực ra, tớ cũng không biết tổng giám đốc thích tớ vì cái gì? Các cậu chắc là biết bạn gái trước của anh ấy là Phương Khải Nhi, tớ đã gặp cô Phương rất nhiều lần, bề ngoài vừa xinh đẹp lại rất cá tính, bất kể là gia cảnh hay nhan sắc đều rất xứng đôi với sếp, hai người yêu nhau mọi người đều nói bọn họ thật sự là kim đồng ngọc nữ.” Hạ Ngữ Hàm thở dài.

“Nhưng mà tớ thì, bề ngoài thì không xuất sắc, cũng không có cái gì tài hoa, gia cảnh cũng rất bình thường, một người bình thường như tớ làm sao lại xứng đôi với tổng giám đốc có gia thế hiển hách lại thật vĩ đại xuất sắc được? Còn nữa, bọn tớ cùng làm một chỗ, người khác nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào?”

“Ngữ Hàm, cậu làm chi tự chuốc phiền não, cái gì mà phải để ý đến gia cảnh chênh lệch? Dù sao Ngụy Thành Tuấn cũng đã biết điều này rồi, nhưng vẫn muốn theo đuổi cậu đấy thôi, không phải sao? Nói nôm na là anh ta chính là thích cậu là vì cậu là một đóa hoa đại đáng yêu.” Lí Tư Giai giọng điệu không hề muốn nói đùa khinh suất đến bạn, cô chỉ cảm thấy bạn tốt suy nghĩ nhiều quá.

“Nhưng là đây là một vấn đề rất thực tế mà.” Hạ Ngữ Hàm không thể không nghĩ đến nữa.

“Cậu nha, đầu óc gì mà suy nghĩ đơn giản vậy! Đây, Nhu Ân, cậu cũng nói gì đi chứ, trong ba đứa mình người bình tĩnh nhất là cậu mà.”

“Tư Giai, cậu ồn ào quá đi.” Từ này đến giờ toàn là Tư Giai oang oang bỏ lô ba la.

“Tớ cũng chỉ là vì lo lắng cho Hạ Ngữ Hàm thôi mà.”

“Ngữ Hàm, nói thực tế một chút, cậu và Ngụy Thành Tuấn quả thật chênh lệch rất lớn, nhưng tớ cũng đồng ý với ý nghĩ của Tư Giai, nếu hai người các cậu đều đã thích nhau, mọi vấn đề khác thật ra đều không quan trọng, dù sao hạnh phúc của hai người mới quan trọng nhất, người khác nghĩ thế nào thì có ảnh hưởng gì?”

“Ái da, hiềm khi thấy Nhu Ân đồng ý với tớ nha.” Có điều cách nói của Nhu Ân có vẻ uyển chuyển, nghe cũng lọt tai hơn nhiều.

“Ngữ Hàm, có nghe chưa, thân thể, bối cảnh, nhan sắc hay thậm chí là thân phận, tất cả đều không quan trọng, quan trọng là, cậu có yêu anh ấy không, có muốn ở bên anh ấy không?”

“Chuyện này.....” Hạ Ngữ Hàm suy nghĩ, “Tớ cũng không biết nữa, hiện giờ tớ biết nghĩ rằng tớ rất thích anh ấy.”

“Nếu đã như vậy, thì còn vấn đề gì nữa?”

“Tớ cũng không biết trong lòng tớ đang có cảm giác gì nữa, ngoại trừ gia thế thân phận, tớ cũng thường suy nghĩ, tổng giám đốc thích cái gì ở tớ? Có khi nào bây giờ anh ấy thích, sau này phát hiện ra thật ra tớ rất là bình thường và cũng rất vô vị, sau đó sẽ lại bỏ rơi tớ rất nhanh?”

Có lẽ là mọi việc đến quá đột ngột, làm cho người ta có cảm giác không giống như là sự thật, mặc dù cô biết là Ngụy Thành Tuấn rất tốt với cô, cũng là thật lòng thích cô, nhưng mà, cứ nghĩ đến chuyện tương lai, thì cô lại không thể tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi, có lẽ giống như Tư Giai nói, cô thật sự suy nghĩ nhiều quá.

“Hạ Ngữ Hàm, bây giờ tớ mới biết là cậu yếu đuối kinh khủng, yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, chia tay rồi thì lại tìm bạn trai mới không phải tốt hơn sao? Giống như cậu và Vương Trạch Nguyên trước đây, quen nhau lâu như vậy, không phải cũng chia tay rồi đấy sao.” Nói tới đây, Lí Tư Giai phát hiện mình đã lỡ lời, “Thôi quên đi, tớ không nên nói về cái thằng khốn nạn bắt cả hai tay kia, coi như tớ chưa nói gì hết.”

Hứa Nhu Ân nhìn cô bạn thân “Ngữ Hàm, chính cậu cũng không phát hiện ra sao?”

“Chuyện gì?” Cô thật sự không hiểu Như Ân muốn ám chỉ điều gì.

“Cậu thực sự đã rất thích Ngụy Thành Tuấn rồi.”

“Sao cơ?”

“Tớ không biết giữa cậu và anh ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong một khoản thời gian ngắn như vậy mà có thể làm cho cậu thích anh ta, có thể thấy được là cậu thích Ngụy Thành Tuấn là bởi vì cậu đã nghĩ đến chuyện tương lai, lại lo lắng đến lúc phải chia tay thì biết phải làm sao..... Có thể là do di chứng của huyện Vương Trạch Nguyên bắt cả hai tay đã làm cậu tổn thương, nhưng đó cũng có thể là bởi vì cậu đã thực sự thích Ngụy Thành Tuấn, cậu sợ là sau này nếu lỡ phải chia tay, bản thân cậu sẽ không chịu đựng nổi.”

Hai giờ chiều, khách hẹn trước của Ngụy Thành Tuấn đã đến, Hạ Ngữ Hàm sau khi đem cà phê vào văn phòng tổng giám đốc đi ra, đã thấy phó giám đốc Doãn không biết từ khi nào đã đứng bên bàn làm việc của cô.

“Phó giám đốc Doãn, anh định tìm tổng giám đốc sao? Thật ngại quá, sắp vừa mới có khách.”

“Tôi vừa mới thấy ở thang máy, hình như là chủ tịch tập đoàn xây dựng Đại Nguyên, Liêu Tân Dư và con gái cưng Liêu Hân Úc.” Doãn Chí Kiệt nói không chắc chắn.

“Đúng vậy, là Liêu chủ tịch và Liêu tiểu thư, Liêu tiểu thư là trợ lý của Liêu chủ tịch.”

“Cô nói Liêu Hân Úc là trợ lý của Liêu chủ tịch? Đừng đùa chứ, cái kiểu đại tiểu thư chỉ biết ăn không ngồi rồi có thể làm cái gì chứ? Tôi so ra còn kém cô ta về khoản ăn chơi nữa kia.” Anh cười mỉa.

“Nhưng Liêu chủ tịch nói như vậy mà.” Hạ Ngữ Hàm trả lời.

“Liêu Hân Úc trước đây là bạn học cùng trường với tôi ở Mỹ, ai cũng biết là Liêu chủ tịch quan niệm rất truyền thống, ông ta đem công ty giao cho con trai quản lý, về phần con gái thì luôn cố gắng tìm một đám tốt để làm sui gia.”

“Làm sui gia?” Hạ Ngữ Hàm có chút kinh ngạc.

“Liêu chủ tịch thật sự là một lão hồ li, biết rằng tổng giám đốc muốn đầu tư vào bất động sản, ngoài việc nói chuyện hợp tác, cũng tranh thủ đem con gái đến để ra mắt. Ông ta trước kia cũng là dùng cách này,

đem hai cô con gái gả cho hai công ty đang hợp tác với công ty của ông ta.” Liêu chủ tịch là một đại địa chủ, ngoài một số lượng đất lớn đang sở hữu, còn có công ty xây dựng rất nổi tiếng.

Hạ Ngữ Hàm không nghĩ tới còn có chuyện này. Thảo nào Liêu tiểu thư trang điểm xem ra không giống như trợ lý bình thường, ăn mặc lại vô cùng xinh đẹp.

“Liêu Đồng là một đại địa chủ ở quận Trung Vĩnh Hoà mà (1 quận của Đài Bắc), có được không ít đất đai, nếu tổng giám đốc giống muốn đầu tư vào bất động sản, cùng Liêu chủ tịch hợp tác là tốt nhất, chắc chắn sẽ chỉ có lời chứ không bao giờ lỗ. Chỉ có điều Liêu chủ tịch kia luôn luôn chỉ cùng người một nhà hợp tác, cho nên mới trực tiếp đem con gái đến để làm quen, xem ra ông ta rất muốn tổng giám đốc làm con rể.” Về Liêu tổng chọn rể xong mới nói chuyện hợp tác, đối với giới doanh nghiệp, từ lâu đã không phải là bí mật.

Nghe vậy, lòng của cô chùng xuống.

Đầu tư vào bất động sản là vấn đề mà sếp rất coi trọng, nửa năm trước đã thuê một đội ngũ chuyên nghiệp để làm quy hoạch, đánh giá, cũng bởi vậy nên mới quyết định cùng Liêu chủ tịch hợp tác, nếu Liêu chủ tịch chỉ cùng người một nhà hợp tác, như vậy sếp sẽ đồng ý..... kết hôn sao?

“Tổng giám đốc cũng có giá quá nhỉ, không chỉ Liêu chủ tịch vừa lòng muốn anh ấy làm con rể, trước kia mẹ tôi còn muốn làm bà mối, giới thiệu con gái của đại gia ngân hàng nào đó cho anh ấy quen, nhưng bị từ chối.” Thấy vẻ mặt của cô kinh ngạc, Doãn Chí Kiệt cười cười. “Đó là chuyện đã lâu rồi, đại khái một năm trước, lúc đó tôi còn chưa tới Hán Dương làm việc đâu.”

“Vậy à?” Cô hoàn toàn không biết có chuyện này, có điều, lúc đó cô cũng không có tiếp xúc nhiều với sếp, không biết cũng là đương nhiên.

“Mẹ tôi muốn giúp sếp có bạn gái, nghe nói lúc đó sếp dùng lý do cự tuyệt là anh ta đã rất thích một cô gái, nhưng người kia không thích anh ta, mẹ tôi nghe xong thiếu chút nữa ngất luôn, còn chất vấn đối phương là ai, rồi còn chửi anh ta té tát. Ha ha ha, nhưng tổng giám đốc cũng không có nói ra nhiều lắm, chỉ nói là cô gái ấy thường mỉm cười, còn là một nhân viên rất được việc.”

Hạ Ngữ Hàm sợ hãi không thôi. Tổng giám đốc đã thích cô từ một năm trước?

Doãn Chí Kiệt suy nghĩ, “Hiện tại nhớ đến chuyện này, tổng giám đốc nói cô gái kia, nghe qua giống như là đang nói Hạ thư ký nhỉ?”

“Điều này.....” Cô có chút chột dạ.

“Đừng giận, tôi chỉ là nói giỡn với cô thôi.” Doãn Chí Kiệt cười lảng nhách. “Đúng rồi, Hạ thư ký, có thể nhờ cô nói chuyện với Giang tiểu thư một chút không? Khi tôi viết chữ sai hoặc đáp sai, cô ấy không cần khê lòng bàn tay của tôi chứ, tôi cũng không phải là một đứa trẻ.”

“Chị ấy khê lòng bàn tay của anh?” Người mà Doãn phó tổng vừa nói là cô giáo Giang, là chị bạn đã từng học chung đại học của cô, cũng là cô giáo dạy kèm tiếng Trung cho anh ta.

Hạ Ngữ Hàm không rõ anh ta như thế nào đột nhiên đỏ mặt. Chẳng lẽ cô nói gì đó, thật sự làm cho anh ta cảm thấy như vậy ư? “Doãn phó tổng, tôi sẽ gọi điện thoại cho chị ấy.”

“Không! Không cần.”

“Không cần? Nhưng không phải là anh—”

“Hạ thư ký, thật sự không cần, ngẫu nhiên bị như vậy ‘Dùng cách xử phạt về thể xác’ cũng không sai, còn thật kích thích. Tóm lại, tôi tự chính mình xử lý là tốt rồi, cô không cần phải nói.”

Thật kích thích? Hạ Ngữ Hàm tuy rằng cảm thấy hoang mang, nhưng nếu anh ta nói như vậy, cô cũng không nên kiên trì, chính là cô không nghĩ tới sau này hai người chị em này lại yêu nhau.

Chuyện trước mắt cô cần làm là nên để ý tình hình trong văn phòng của tổng giám đốc.

Nếu tổng giám đốc không đáp ứng đám cưới, như vậy công chuẩn bị của sếp nửa năm nay, sẽ uổng phí, như vậy tổng giám đốc sẽ chịu sao?

Cho dù tổng giám đốc đáp ứng rồi, cô cũng không thể nói gì, bởi vì là cô vẫn chưa trả lời hẳn.

“Hạ thư ký, nếu em không có việc gì phải làm nữa, hết giờ làm việc nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Buổi tối khoảng tám giờ, Ngụy Thành Tuấn đưa văn kiện tiến vào phòng của Hạ Ngữ Hàm, vẻ mặt nhu hòa nói. Khi đi làm, cũng giống như trước, anh đều kêu cô bằng Hạ thư ký.

“Nhưng là anh không phải còn muốn tăng ca?” Công việc của anh thật nhiều, lúc bảy giờ khi bọn họ chỉ nghỉ ngơi, ăn bữa tối, hiện tại cô vừa làm xong công việc, anh lại còn có thật nhiều việc phải xử lý.

“Anh cơ hồ mỗi ngày đều phải tăng ca, không có việc gì, em nhanh trở về nghỉ ngơi đi.”

“Em lưu lại giúp anh nhé?”

“Đều là anh phải tự mình xem.”

“Vâng.” Hạ Ngữ Hàm gật đầu, biết việc kiểm tra công văn để duyệt cô cũng giúp không được việc. “Tổng giám đốc, anh thật sự quyết định không cùng hợp tác với công ty xây dựng kia rồi sao?” Buổi chiều, sếp muốn cô đem bản kế hoạch hợp tác xử lý ngay.

“Ừ.” Ngụy Thành Tuấn gật gật đầu.

“Vì sao? Anh không phải đã vì dự án này mà đầu tư chuẩn bị thật lâu, cứ như vậy mà bỏ hẵn, có đáng tiếc không?” Cô cảm thấy chính mình thực mâu thuẫn, biết được sếp nói không chịu hợp tác, lòng của cô thật là vui sướng, nhưng là cùng lúc lại cảm thấy thực đáng tiếc, dù sao anh đã đầu tư không ít sức người cùng tài nguyên.

“Tuyệt không đáng tiếc.” Trên mặt anh nhìn không đến một tia tiếc nuối. “Anh thật là rất muốn kiếm tiền, nhưng là không thể chịu được điều kiện trao đổi.”

Hạ Ngữ Hàm đại khái biết ý của anh. Ở bên người anh làm việc hơn hai năm, cô biết rất rõ ràng phong cách làm việc của anh, bình thường nói giúp hoặc người yêu nhờ làm hộ chuyện linh tinh, anh cũng không nhận, không làm, luôn xem sự nghiệp là hàng đầu, cho nên mới được xưng là sếp tử tống giám đốc.

“Hạ thư ký, em không cần lo lắng, nhanh trở về nghỉ ngơi đi.”

Cho dù cô có lo lắng, nhưng cô có năng lực làm cái gì đâu? Cho dù cô có tài cán nhưng sếp thật xuất sắc lại vĩ đại làm gì? Cô thở dài. “Vâng, vậy em đi về trước, anh cũng không nên làm việc quá muộn.”

Ngụy Thành Tuấn nhìn cô xoay người rời đi. “Ngữ Hàm.”

“Dạ.” Hạ Ngữ Hàm quay đầu. Anh gọi tên của cô, tỏ vẻ như hiện tại là thời gian riêng tư của hai người sao?

“Em xem chừng tinh thần không được vui, có chuyện gì sao?”

“Không có.” Cô cười cười lắc đầu.

Anh xem xét cô. “Em lại đây một chút.”

“Dạ.” Cô đi đến bàn công tác.

“Đến gần một chút.”

Làm Hạ Ngữ Hàm đi đến trước mặt anh, Ngụy Thành Tuấn kéo cô, hai tay vây quanh bên hông cô, đem cô kéo đến ngồi trong lòng.

“Tổng giám đốc?”

Gương mặt tuần tú ngừng lên, “Em có tinh thần không tốt, thật ra tinh thần của anh cũng không tốt lắm. Em cho anh một cái hôn, làm cho tinh thần anh phấn chấn, có lẽ anh sẽ làm xong công việc nhanh hơn!”

“Vâng, nụ hôn của em cũng không phải dành cho bạch mã công tử!” Cô khẽ cười nói. Người này rõ ràng có giấy tờ chất đống thật lớn, nhưng lại giống đứa nhỏ đang làm nũng, thật là xấu tính.

“Nhanh chút hôn anh, sau đó trở về nghỉ ngơi.”

Hạ Ngữ Hàm mặt đỏ. Người đàn ông này luôn như vậy, vừa dịu dàng lại bá đạo, nhưng là công tác của anh thật sự rất nhiều, cũng thực vất vả..... Đau lòng trời dậy, cô cúi đầu, đôi môi mềm nhẹ hôn anh.

“Một cái nữa đi em.”

Cô cúi đầu khẽ hôn anh thêm lần nữa, Ngụy Thành Tuấn nâng lên gương mặt của cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi thâm nhập cái miệng nhỏ nhắn, nụ hôn bất ngờ cháy bỏng,, ngay cả trái tim cũng sắp bị tan chảy.

Như là thói quen hần đầu như vậy hôn cô, hơn nữa mỗi lần đều hôn thật triền miên, Hạ Ngữ Hàm đã không hề kinh hoảng, thậm chí còn chủ động đáp lại anh, cùng anh triền miên, nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng.

Hôn nồng nhiệt chấm dứt, Ngụy Thành Tuấn không tha lại hôn hai má của cô, “Anh hôm nay còn chưa nói anh yêu em, Ngữ Hàm.” Nói xong, anh mới buông cô ra.

Nội tâm đang bất an được người yêu ve vuốt, cô liền ngọt ngào nở nụ cười.

“Em nhanh chút trở về nghỉ ngơi, còn như vậy tiếp tục dụ hoặc anh, cẩn thận anh không cho em trở về.”

Rốt cuộc là ai đang dụ dỗ ai a? Hạ Ngữ Hàm mặt đỏ không thôi.“Như vậy gặp lại anh sau.” Không muốn chậm trễ công việc của anh, làm cho anh không còn thời gian nghỉ ngơi, bởi vậy nói lời từ biệt xong, cô liền rời văn phòng.

Ngụy Thành Tuấn ở cửa văn phòng quan sát, lộ ra một chút cười khổ. Đã được hai tuần lễ, cô vẫn chưa trả lời anh.

Vậy anh phải tiếp tục chờ đợi ư??

Mỗi khi tan sở, anh đều vàng vọt hỏi cô nhanh về nghỉ ngơi, tựa như vừa mới, sợ cô ở lại thêm một giây anh sẽ ôm cô không buông ra.

Nhưng anh cũng hiểu được, anh không thể lại ép buộc cô phát sinh tình cảm với anh, anh biết cô không thể cưỡng lại nụ hôn của anh, có lẽ có được cô sẽ giảm bớt nội tâm bất an của anh, nhưng anh muốn là thân thể lẫn tâm trí của cô đều thật sự là thuộc về anh.

Hạ Ngữ Hàm rời khỏi công ty chưa được bao lâu đã quay trở lại, cô đến một cửa hàng gần đó để mua một món quà.

Sinh nhật của ông nội sắp đến, cô muốn mua một món quà sinh nhật cho ông nội,lúc trước cô muốn mua ở Mỹ, nhưng ngày hôm đó ở trung tâm mua sắm không có món nào làm cô vừa ý, do đó, quyết định trở về Đài Loan để mua.

Cuối cùng cô mua một cái nón nam rất đẹp, khi mua xong, quay người lại, cô nhìn thấy Vương Trạch Nguyên cùng Trầm Đình Đình, hai người cử chỉ thân mật cùng đi thang cuốn.

Cô ngây người vài giây, nhìn bọn họ chậm rãi biến mất nơi thang cuốn.

Gặp Vương Trạch Nguyên, người bạn trai cũ mà cô đã từng nghĩ đến sẽ lấy làm chồng, thấy anh cùng bạn gái mới thân mật cùng một chỗ, tâm tình của cô ngoại trừ cảm thấy có một chút kinh ngạc, cũng không có cảm giác gì khác.

Rõ ràng là chuyện xảy ra mới không bao lâu, nhưng nếu không phải hôm nay tình cờ gặp lại, cô có lẽ đã quên mình từng cùng anh ta thề non hẹn biển. Nhớ lúc đó khi biết anh ta bắt cá hai tay, chính cô đã đau lòng đến cỡ nào, thậm chí còn chạy tới quán bar uống rượu, đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời cô biết đến cảm giác say rượu.

Nhưng khi gặp lại anh ta, trong lòng cô hình như không giống như cô đã tưởng, không hồi hộp, không đau đớn cũng không cảm thấy khổ sở, cô mới phát hiện, tình yêu của Ngụy Thành Tuấn đã làm cô bất tri bất giác vượt qua, thậm chí đã quên đi cảm giác đau khổ lúc đó.

Cô uống say, chính là Ngụy Thành Tuấn chăm sóc cô, anh còn giúp cô bôi thuốc chỗ bị thương thật cẩn thận , ngày hôm sau còn nấu bữa trưa cho cô ăn, sau thấy cô không hề thèm ăn, ăn không ngon miệng, anh còn đi mua bánh ngọt cho cô ăn, cùng cô đi ăn bữa tối, không ngại quãng công việc quan trọng sang một bên, chỉ vì muốn giúp cô phấn khởi tinh thần. Bất kể là chuyện gì xảy ra, anh luôn luôn ở bên cạnh cô.

Cô không phải không biết anh đối xử với cô rất tốt, đặc biệt sau chuyến công tác ở Mỹ trở về, anh vẫn tuân thủ lời hứa, kiên nhẫn chờ cô trả lời, thậm chí đối xử với cô còn tốt hơn trước.

Anh thích em, Hạ Ngữ Hàm.

Ngữ Hàm, anh thật sự thật sự rất thích em.

Hạ Ngữ Hàm, anh yêu em.

Giờ phút này bên tai cô không ngừng truyền đến âm thanh thể hiện tình yêu của anh, cứ dịu dàng nhẹ nhàng như vậy, tràn ngập tâm trí của cô.

Nếu không có Ngụy Thành Tuấn, hôm nay cô sẽ không vượt qua khỏi sự tổn thương đó nhanh như vậy, gần đây cô chẳng những không hề tiêu tụy gầy yếu, mà còn tăng thêm 2 kg.

Nhớ tới lúc Nhu Ân nói cô đã rất thích anh, lúc ấy cô căn bản không thể phản bác, hiện giờ nhớ lại, cô có muốn không yêu anh cũng không được, anh như con tằm quần lấy trái tim của cô, làm cho trong lòng cô chỉ có thể nhớ đến anh.

Vừa mạnh bạo lại vừa dịu dàng, vừa tự nhiên lại vừa tình cảm, người đàn ông kia thật sự yêu cô, có lẽ rốt cuộc cô đã tìm thấy một người yêu thật lý tưởng.

Nếu cậu thích anh ta, mà anh ta cũng thích cậu, thì nên tận hưởng hạnh phúc trước mắt, à mà không, là đúng lúc thì nên nắm bắt lấy hạnh phúc, nếu không khi cậu vừa quay đầu lại, phát hiện người kia đã không còn ở phía sau cậu nữa, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi....

Nhớ tới “bản cải lương” mà Lí Tư Giai vừa “ca” hôm bữa, Hạ Ngữ Hàm không khỏi bật cười, càng thêm đau lòng và áy náy. Cô rõ ràng cũng rất thích anh, rốt cuộc vì sao lại do dự mà không thể đáp lại tình cảm đó, là muốn tra tấn người kia đến khi nào?

“Ngữ Hàm? Không phải em đã về nhà rồi sao?”

Thấy Hạ Ngữ Hàm lại đi vào văn phòng, Ngụy Thành Tuấn rất ngạc nhiên, đứng dậy đi về phía cô.

“Em vừa mới đi mua quà sinh nhật cho ông nội em, em nghĩ, anh hẳn là còn làm việc, cho nên mới mua đồ ăn khuya cho anh.” Cô mỉm cười ngọt ngào, đi đến sofa, bỏ đồ ăn khuya lên bàn, cô biết anh lúc làm việc không bao giờ ăn gì cả. “Ăn xong anh cứ làm việc tiếp, sáng mai em sẽ dọn dẹp cho anh.”

“Chúng ta cùng ăn đi, ăn xong rồi anh đưa em về.” Ngụy Thành Tuấn đi đến bên cạnh cô.

“Không cần đâu, một mình anh ăn là được rồi, hơn nữa bây giờ mới 9 giờ rưỡi, một mình em tự về là được rồi.” Cô không phải muốn đến làm phiền anh làm việc, ngoài việc đưa đồ ăn khuya, còn có một chuyện cô cần nói với anh. “Tổng giám đốc, chuyện”

“Em muốn nói chuyện gì với anh?” Anh nhận thấy được cô gái này bây giờ và lúc vừa mới rời đi biểu hiện không giống nhau, cô cười thật là ngọt ngào, lại mang theo vẻ thẹn thùng.

“Vâng, chính là.....”

Bây giờ cô mới nhận ra, chuyện thổ lộ này thật là khó mở miệng, nhưng mà anh thân là đại tổng giám đốc, cũng đã hết lần này đến lần khác thổ lộ với cô, mà lại nói rất trực tiếp thản nhiên, nhớ lại lúc anh thật thâm tình, nói yêu cô, trong lòng trời lên từng đợt lo lắng.

Trái tim của cô muốn nổ tung! Hạ Ngữ Hàm khẩn trương ho nhẹ, e lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói: “Tổng giám đốc, chuyện đó..... Không đúng, bây giờ không phải giờ làm việc, có lẽ em nên gọi anh bằng Thành Tuấn..... Em đang suy nghĩ, nếu anh vẫn còn chờ em trả lời..... Umm -”

Lời của cô còn chưa nói xong, Ngụy Thành Tuấn đã hôn lên môi của cô, thật nóng bỏng khao khát.

Nhìn khuôn mặt cô lúc đi vào văn phòng, anh đã đoán được cô là đến để trả lời anh, tuy rằng không hiểu lắm vì sao cô lại lựa chọn giờ phút này trả lời anh, nhưng anh lại vui sướng không thôi, thậm chí thật điên cuồng.

Anh hôn cô thật mãnh liệt, sức lực và nhiệt độ so với ngày thường còn càng nhiều hơn, làm cô sắp không thở nổi, lại rơi vào mơ màng.

Sau nụ hôn mê loạn đó, Hạ Ngữ Hàm buông anh ra, nhưng anh lại ôm cô hướng về phía sofa nằm xuống.

“Tổng giám đốc?” Cô kinh ngạc không thôi. Anh là hiện tại muốn..... ở văn phòng?

Ngụy Thành Tuấn đem thân hình mảnh khảnh trong lòng tiến đến sofa mềm mại nằm dài lên, cười xấu xa sửa cô, “Em gọi sai rồi, hiện tại là thời gian riêng tư.”

Không ngờ người đàn ông luôn luôn điềm tĩnh, đột nhiên lại lộ ra vẻ gian xảo lại tràn ngập sự quyến rũ gợi cảm như vậy, mặt cô đỏ bừng, thẹn thùng đến mức không thể mở miệng, “Ememem.....”

Tuấn nhún mày: “Không phải lúc này đã gọi rất thuận miệng rồi sao?”

Hạ Ngữ Hàm vẻ mặt e lệ, nhẹ nhàng kêu, “Thành Tuấn.”

Cô vừa mới gọi tên anh xong, anh lại hôn thêm một cái thật nồng nhiệt. Thật ngọt ngào, thì ra nghe được cô gọi tên anh, lại ngọt ngào hạnh phúc đến như vậy.

Nhìn bàn tay anh bắt đầu cởi áo sơ mi của cô ra, lòng của Hạ Ngữ Hàm hồi hộp. “Thành Tuấn, công việc của anh.....” Cô vội đem đồ ăn khuya tới cho anh ăn, không phải tự biến mình trở thành đồ ăn khuya.

“Anh ăn ‘bữa khuya’ trước rồi nói sau.”

“Nhưng mà đồ ăn khuya ở trên bàn mà.”

“Đồ ăn khuya của anh là ngay trước mặt anh đây.” Ngụy Thành Tuấn con người đen trắng theo dõi món “Ăn khuya” của mình. Anh đói bụng, thật sự đói bụng, anh giống như dã thú vừa bắt được con mồi, trong mắt tỏa ra khát vọng, niềm phấn khích và vui sướng khôn cùng.

Đã phải chờ đợi thật lâu, áp lực trong cơ thể càng không ngừng xức động, làm cho anh giờ phút này nhiệt huyết sôi trào, phần khởi không thôi, như con ngựa hoang vừa thoát khỏi cương, không thể khống chế được.

Hạ Ngữ Hàm bị cặp mắt tràn ngập dục hỏa kia làm cho cả người nóng lên. Cô không biết nên nói cái gì, cũng nói không ra lời, mặc cho tâm tình mãnh liệt của anh.

Ngụy Thành Tuấn cởi áo sơ mi của cô, lộ ra phần da thịt của bầu ngực sữa trắng trẻo, sau đó đẩy áo ngực của cô ra, ngón tay thon dài kia chạm nhẹ lên núm hoa màu hồng nhạt, làm nó cứng lên ngay lập tức. Nhìn thấy điều này làm anh kích thích dục vọng, anh cúi đầu, hôn lên đôi gò bồng đảo mê người kia.

“Uhm.....” Động tác yêu đương mãnh liệt, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, nhưng cô cũng không có ngăn cản, bởi vì cô đã quyết định đem thân mình giao cho anh, cô cũng không biết mình đã yêu anh từ khi nào, chỉ biết là cô rất yêu người đàn ông này.

Anh hôn xuống phía dưới, bàn tay to vội vàng kéo cao váy ngắn của cô, lộ ra của quần lót ren, anh kéo nó xuống, nhưng chỉ cởi một bên chân, quần lót màu hồng nhạt bên kia dúi, cảnh mờ ám làm cho cô đỏ bừng mặt, thấy anh cởi bỏ quần của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc toàn bộ đỏ hồng, cô ngượng ngùng nhìn sang hướng khác.

Ngụy Thành Tuấn thích khuôn mặt đỏ thẹn thùng của cô, vô cùng kiều diễm quyến rũ. Anh nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hôn cô. “Nhìn vào mắt anh, anh yêu em.”

Người đàn ông này nói những lời làm cho lòng cô rung động không thôi, mà động tác của anh còn làm cho thân hình cô nóng lên, cảm nhận được anh đang gắng gượng kiềm chế dục vọng của chính mình, chậm rãi tiến vào bên trong lửa nóng của cô, chiếm lấy thật sâu, tràn ngập cảm giác làm cho cô thở gấp phải ôm chặt lấy anh.

Ngụy Thành Tuấn hôn người phụ nữ đang nằm ở phía dưới, hai thân hình xâm nhập kết hợp mang đến niềm vui thích, tâm hồn thật sự thỏa mãn, anh như một con dã thú, bắt đầu va chạm kịch liệt với cơ thể cô....

Chờ đợi quả thực rốt cục thành sự thật, quá trình thống khổ gian nan, nhưng kết quả lại vô cùng tuyệt vời ngọt ngào.

8. Chương 8

Ngụy Thành Tuấn và Hạ Ngữ Hàm chính thức quen nhau.

Tuy rằng đã xác nhận được tình cảm của nhau, nhưng vẫn chưa công khai bởi vì Hạ Ngữ Hàm nói cô còn chưa chuẩn bị cho việc công khai tình cảm giữa hai người, Ngụy Thành Tuấn tôn trọng quyết định của cô.

Tuy rằng cô quyết định không nên suy nghĩ nhiều, thuận theo trái tim mình cùng Thành Tuấn yêu nhau, nhưng cô còn chưa thật sự chuẩn bị tâm lý cho việc công khai tình cảm của họ, không biết nếu đồng nghiệp trong công ty biết cô cùng tổng giám đốc yêu đương thì sẽ thế nào? Dù sao bọn họ đã ở bên nhau, cũng không cần phải công khai nhanh như vậy.

Công khai chuyện tình cảm hay không, Ngụy Thành Tuấn để cho cô quyết định, nhưng chuyện hẹn hò riêng tư thì lại chỉ cần anh nói là coi như xong. Thứ 6 mỗi tuần, sau khi hết giờ làm việc, cho tài liệu vào cặp, anh liền lừa gạt đem cô về nhà qua đêm, đối với tình yêu cuồng nhiệt giữa hai người mà nói, chỉ có thể hình dung là thật ngọt ngào.

Sáng thứ 7, Hạ Ngữ Hàm làm bữa sáng, khi đang định vào phòng gọi Ngụy Thành Tuấn, đã thấy anh đến bên bàn ăn, trên người mặc áo sơ mi màu xám, caravat sọc màu xanh hải quân, trông thật hào hoa, phong nhã.

Hai người cùng nhau ngồi xuống ăn sáng.

“Ngữ Hàm, thật sự không cần anh cùng em về nhà sao? Hôm nay là sinh nhật ông nội của em.....”

“Thật sự không cần, anh bận việc của anh, mà em cũng còn chưa đề cập với người nhà chuyện chúng ta quen nhau, cho nên anh không cần bận tâm.” Cô nói tuần này phải về nhà, đây đã là lần thứ ba anh hỏi cô về chuyện này.

Tuy rằng mẹ hy vọng cô có thể đưa bạn trai về nhà, nhưng cô còn chưa nói với người nhà là cô đã chia tay với bạn trai cũ, sau đó lập tức đã có người mới, sự tình trở nên có chút phức tạp, bởi vậy Thành Tuấn có việc không có cách nào cùng cô trở về cũng tốt, bởi vì cô không biết nên giải thích như thế nào với người thân.

“Có lẽ anh nên mua một ít quà.” Ngụy Thành Tuấn nói.

“Thành Tuấn, thật sự không cần, chờ sau này khi anh chính thức đến nhà của em chào hỏi, lúc đấy mới mua quà cũng được mà.”

“Vậy à?”

“Vâng.” Hạ Ngữ Hàm cười cười gạt đầu.

Hai người ăn xong bữa sáng, cùng đi ra cửa, Ngụy Thành Tuấn lái xe đưa cô đến nhà ga.

“Thành Tuấn, cảm ơn anh đưa em đến nhà ga.”

“Em đi một mình không sao chứ?”

“Đương nhiên là không sao rồi, tốt nghiệp trung học em đã lên Đài Bắc học đại học, cũng đã 8 năm rồi. Mỗi lần em về nhà cũng đều một mình ngồi xe về như vậy, cho nên anh không cần lo lắng.” Cô cam đoan, không muốn anh lo lắng vì cô.

Ngụy Thành Tuấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Đúng vậy, cô cũng không yếu đuối, thậm chí có thể nói là rất tự lập, anh chỉ là có chút luyến tiếc không muốn xa cô.

Hạ Ngữ Hàm nhìn anh, sau đó hôn lên khuôn mặt tuần tú của anh. “Ngày mai là em về rồi, lại còn sẽ mang đặc sản quê em lên cho anh ăn nữa kìa.”

Cô thông minh thấu hiểu lòng anh như vậy, anh cũng hôn đáp trả lại cô một cái thắm thiết. “Vây em phải cẩn thận một chút.”

“Em biết rồi, anh cũng vậy.”

Cô xách theo hành lý xuống xe, mỉm cười, vẫy vẫy tay rồi đi vào nhà ga.

Ngụy Thành Tuấn nhìn hình dáng mảnh khảnh của cô dần dần biến mất, lòng nặng trĩu, sau đó quay xe rời đi.

Bấy giờ tối, Ngụy Thành Tuấn chấm dứt một ngày làm việc về nhà, anh mở đèn phòng khách, đem cặp tài liệu bỏ xuống ghế, vào nhà bếp lấy nước uống, vừa mới uống, điện thoại trong phòng khách liên vang lên, là điện thoại của cha mẹ anh ở Anh gọi về.

Cha anh thường hỏi anh công việc thế nào, sau đó cười nói con của ông thực vĩ đại, không cần ông quan tâm, tiếp theo là nói chuyện với mẹ của anh, nghe qua tinh thần của bà cũng không tệ lắm.

“Thành Tuấn, con có muốn sắp xếp một kỳ nghỉ bay sang Anh thăm ba mẹ không? Ba mẹ cũng lâu rồi không có gặp con.” Bà Ngụy nói.

“Con sẽ sắp xếp ngày nghỉ.” Cơ thể mẹ anh không tốt lắm, không thể ngồi máy bay lâu, bởi vậy hơn phân nửa đều là anh bay đi Anh gặp họ.

“Thành Tuấn, nếu có thể, mẹ hy vọng con không cần mải mê vì công việc như vậy, nhanh kết hôn, rồi cho ba mẹ có cháu bé.” Đối với bà Ngụy mà nói, bà rất muốn thấy anh nhanh nhanh lập gia đình.

Ngụy Thành Tuấn nói. “Mẹ à, con đã có bạn gái rồi.”

“Thật sao? Ai da, con trai à, con làm ẹ trẻ lại mười tuổi rồi đó nha. Có bạn gái từ khi nào? Sao lúc trước không có nghe con nói qua?”

“Chúng con mới quen nhau gần đây.”

“Thật à? Là cô gái như thế nào?” Khó khăn lắm mới nghe con nói có bạn gái, bà Ngụy hưng phấn hỏi.

“Cô ấy là một cô gái rất bình thường, chỉ là cô ấy luôn mỉm cười rất ngọt ngào, nhìn cô ấy, trong lòng con rất bình yên, cảm thấy rất hạnh phúc.” Ngụy Thành Tuấn nói ra cảm giác trong lòng.

“Xem ra con rất thích người ta nha, tự nhiên có thể nói ra những lời lãng mạn như vậy.” bà Ngụy cảm thấy vui còn hơn con trai. “Thành Tuấn, có muốn đưa bạn gái cùng đến Anh quốc không? Mẹ sẽ chuẩn bị đại tiệc chờ các con.”

“Con biết rồi, con sẽ hỏi ý cô ấy.” Có lẽ cô ấy sẽ lại sẽ nói chưa có chuẩn bị tâm lý, nếu cô đồng ý, anh sẽ rất vui về đưa cô cùng đi Anh quốc gặp cha mẹ mình.

Gác điện thoại, Ngụy Thành Tuấn uống cạn ly nước trên tay, trong phòng thật im lặng, anh nhìn về phía nhà bếp. Nhớ lại hôm qua, dáng vóc nhỏ nhắn của Ngữ Hàm vì anh xuống bếp nấu thức ăn, cô mặc tạp dề, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu.

Anh đi đến ôm cô, hôn cô không biết bao nhiêu lần, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hờn dỗi trách móc đều là do anh hại cô đã quên bỏ thêm muối, nếu mà ăn không ngon thì anh phải chịu trách nhiệm, kết quả là sau đó anh ăn hết sạch sẽ đồ ăn do cô nấu.

Cảm giác hư không tịch mịch không ngừng tản ra, phòng khách tĩnh lặng khiến anh càng nhớ cô, muốn ôm cô vào lòng.

Rõ ràng buổi sáng vừa gặp nhau, nhưng bây giờ mới anh lại nhớ cô đến thế.

Cô có như vậy không? Có đang nghĩ về anh không?

Hơn mười giờ tối, Hạ Ngữ Hàm nằm ở trên giường, vẫn nhìn di động, cô có nên gọi điện thoại cho Thành Tuấn không? Nhưng nếu anh đang làm việc, có ảnh hưởng đến anh không?

Nông dân bình thường đi ngủ rất sớm, ông bà nội cô chưa đến mười giờ là đã lên giường ngủ, nhưng hôm nay là sinh nhật ông, cả nhà cũng vui vẻ uống nhiều hơn một chút!

Cô cầm điện thoại xem, bên trong có vài hình cô thừa dịp Ngự Thành Tuấn ngủ chụp lại. Anh ngay cả ngủ cũng rất đẹp, cái mũi cao, hình dáng tuấn tú, cô may mắn chụp lại được.

Đột nhiên di động vang lên, làm cô giật mình, nhìn thấy trên màn hình là tên bạn trai, cô vui sướng không thôi.

“Em đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Người đàn ông có tiếng nói ôn trầm truyền đến, trong lòng cô dâng lên cảm giác ngọt ngào. Cô một tay cầm điện thoại, một tay đặt ở ngực, cảm giác tim đập nhanh thật nhanh.

“Vậy em đang làm gì?”

“Em ở trong phòng chuẩn bị ngủ.”

“Em có nhớ anh không?”

Thích thích thích! Hạ Ngữ Hàm rõ ràng nghe thấy được tim mình đang đập kịch liệt.

“Ngữ Hàm, em có nhớ anh không?”

“Có, em nhớ anh.” Cô nhớ anh, cô nhận không được thành thực nói, bởi vì cô thật sự rất nhớ anh.

“Anh đang ở dưới lầu nhà em, em có muốn xuống gặp anh không?”

“Sao cơ?” Anh ở dưới lầu? Hạ Ngữ Hàm mở cửa sổ, quả thực thấy bóng dáng cao lớn kia đang đứng dưới ngọn đèn đường trước cửa nhà cô, anh thoát nhìn có chút mệt mỏi, nhưng vẫn rất anh tuấn như thường.

Mười một rưỡi đêm, đèn trong phòng khách lại lần nữa sáng đèn, bởi vì bạn trai của con gái đến.

Cha mẹ Hạ Ngữ Hàm đều ở phòng khách nghênh đón vị khách tới muộn này, ông bà nội bởi vì tuổi lớn, bởi vậy sẽ không đánh thức ông bà..

“Ba, mẹ, anh, chị dâu, anh ấy là bạn trai con, tên là Ngự Thành Tuấn.”

Phòng khách ngoại trừ Hạ Ngữ Hàm, bốn người đều choáng váng, bởi vì Ngự Thành Tuấn thoát nhìn giống như là một thương nhân thành đạt, hơn nữa bộ dạng cũng rất tuấn tú, đặc biệt mẹ cô có chút kinh ngạc, rất nhiều cũng cảm thấy có chút hoang mang – không phải trước kia con gái nói bạn trai nó tên gọi Trạch Nguyên?

Tuy rằng bị đánh thức, nhưng thấy bạn trai của con gái tuấn tú lịch sự, hơn nữa rất có lòng, làm việc cả một ngày vất vả rồi xong việc lại chạy tới đây, có vẻ thận trọng và chín chắn, làm cho cả gia đình họ Hạ thực yên tâm.

Bà Hạ cùng Hạ Ngữ Hàm đem đồ ăn của bữa tối hâm nóng lại, mọi người lại vây quanh bàn ăn nói chuyện phiếm, ông Hạ vui vẻ cùng Ngự Thành Tuấn uống rượu, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng rất nhanh đã thân thiện.

“Đúng rồi, Thành Tuấn, con đang làm nghề gì?” Ông Hạ hỏi.

“Chuyện này...” Ngự Thành Tuấn nhìn mắt Hạ Ngữ Hàm, “Con cùng Ngữ Hàm làm cùng công ty.”

“Làm cùng công ty?” ông Hạ cảm thấy là lạ, “Nhưng lúc trước không phải tiểu Hàm nói con có làm ở công ty về mạng, con mới đổi công việc à?”

Hạ Ngữ Hàm không thể không nói. “Ba, kỳ thật con với bạn trai trước đã chia tay, sau đó cùng Thành Tuấn quen nhau, anh ấy là ông chủ của con.”

“Ông chủ của con?” cả nhà lại kêu lên.

Anh trai của cô hỏi. “Tiểu Hàm, em nói Thành Tuấn là ông chủ của em, đó không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Hán Dương? Aaaa, thảo nào anh vừa nghe qua tên Ngự Thành Tuấn thì thấy giống như đã nghe qua ở đâu rồi, không ngờ chính là vị tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao.”

“Con trai à, cậu ta rất giỏi sao?” ông Hạ nhỏ giọng hỏi.

“Rất giỏi, hơn nữa cũng rất nhiều tiền.” Anh trai cũng nhỏ giọng trả lời, nhưng mọi người đều nghe được.

“Cậu ta là ông chủ lớn?”

“Vâng, là ông chủ rất lớn rất lớn.”

“Lớn thế nào?”

“Có thể mua hết thị trấn nhỏ này của chúng ta cũng không có vấn đề.”

Bà Hạ và chị dâu vừa nghe vừa nhìn anh chàng đẹp trai đang ngây thơ cười.

Ngự Thành Tuấn cười cười. “Thật ra mọi người không cần để ý thân phận của con, đối với mọi người mà nói, con cũng chỉ là bạn trai của Ngự Hàm mà thôi, không có gì đặc biệt đâu.”

Ông Hạ nghe anh nói như vậy, vỗ vỗ vai của anh, sang sảng cười nói: “Chàng trai trẻ, ta thích con, ha ha ha.”

Ông Hạ cười như vậy, mọi người cười theo, trên bàn cơm một không khí hoà thuận vui vẻ.

Hạ Ngự Hàm cũng yên tâm. Cô rất lo lắng người nhà không biết người nhà sẽ thế nào đối mặt với chuyện cô cùng ông chủ yêu đương, may mắn mọi người đều rất thích Thành Tuấn.

Mãi cho đến mười hai giờ đêm, mọi người mới mệt mỏi trở về phòng ngủ, cô đưa bạn trai đi vào phòng khách ở lầu 2.

Đi vào phòng, Ngự Thành Tuấn ôm lấy cô, nhiệt liệt hôn cô.

“Thành Tuấn, em không nghĩ là anh sẽ đến. “Cho tới bây giờ, cô vẫn là cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Chưa nói qua với em một tiếng đã đến, anh có mang đến vấn đề phức tạp sao?”

“Không có, kỳ thật em thật sung sướng, anh đã đến rồi.” Làm việc một ngày hằn là mệt chết đi, nhưng anh vẫn là tới rồi, làm cho cô thực cảm động, ở trong lòng anh, cảm thấy thực hạnh phúc.

“Anh thật vui vì người nhà em cũng thích anh.” Ngự Thành Tuấn thật vui sướng, mọi người không trách anh hơn nữa đêm chạy tới, ngược lại thực nhiệt tình chiêu đãi, làm cho anh có cảm giác ấm áp vô cùng.

“Vậy anh có để ý tới mẹ em không? Có phải giống y em nói không, giống y như bác bán mì hoành thánh, đều nhìn anh đến choáng váng, ha ha.”

Ngự Thành Tuấn nhìn khuôn mặt cười đến ngọt ngào của cô, trái tim vừa cảm thấy cô đơn từ tối đến giờ cũng ko còn nữa, anh ôm chặt cô, “Anh yêu em, Ngự Hàm.”

“Em cũng yêu anh.” Nói xong, cô thẹn thùng úp mặt vào trong lòng anh.

Lòng anh xao động không thôi. “Ngự Hàm, anh hôm nay nhất định phải ngủ ở phòng khách sao?”

Hạ Ngự Hàm khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng, anh để cho cô thấy dự vọng rõ ràng, hại cô cả người cũng nóng lên.

“Chúng ta lên đến phòng em đi.” Cô vẻ mặt thẹn thùng.

“Được.”

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh, lên đưa người đàn ông cao lớn mang về phòng của mình.

Đêm nay, hai người cùng nhau lên đỉnh, mà hai trái tim cũng hòa quyện vào nhau.

Buổi sáng, bàn ăn nhà họ Hạ rất náo nhiệt, không chỉ ông bà Hạ rất nhiệt tình, ông nội và bà nội cũng ân cần tiếp đón Nguyễn Thành Tuấn ăn món này đi ăn món kia đi.

“Thành Tuấn, lát nữa ăn xong, ông đưa con đi gặp bà con thân thích của nhà ta, còn có bạn già của ông nữa.” Ông nội vui vẻ nói xong, đã muốn đem anh đi ra ngoài.

“Ông nội, làm gì mà đem Thành Tuấn giới thiệu cho bà con thân thích, không cần đâu.” Hạ Ngữ Hàm cảm thấy không hay lắm. Ông nội coi Thành Tuấn như cháu rể, cô sợ Thành Tuấn không quen.

“Tiểu Hàm, ông nội con rất thích Thành Tuấn, cho nên mới đem nó giới thiệu ọi người biết a.” Bà nội cười nói. Sống với nhau mấy chục năm, bà còn có thể không biết ông già này muốn làm gì sao!

“Nhưng”

Nguyễn Thành Tuấn nhẹ nắm tay cô: “Không có vấn đề gì đâu, anh rất vui vì có thể gặp mọi người.”

Thật sự không có vấn đề gì sao? Hạ Ngữ Hàm cũng không biết.

Ăn sáng xong, ông bà nội ra ngoài, đưa Nguyễn Thành Tuấn đi cùng, gặp người liên vui vẻ giới thiệu anh là cháu rể.

Thị trấn này vốn nhỏ, nhưng thực náo nhiệt, hơn nữa tràn ngập nhân tình vị, Nguyễn Thành Tuấn đi theo Hạ ông nội cùng Hạ bà nội đến hội cao niên, hai vị lão nhân gia lưu lại tham gia hoạt động..

Chín giờ mới trở về Hạ gia, vừa vặn gặp Hạ mẫu ra ngoài mua đồ ăn.

“Cha mẹ muốn đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, bà muốn đi chợ mua một ít đồ ăn, bữa trưa nấu một chút thức ăn mời con, tôi đi giúp bà xách đồ ăn.” Hạ phụ nói.

“Muốn con cùng đi xách này nọ?”

“Không cần, con đi tìm tiểu hàm, nó ở phía sau hoa viên tưới nước.”

“Vâng.”

Nguyễn Thành Tuấn đi vào hoa viên, thấy Hạ Ngữ Hàm đang tưới nước, mà cô cũng thấy anh.

“Anh đã trở lại.” Cô tắt vòi nước đi.

“À.” Anh đi đến bên người cô: “Này hoa đó rất đẹp, là loại gì vậy?”

“Có cái là mẹ em mua, có cái là bà nội mua, mà cái bồn hoa kia là ba mua.” Hạ Ngữ Hàm nói: “Anh nhìn có vẻ hơi mệt, vừa mới anh không nên theo ông nội bà nội đi ra ngoài, như vậy anh sẽ bị hiểu nhầm là con rể nhà họ Hạ.”

“Đã muốn bị hiểu nhầm, hơn nữa anh rất vui vì gặp rất nhiều người.” Nguyễn Thành Tuấn nói xong.

Hạ Ngữ Hàm nghe được câu “Bị hiểu nhầm”, tim đập nhanh hơn, anh có ý gì sao? Bọn họ mới quen nhau không lâu, như vậy có chút hơi sớm, nhưng cô cũng rất vui.

“Ngữ Hàm, đó là cái gì?” Nguyễn Thành Tuấn chỉ vào cây thấp ở trên một gian nhà gỗ nhỏ.

“Đó là nhà gỗ nhỏ do ba em làm, ba làm cho em cùng anh trai, trước kia mỗi lần trở về, em đều tới đó nghe nhạc, hiện tại nó biến thành chỗ của cháu em chơi.”

“Anh có thể lên trên đó chứ? Nó có chắc không?”

“Nó rất chắc, nhưng anh đừng lên trên đó?” Hạ Ngữ Hàm có chút kinh ngạc.

“Bởi vì đó là nơi mà trước đây em thích tới nhất, cho nên anh muốn lên xem nó như thế nào.”

Cô hiểu được, nhà gỗ nhỏ rộng chừng hai mét, cao chừng mét rưỡi, Thành Tuấn rất cao, không biết có thể đi vào bên trong được hay không? “Em sợ hơi khó, để em lên trước, rồi kéo anh lên sau.”

Hạ Ngữ Hàm nhẹ tiến vào nhà gỗ nhỏ, sau đó mới đưa Nguyễn Thành Tuấn chen vào bên trong nhà gỗ nhỏ.

Không gian nhà gỗ đối với trẻ con mà nói thực rộng, nhưng hai người lớn vào bên trong thì thật hơi chật chội. Bọn họ mở cửa sổ ở hai bên ra, làm cho ánh mặt trời chiếu vào, nhà gỗ nhỏ có vẻ sáng và thoải mái hơn.

“Nhà gỗ nhỏ thật tuyệt.” Ngụy Thành Tuấn nói: “Anh thực thích cảm giác khi ở nhà em, người nhà thật nhiều, có ông nội, bà nội, ba mẹ, còn có anh trai và chị dâu, rất náo nhiệt lại ấm áp.”

Nhớ tới anh một mình ở lại Đài Loan, cô cầm tay anh .

“Anh không có anh chị em, ba thì bận công việc, mẹ bởi vì mạo hiểm sinh mệnh sinh hạ anh, bởi vậy sau khi sinh thân thể không tốt, có một thời gian đều ở trong bệnh viện. Anh mỗi lần về nhà, trong nhà đều chỉ có người hầu, anh cuối cùng là một mình ăn cơm, một mình nói chuyện, cho nên anh thực hâm mộ em.”

Nhìn anh trông có vẻ cô đơn, Hạ Ngữ Hàm liền đau lòng không thôi. Nhà bọn họ khi ăn cơm thực náo nhiệt, nghĩ đến việc anh ăn cơm một mình thật cô đơn, hơn nữa anh ngay cả người để nói chuyện cùng cũng không có.

Cô rút vào người anh: “Lúc còn nhỏ em còn không biết anh, nhưng về sau em với anh sẽ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện, còn có anh muốn làm cái gì, em liền cùng anh làm cái đó.”

Cô thật vui vì cuối cùng cô cũng có thể vì anh mà làm gì đó, ở bên cạnh anh, không để anh cảm thấy cô đơn nữa, không để anh ở một mình nữa.

“Anh muốn em ở bên cạnh anh.” Bàn tay to dùng sức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Vâng, em sẽ ở bên anh, em cũng có thể là người nhà của anh. Á, ý em là, nếu anh không ngại, em có thể..... Umm –” Cô còn chưa nói hết đã bị nụ hôn của anh chặn lại.

“Cảm ơn em.”

“Không cần khách khí.”

Cô đã quen bên cạnh người đàn ông này, bộ dáng tự tin, anh hoàn mỹ không ai sánh được nhưng giờ phút này, anh cho cô thấy vẻ cô đơn yếu ớt của mình, làm cô đau lòng không thôi, giờ khắc này, tự ti cùng chần chờ đều tiêu tan, anh cũng giống người bình thường, cũng có phiền não, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, cô yêu anh, muốn ở bên anh cả đời.

Lo lắng trong lòng trôi đi, không còn vấn đề gì, không còn vấn đề xứng hay không xứng, chỉ có yêu, cô yêu anh, muốn làm cho anh hạnh phúc.

Buổi chiều, Hạ Ngữ Hàm ngồi trên xe Ngụy Thành Tuấn, cùng nhau về Đài Bắc.

Hai người trở lại nhà anh đã là buổi tối, cô đang hâm lại đồ ăn mà mẹ đã chuẩn bị cho.

Lúc này, Ngụy Thành Tuấn đi bên người cô.

“Anh nghĩ em nên đi tắm.” Bởi vì thoát nhìn anh có vẻ mệt mỏi, bởi vậy cô bảo anh đi tắm trước còn cô chuẩn bị bữa tối.

“Bồn tắm lớn lắm, chúng ta cùng đi tắm.”

“Tắm chung?” Hạ Ngữ Hàm căng thẳng. Nhà Thành Tuấn rất lớn, phòng khách lớn, phòng tắm lớn, ngay cả bồn tắm cũng rất lớn. Nghĩ đến hai người cùng nhau tắm bồn, làm cho người nào đó thẹn thùng, sau đó má càng nóng, càng nóng càng.....

“Đi.”

“Nhưng là em muốn chuẩn bị bữa tối.....”

“Bữa tối để tắm xong anh với em cùng nhau chuẩn bị.” Ngụy Thành Tuấn trực tiếp kéo cô hướng vào phòng tắm.

Hạnh phúc tắm bồn, bữa tối thỏa mãn, cuối tuần của hai người quá phong phú tuyệt vời.

Bị anh uy hiếp lại dụ hoặc, Hạ Ngữ Hàm chuyển đến ở nhà Ngụy Thành Tuấn, cùng anh sống chung.

Hai người bắt đầu cuộc sống ngọt ngào, ban ngày là thủ trưởng cùng cấp dưới, buổi tối là bạn trai bạn gái, cứ như vậy đã qua một tháng.

Nhưng cái gọi là giấy không thể gói được lửa, đặc biệt Ngụy Thành Tuấn không kiêng kị trước mặt người khác đối với Hạ thư ký “Động thủ động cước”, hành vi thân mật, tin tức rất nhanh truyền khắp công ty.

Buổi trưa nay, Ngụy Thành Tuấn có hẹn ăn cơm với khách, bởi vậy Hạ Ngữ Hàm đến nhà ăn ăn cơm, không ngờ lại lần nữa bị bao vây bởi “Bát quái trận”.

Không biết có phải hay không bởi vì quá khấn trương, cô cảm thấy hơi đau bụng.

“Hạ thư ký, nghe nói cô cùng tổng giám đốc đang quen nhau, là thật sao?”

“Nhưng không phải cô đã có bạn trai, hơn nữa đã tính sẽ kết hôn rồi, không phải sao?”

“Cô cùng tổng giám đốc bắt đầu từ bao giờ?”

“Là tổng giám đốc tán công cô hay cô tán công tổng giám đốc?”

Bị chất vấn liên tục, cô cảm thấy bụng càng ngày càng không thoải mái, đau đớn tăng lên. “Các chị, thật có lỗi, tôi có chút không thoải mái.....”

“Hạ thư ký, cô làm sao vậy, không thoải mái sao? Có phải bởi vì bị chúng ta hỏi, cho nên không muốn nói?”

Hạ Ngữ Hàm cắn môi, miễn cưỡng lắc đầu.

“Hạ thư ký sắc mặt không tốt, sao lại trắng bệch thế? ”

“Hạ thư ký, cô làm sao vậy?” Thấy cô sắc mặt tái nhợt, ứa ra mồ hôi lạnh, mọi người đều sợ hãi.

“Tôi đau bụng.....” Một trận đau nhức, làm ặt cô trắng bệch, đột nhiên ngã xuống.

Mọi người tay chân luống cuống chạy nhanh đỡ lấy cô. “Hạ thư ký, cô không sao chứ?”

Lúc này nhà ăn hỗn loạn, rất nhiều người quan tâm vây lại.

“Hạ thư ký làm sao vậy?”

“Hạ thư ký không phải là mang thai chứ?”

“Hạ thư ký sẩy thai sao?”

Hạ Ngữ Hàm đau đớn, nghe được mọi người nói, quả thực khóc không ra nước mắt, cô biết mình trở thành tâm điểm chú trọng trong nhà ăn.

Cuối cùng, cô được đưa đến bệnh viện.

9. Chương 9

Lúc Ngụy Thành Tuấn nhận được điện thoại báo tin Hạ Ngữ Hàm được đưa vào bệnh viện, anh lập tức ngừng ngay buổi hẹn ăn cơm trưa, nhanh chóng đến bệnh viện.

Đến phòng cấp cứu của bệnh viện, chỉ thấy cô nằm trên giường truyền nước biển, sắc mặt tái nhợt.

“Tổng giám đốc, sao anh lại tới đây? Buổi hẹn ăn cơm của anh thì sao?” Vừa thấy Ngụy Thành Tuấn đến, Hạ Ngữ Hàm đã vội vàng định ngồi dậy.

Ngụy Thành Tuấn đưa tay ngăn cản, “Em đừng cử động, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Sau đó anh quay lại nói với người cùng cô đến đây lúc này, trưởng phòng Hồ và một nữ đồng nghiệp khác: “Trưởng phòng

Hồ, cảm ơn các cô đưa Ngũ Hàm đến bệnh viện, những chuyện tiếp theo giao lại cho tôi là được rồi, các cô về công ty trước đi.”

“Vâng.” Hồ Nhã Linh cùng nữ đồng nghiệp kia gật đầu, yên tâm rời đi.

Hạ Ngũ Hàm nhìn anh với vẻ mặt lo lắng. “Thành Tuấn, em xin lỗi, báo hại anh phải lo lắng rồi.”

Ngụy Thành Tuấn ngồi bên giường bệnh, giọng đầy căng thẳng, “Bác sĩ bảo sao?”

“Em chỉ bị đau dạ dày thôi, nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao đâu, không có gì đáng ngại đâu anh.”

Nhớ tới chuyện gây xôn xao ở nhà ăn, Hạ Ngũ Hàm chỉ muốn khóc thôi. Sao lại ngay lúc đó mà không may bị đau dạ dày cơ chứ???

Anh cẩn thận nắm tay cô, không nói một lời.

“Thành Tuấn?” Lực anh nắm tay cô rất mạnh, cô hiểu vì sao anh lại lo lắng như vậy, bởi vì khi còn nhỏ mẹ anh thường phải vào bệnh viện, nghĩ đến chuyện lúc anh còn nhỏ lại thường phải vì lo lắng cho bệnh tình của mẹ mà sợ hãi, cô liền cảm thấy đau lòng. “Em không bị bệnh gì nghiêm trọng đâu, thật đó, anh không cần phải lo lắng như vậy.”

Ngụy Thành Tuấn vẫn chau mày rất căng thẳng.

“Thành Tuấn, anh không cần lo lắng, em thật sự không có việc gì đâu mà.” Cô dịu dàng lặp lại.

“Lần sau nếu lại xảy ra chuyện này, không, không cần biết xảy ra bất cứ chuyện gì, nhất định phải lập tức gọi điện thoại cho anh, biết chưa?” Anh nghiêm giọng cảnh cáo, dọa tới mức nữ y tá bên cạnh sắc mặt cũng lo sợ.

“Anh dọa người khác rồi kìa. Em biết rồi, lần sau không cần biết xảy ra bất cứ chuyện gì, em nhất định sẽ gọi cho anh ngay lập tức.” Hạ Ngũ Hàm nhìn anh cam đoan.

“Được rồi, em nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Cô hiểu được nếu muốn anh không lo lắng, chỉ nên ngoan ngoãn nghe lời anh.

Ngụy Thành Tuấn nhìn thân hình nhỏ nhắn đang nằm trên giường, có vẻ đang suy tư điều gì đó, ánh mắt thâm trầm.

Một giờ sau, Hạ Ngũ Hàm gỡ dây truyền nước biển, linh thuốc xong thì khỏi bệnh viện.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“Về nhà? Nhưng mà em muốn quay lại công ty, nếu không công việc —”

“Anh muốn em buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi, thư ký Hạ.”

Lúc này cô lại là thư ký Hạ?

Không còn cách nào khác, cấp trên đã nói như vậy, lại làm tài xế đưa cô về nhà, còn đích thân bế cô lên giường nghỉ ngơi, cô cũng chỉ có thể nghe theo anh.

“Anh sẽ về nhà sớm thôi.”

“Không cần đâu, em đã không sao rồi mà.”

Ngụy Thành Tuấn hôn lên môi cô, giọng nói đầy kiên định: “Anh sẽ về nhà sớm hơn một chút.”

Hôm sau, Hạ Ngũ Hàm vẫn đi làm như thường ngày, sau đó đặc biệt đến phòng nhân sự cảm ơn trưởng phòng Hồ và mọi người.

“Thư ký Hạ, cô không phải là vì áp lực làm bạn gái tổng giám đốc quá lớn, nên mới bị đau dạ dày đấy chứ?” Hồ Nhã Linh thừa cơ hỏi.

Ngày hôm qua trên xe cứu thương, thư ký Hạ nói cô đã chia tay bạn trai cũ, nhìn bộ dạng cô rất đau khổ, họ còn muốn cô đừng nói nữa, đây là lần đầu tiên họ không muốn nghe người khác kể chuyện.

“Không phải đâu, tổng giám đốc rất tốt với em.”

“Vậy sao cô lại bị đau dạ dày?”

“Không có gì đâu, chỉ là nhất thời không khỏe thôi.” Hạ Ngữ Hàm cười trả lời, sau đó rời đi.

Cô biết mình sẽ trở thành nhân vật chính được bàn tán trong công ty một khoảng thời gian dài sau đó, nhưng không sao cả, bởi vì sau khi công khai, ngược lại cô lại càng thoải mái hơn, có lẽ trước đây cô có chút lo lắng chuyện yêu đương của cô và tổng giám đốc bị mọi người phát hiện, cho nên mới căng thẳng đến mức bị đau dạ dày.

Sau khi công khai chuyện tình cảm, mỗi ngày so với trước đây cũng không có gì khác biệt, nhưng thái độ của mọi người đối với cô lại thay đổi rõ rệt, có một số trưởng phòng đến phòng tổng giám đốc, trước khi ra về còn đặc biệt nói tạm biệt với cô, rõ ràng cô vẫn chỉ là một thư ký nhỏ nhoi thôi mà.

Nhưng mà cũng có chút chuyện làm cô để ý, chính là lời đồn về việc cô đang “có thai” vẫn chưa chấm dứt, có người nói cô mập ra, là vì có mang ba tháng, làm cho cô cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng mà chuyện cô mập lên, là bị Ngụy Thành Tuấn nuôi đến béo ra.

Kể từ sau khi cô bị đưa vào bệnh viện lần trước, hơn một tháng nay, Thành Tuấn rất để ý chuyện ăn uống của cô, lúc công việc không bận lắm, còn thường tự xuống bếp nấu cho cô ăn, tài nấu nướng của anh giỏi hơn cô nhiều, không cần thận ăn nhiều hơn vài chén, cho nên béo ra rất nhanh.

Nhưng mà cô thật sự mập lên tới nỗi thấy rõ như vậy sao?

Có điều nói thật ra, gần đây dạ dày của cô hình như trở nên lớn hơn hay sao ấy, động một chút là thèm ăn món gì đó?

Cũng giống như bây giờ, cô lại đang thèm ăn, cũng may là trong ngăn kéo của cô có bánh quy, ăn vụng một chút cũng không sao.

Đúng lúc đó điện thoại vang lên, Hạ Ngữ Hàm buông bánh quy trong tay xuống, nghe thấy bên kia gọi tên mình, cô không khỏi sợ hãi, xen lẫn kinh ngạc.

“Thư ký Hạ, tôi là Phương Khải Nhi, vì sao Thành Tuấn không nghe điện thoại đi động vậy?”

“Tổng giám đốc vừa mới đến phòng họp.” Thành Tuấn và Phương Khải Nhi liên lạc với nhau từ khi nào?

“Vậy à? Hôm qua lúc gặp nhau, anh ấy..... mà thôi, sau khi anh ấy quay lại cô nhắn anh ấy gọi lại cho tôi nha.”

“Vâng.”

Hạ Ngữ Hàm ngạc nhiên gác điện thoại. Cô luôn tưởng là Thành Tuấn và Phương Khải Nhi đã không còn liên lạc với nhau, không ngờ họ chẳng những có liên lạc lại, mà hôm qua còn gặp nhau nữa? Cô cũng không biết là tại sao?

Cô chưa từng hỏi anh gọi điện thoại cho ai, gặp ai, nhưng cô nhớ rõ ràng là hôm qua anh nói là đi gặp anh bạn thân Giang Vũ Thạc mà, chẳng lẽ anh gạt cô sao?

Cô rất muốn tin tưởng Thành Tuấn, cũng tin là anh thật lòng yêu cô, nhưng mà..... Hạ Ngữ Hàm thả người xuống ghế. Cô cũng đã từng rất tin tưởng bạn trai cũ, nhưng rồi cuộc rồi anh ta lại phản bội cô, trong lòng cô nhất thời trỗi lên một nỗi bất an mãnh liệt.

“Cho nên cậu mới bỏ nhà trốn tới đây sao?”

Hứa Nhu Ân nói làm cho Hạ Ngữ Hàm nhin không được nở nụ cười. “Tớ đâu thể tính là bỏ nhà trốn đi được, tớ chỉ là muốn tìm một chỗ nào đó suy nghĩ kỹ một chút, nếu tớ cứ ngồi ở nhà chờ đợi, chắc không có cách nào suy nghĩ mọi việc được.”

Sau khi tan sở, tâm trạng cô có chút mơ hồ, về tới căn hộ của Thành Tuấn, lại không muốn đi vào, bởi vậy cô đến tìm Nhu Ân.

Tháng trước Hứa Nhu Ân vừa mới đính hôn, đối với chuyện cô bạn thân luôn luôn nhu thuận lại có thể bỏ nhà trốn đi như vậy cô cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì đó không giống với tác phong của Ngũ Hàm, xem ra tâm trạng Ngũ Hàm thật sự rất là không tốt.

“Nếu cậu đã biết là Ngụy Thành Tuấn đi gặp bạn gái cũ, vì sao không hỏi anh ta đi tìm cô gái đó để làm gì?” Nếu là Nhu Ân, cô sẽ hỏi, bởi vì cô không muốn hoài nghi bạn trai chút nào.

“Nhưng nếu như anh ấy đã muốn nói thì phải chủ động nói với tớ mới đúng chứ.”

“Vậy giờ cậu tính sao? Định làm gì đây?”

“Tớ cũng không biết nữa.”

Nghe nói con gái khi yêu sẽ trở nên ngốc nghếch, xem ra đúng là thật. Không nghĩ kỹ trước là muốn làm gì, cứ như vậy mà bỏ nhà trốn đi, đợi xem, cậu thoát được bao lâu?

“Cậu không sợ Ngụy Thành Tuấn sau khi về đến nhà không thấy cậu, lỡ như phát điên lên thì làm sao đây?” Nhớ lúc trước ở quán bar cũng đã từng thấy thái độ mãnh liệt của người đó, hơn nữa anh ta lại có thần thái của sư tử, nghĩ thôi cũng có thể biết là, anh ta cũng là một người cũng có thể nộ khí xung thiên.

Hạ Ngũ Hàm sững sốt. “Gì cơ? Anh ấy có thể giận phát điên lên sao?”

Bây giờ mới sợ, không phải quá muộn rồi sao? Nhu Ân cảm thấy mình có Tư Giai và Ngũ Hàm hai cô bạn thân này, ngày qua ngày vĩnh viễn sẽ không bao giờ thấy nhàm chán.

Ngũ Hàm và Ngụy Thành Tuấn bên nhau, thật giống như con thỏ nhỏ gặp sư tử, từ chuyện tuyên bố rồi yêu đương, đến cuối cùng là ở bên nhau, con thỏ nhỏ đều đánh không lại sư tử, bởi vậy Nhu Ân cảm thấy con thỏ nhỏ vẫn nên ngoan ngoãn trở về là tốt nhất.

“Ngũ Hàm, cậu yêu anh ta đúng không? Tớ cảm thấy, cậu nên đưa vấn đề đó ra hỏi đi, có lẽ anh ta chỉ là ôn lại chuyện cũ với bạn bè thôi, hoặc là hiện tại có chuyện gì đó không có cách nào nói với cậu được thôi, cậu không nên suy nghĩ lan man, làm cho tâm trạng của mình bất ổn như vậy.”

“Tớ có thể hỏi anh ấy sao?”

“Đương nhiên rồi, cậu là bạn gái anh ta, hơn nữa các cậu còn sống chung với nhau, tin tưởng nhau là rất cần thiết.”

“Tớ cũng rất muốn tin anh ấy, nhưng.....”

Thấy Ngũ Hàm uể oải cúi đầu, Hứa Nhu Ân dịu dàng khuyên, “Cậu ngẫm lại đi, mỗi lần Tư Giai vì chuyện gì đó mà cãi nhau với bạn trai, bọn mình đều cho là chuyện chẳng có gì cả, nhưng chỉ vì Tư Giai đoán mò lung tung, cho nên mỗi lần như vậy đều khiến ọi người mệt chết đi được, bởi vậy tớ mới đề nghị cậu là có vấn đề gì thì cứ nói ra hết đi.”

“Vậy sao?”

“Nghe tớ đi, có vấn đề thì cứ nói ra đi.”

Đột nhiên, di động Hạ Ngũ Hàm vang lên, cô vừa nghe máy, từ nơi nào đó lập tức truyền đến một giọng nói rất khẩn trương.

“Ngũ Hàm, sao em không ở nhà vậy?”

Cô bình tĩnh lại, “Bây giờ em đang ở nhà Nhu Ân, tối này em định ngủ lại đây luôn.”

“Sao vậy?”

“Thật ra em biết tối nay anh đi gặp Phương Khải Nhi.”

“Sao cơ? Làm sao em biết? Thật ra anh.....” người bên kia điện thoại lấp bắp nói không nên lời. “Tóm lại là bây giờ anh qua đón em, đọc địa chỉ cho anh đi.”

“Không cần đâu, em đã nói rồi, hôm nay em muốn ở lại với Nhu Ân.”

Hứa Nhu Ân liếc nhìn Ngữ Hàm. Hôm nay con thỏ nhỏ bắt ngờ có cá tính nha.

“Hạ Ngữ Hàm, lập tức nói cho anh biết địa chỉ!” Người nào đó thái độ cứng rắn ra lệnh.

“Em không muốn, em nói rồi hôm nay em không về nhà, em muốn ở lại nhà Nhu Ân.”

Nên vỗ tay cho cô thỏ trắng nhỏ này vài cái không đây? Hôm nay đặc biệt có dũng khí nha.

“Anh biết người bạn đó của em nhà ở Trung Hoà, đúng không? Bây giờ anh lập tức lái xe qua đó.”

“Anh đừng tới, anh cũng không biết là nhà Nhu Ân ở đâu mà.” Cô từng nói là nhà Nhu Ân ở Trung Hoà, nhưng anh cũng không biết địa chỉ chính xác.

“Nếu như em không muốn anh đi tìm hết nhà này đến nhà khác, thì nói địa chỉ cho anh biết đi.”

“Thành Tuấn, hôm nay em thật sự muốn –” Giọng cô yếu ớt dần.....

“Bây giờ anh lái xe qua!”

Hạ Ngữ Hàm còn muốn nói gì đó, nhưng đầu kia di động đã ngắt mất rồi.

“Nhu Ân, làm sao bây giờ? Thành Tuấn nói anh ấy muốn đến đón tớ.”

“Nhưng không phải anh ta không biết tớ ở đâu sao?”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ tìm hết nhà này đến nhà khác.” Cô nhớ lại giọng nói đầy mạnh mẽ của anh trong điện thoại, nghe giống như là anh thật sự có thể làm như vậy.

Tìm từng nhà sao? Xem ra thật sự là điên cuồng, nhưng làm cho người ta sâu sắc cảm nhận được tâm ý của anh ta đối với Ngữ Hàm. “Không phải cậu cũng không muốn anh ta làm ra chuyện điên cuồng như vậy, sau đó ngày mai lên mặt báo sao? Nói cho anh ta biết địa chỉ chính xác đi.”

Không bao lâu, Ngụy Thành Tuấn mặt nghiêm nghị đến đón Hạ Ngữ Hàm, tuyên bố bỏ nhà ra đi của cô thỏ trắng nhỏ sau hai giờ đã chính thức kết thúc. Trên đường về Ngụy Thành Tuấn đều không nói một lời nào, làm Hạ Ngữ Hàm cảm thấy anh nhìn hơi đáng sợ, bởi vì hình như anh đang rất giận.

Nhưng người nên giận không phải là cô sao? Anh vừa quen cô vừa gặp bạn gái cũ đấy thôi.

Hai người về đến nhà, đèn vừa mở, Ngụy Thành Tuấn xoay người một cái liền ôm Hạ Ngữ Hàm vào trong lòng.

“Thành Tuấn?” Không phải anh đang giận sao?

“Em vĩnh viễn đừng làm như vậy nữa!” Anh khấn trương ôm cô. “Khi anh về đến nhà, thấy trong nhà tối om, em có biết anh lo lắng đến mức nào không? Anh nghĩ sao em còn chưa về nhà, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Hay là lại không khỏe, bị đưa đi bệnh viện rồi, anh.....”

“Thành Tuấn.....” Anh ôm cô thật chặt, làm cho cô hoàn toàn cảm nhận được sự khấn trương và lo lắng trong lòng anh, “Em xin lỗi.”

“Anh không muốn nghe em nói xin lỗi, anh muốn em hứa với anh, lần sau tuyệt đối không được không nói một tiếng nào đã biến mất như vậy nữa, không để anh tìm không thấy em nữa.”

“Em biết rồi, em xin lỗi, lần sau em sẽ không làm như vậy nữa đâu.” Cô cũng ôm lấy anh, hy vọng anh sẽ không giận nữa, cô thật sự không muốn làm anh lo lắng sợ hãi như vậy nữa.

Rõ ràng biết là anh rất yêu cô, nhưng lại giận dỗi gây chuyện, tất cả đều là do cô không tốt..... Đột nhiên cô cảm thấy bụng hơi đau, nhưng cũng không để ý lắm.

Ngụy Thành Tuấn buông cô ra, “Anh cũng sai mà, anh nên nói với em là anh đi gặp Khải Nhi, nhưng thật ra cũng không tính là anh đi gặp cô ấy, vì sự thật là anh đến mua hàng ở cửa tiệm của Khải Nhi.” Anh mở cặp tài liệu, lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ tinh xảo nhìn rất đẹp.

Hạ Ngữ Hàm nhìn anh mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương rực rỡ. Đó là.....

“Lúc trước anh có nói với Vũ Thạc anh muốn kết hôn, sau đó Vũ Thạc nói với Khải Nhi, Khải Nhi gọi điện thoại cho anh, muốn anh mua hàng ở tiệm của cô ấy, cô ấy có thể giúp anh chọn một chiếc nhẫn cầu hôn mà bất cứ cô gái nào vừa nhìn thấy cũng sẽ lập tức gật đầu, cho nên anh mới đi tìm Khải Nhi.”

Cô không biết thì ra là vậy, anh muốn cầu hôn cô sao?

“Khải Nhi đã kết hôn ở Mỹ, bọn anh chỉ là bạn thôi, về điểm này, anh nên kể cho em nghe trước. Có điều anh chỉ định tạo niềm vui bất ngờ cho em, nhưng em lại cho anh một sự lo sợ bất ngờ.”

“Em xin lỗi.” Cô thật sự rất ngốc nghếch, cô không nên nghi ngờ anh.

Ngụy Thành Tuấn lấy chiếc nhẫn ra, nâng tay cô lên, dích thân đeo vào ngón áp út bàn tay phải của cô.

“Ngữ Hàm, anh biết thời gian chúng ta yêu nhau không lâu, có lẽ anh nên cho em thêm một chút thời gian, nhưng lần trước nhìn thấy em nằm trên giường bệnh, anh không biết mình đã sợ hãi đến mức nào, cho nên anh đã quyết định là cho dù em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, anh vẫn muốn cầu hôn em.” Anh hôn cô một cái, “Hạ Ngữ Hàm, em có đồng ý làm vợ anh không?”

Hạ Ngữ Hàm nhìn chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp trên tay, trong lòng kích động không thôi.

Hai người yêu nhau, cô xác thực vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, cũng cảm thấy là quá nhanh, nhưng tối nay sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô muốn đồng ý, cũng muốn lấy anh, cô biết mình vĩnh viễn có thể tin tưởng người đàn ông này.

“Ngữ Hàm, lấy anh nha.” Ngụy Thành Tuấn lặp lại.

“Thành Tuấn, em.....”

“Sao vậy?”

“Anh có thể đưa em đi bệnh viện trước không? Bụng..... em đau quá!”

“Từ hôm nay trở đi, anh muốn em hai mươi tư giờ đều nằm ở trên giường.”

Làm gì có ai bá đạo như vậy! Hạ Ngữ Hàm cười gượng. Cả một ngày đều nằm ở trên giường, như vậy cô không cần thức dậy đi restroom hay ăn cơm sao?

Một giờ sau, Thành Tuấn đã đưa cô đến bệnh viện, sau khi kiểm tra phát hiện ra cô không phải đau dạ dày, cũng không phải do ăn nhầm thức ăn, mà là mang thai. Bác sĩ nói cô đã có thai ba tuần rồi.

Sau khi anh biết cô mang thai, vẻ mặt vô cùng tức giận, bởi vì hôm nay cô đã làm chuyện rất nguy hiểm, nhưng cô cũng thật là vô tội à, cũng không biết là mình đang mang thai mà.

Sau khi nhận thuốc, hai người về nhà.

Vừa về đến nhà, Thành Tuấn đã bắt cô lên giường nằm ngay, thật ra cô cảm thấy rất khỏe, không có gì khó chịu, có điều khi biết mình mang thai, thật đúng là làm cho người ta vừa mừng vừa sợ. Cô rất vui khi đang mang trong người là con của Thành Tuấn, chỉ là cô làm sao thông báo cho người nhà đây? Chưa kết hôn đã mang thai, mẹ cô chắc chắn sẽ mắng cô rất lâu cho xem.

“Ngữ Hàm, em đói bụng không? Có muốn ăn gì không? Còn nữa, em còn khó chịu chỗ nào không? Có cần quay lại bệnh viện không? Bụng còn đau không em?”

Nghe thấy anh nói năng khẩn trương, lời nói lộn xộn, Hạ Ngữ Hàm nghiêng người xuống, sau đó vỗ vỗ lên người bên cạnh. “Em không đói cũng không khó chịu gì hết, nhưng em muốn anh đỡ em nằm xuống nghỉ ngơi.”

Thật ra tối nay anh cũng đã đủ mệt rồi, vì chuyện của cô vừa khẩn trương lại vừa lo lắng, hiện tại chỉ sợ ngay cả đứa bé trong bụng cô cũng làm cho anh bắt đầu quan tâm phiền não rồi.

Ngụy Thành Tuấn trèo lên giường, hai người ôm lấy nhau, anh hôn lên khuôn mặt cô. “Anh yêu em.”

“Em biết mà, em cũng yêu anh.” Cô cười, sau đó nhớ lại cô còn chưa trả lời anh. “Lúc này em vẫn chưa trả lời anh, em đồng ý, em đồng ý làm vợ của anh.”

Anh cũng cười, hôn lên môi, mặt, trán của cô, hôn dịu dàng sâu sắc, sau đó ôm cô vào lòng.

“Em là bà xã của anh rồi sao?”

“Vâng, vậy thì anh là ông xã rồi đó!”

Hai người cười hôn nhau, không mãnh liệt nhưng rất ngọt ngào.

“Bà xã, anh muốn em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi làm nữa nha.”

Hạ Ngữ Hàm khẽ run sợ, ngay lập tức gật đầu đồng ý, “Vâng, em sẽ xin nghỉ.” Bác sĩ nói thai nhi không ổn định lắm, để anh không lo lắng, cô quyết định phải nghỉ ngơi thật tốt, khỏe mạnh bình an sinh đứa bé ra đời.

“Ngoan, từ nay về sau đều phải ngoan như vậy mới được, biết chưa?” Ngụy Thành Tuấn vẽ mặt đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

“Em biết rồi.”

Hai người ôm nhau thắm thiết, cảm nhận niềm vui của người sắp làm chồng, làm vợ, làm cha làm mẹ.

“Từ nay về sau bất kể là chuyện gì, anh đều sẽ nói với em, em có chuyện gì cũng phải nói với anh, có biết không?”

“Vâng.” Đột nhiên, Hạ Ngữ Hàm nhớ tới một chuyện đã muốn hỏi từ lâu. “Ông xã, em hỏi anh điều này, anh yêu em từ khi nào vậy?”

“Hai năm trước, khi thư ký mới của anh đi làm ngày đầu tiên, khi nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào thanh tú của cô ấy, đôi mắt của anh đã rạng rỡ lên, nhưng điều làm cho anh có ấn tượng sâu đậm nhất là, khi cô ấy nhìn anh bằng một ánh mắt đơn thuần và thanh khiết, em không biết tim anh đập nhanh như thế nào đâu, vì cô ấy làm anh thấy rất khấn trương. Sau đó anh thường không tự chủ được mà chú ý đến cô ấy, dần dần trở nên rất để ý cô ấy, vô cùng vô cùng để ý đến cô ấy.”

Hạ Ngữ Hàm kinh ngạc. Nói như vậy, anh đối với cô là nhất kiến chung tình sao? Nhưng hai năm trước, lần đầu gặp anh, thoát nhìn về mặt anh rất nghiêm túc, hoàn toàn nhìn không ra là có khấn trương chút nào nha?

Bây giờ nhớ lại, sau khi trở thành thư ký của anh, thật sự anh đối xử với cô rất tốt, chưa từng giận cô, đừng nói là quát mắng, ngay cả nói chuyện to tiếng cũng không có, mà cô lại không hề cảm nhận được, thật sự là ngốc quá!

“Anh nghĩ có thể là ông trời cảm thông với tình yêu đơn phương của anh, nên khiến cho em và bạn trai cũ chia tay nhau. Ngày đó em uống rượu say, anh đã nói hy vọng chúng ta là bạn bè, thật ra anh muốn nói là, nếu em muốn có bạn trai mới, vậy anh sẽ là bạn trai mới của em, nhưng anh sợ sẽ làm em hốt hoảng, cho nên anh mới thay đổi câu nói đó.”

“Sao cơ?” Hạ Ngữ Hàm mở to hai mắt nhìn. Thì ra lúc đó anh đột nhiên nói muốn làm bạn bè, thì ra là chuyện này, chẳng trách cô lại cảm thấy là lạ.

Cô ngắm khuôn mặt tuấn tú của anh, anh giấu tình cảm của mình sâu tận trong đáy lòng đến mức cô không hề phát hiện ra, thật may là, hai người vẫn chưa vì thế mà bỏ lỡ mất người kia, bây giờ chẳng những sống cùng với nhau, mà còn sắp nghênh đón một sinh mệnh mới sắp chào đời.

Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, trong lòng rung động không thôi, cũng rất cảm động.

“Tuy rằng thời gian em yêu anh là trễ hơn so với anh, nhưng em sẽ cố gắng đuổi kịp anh, em sẽ yêu anh đến lúc đầu bạc răng long. Nhưng mà, lúc em già đi rồi, anh có yêu em nữa không?”

“Yêu, anh sẽ yêu em trọn kiếp này, đến kiếp sau, đến kiếp sau sau nữa.”

Hạ Ngữ Hàm cười, “Em cảm thấy anh thật là biết nói ngọt đó nha”. Mỗi lần nói đều làm cho cô mặt đỏ lựng tim nhảy nhót, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật là ngọt ngào.

Ngụy Thành Tuấn hôn lên mặt cô. “Đây không phải là nói ngọt, mà là lời nói từ đáy lòng anh, được rồi, nghỉ ngơi sớm thôi, muốn nói chuyện gì để sau này hãy nói tiếp.”

“Vâng.” Hạ Ngữ Hàm ở trong vòng tay ấm áp của anh, cười ngọt ngào đáp lại.

Hai người ôm nhau ngủ, trên mặt còn vương lại nụ cười hạnh phúc.

Từ ngày mai trở đi, hai người họ sẽ ngày mai càng hạnh phúc hơn ngày hôm qua.

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Nhiều năm sau, tại một khu biệt thự ở London, Anh Quốc.

Khó khi nào có được thời tiết đẹp, trời trong nắng ấm, vợ chồng nhà Ngụy đem cơm trưa chuyển đến khu vườn rộng phía sau nhà, cùng con trai và con dâu hưởng thụ, ăn uống rất ngon, không khí và âm nhạc lại rất vui tươi, hợp ý, cùng với hai đứa cháu trai, hai và năm tuổi, đang vui đùa bên cạnh.

Đang cười chiếc xe ô tô không biết làm sao hai đứa nhỏ lại đụng nhau, khóc toáng lên làm hai người đàn ông đang ngồi bên mâm cơm phải chạy lại dỗ dành.

“Có đau lắm không?” Bà Ngụy lo lắng hỏi.

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng, chúng nó thực nghịch ngợm, không có việc gì.” Hạ Ngữ Hàm nói.

Ba ngày trước, cô cùng chồng mang theo hai đứa nhỏ bay sang Anh thăm ba mẹ chồng, hàng năm hai người đều dành ra thời gian tới thăm cha mẹ.

“Ngữ Hàm, hai đứa nhỏ kia hẳn là mệt chết đi, thân thể của con không có vấn đề chứ?” Bà Ngụy hỏi, bởi vì con dâu lại có bầu, lần này, là một đứa cháu gái.

“Mẹ, con không sao, cảm ơn mẹ đã quan tâm.” Hai đứa con bướng bỉnh, cô đã quen.

“Ngữ Hàm, cảm ơn con.”

“Mẹ, như thế nào đột nhiên lại nói lời cảm tạ?”

“Thành Tuấn bận rộn như vậy, con ngay cả một chút oán giận cũng không có, còn bởi vì biết nó thích nhiều con, giúp nó sinh thiết nhiều nữa, thật sự rất cảm ơn con.” Bà Ngụy có chút cảm khái. Thân thể của bà vốn yếu đuối không thể sinh nhiều con cho gia đình Ngụy được, bà may mắn có con dâu giúp bà làm được.

“Mẹ, kỳ thật Thành Tuấn bây giờ ngày nghỉ cũng không làm việc, hơn nữa mỗi ngày buổi tối, trễ nhất mười giờ anh ấy sẽ về nhà, anh ấy rất tốt, con thực mãn nguyện.” Chồng cô làm việc thật cực khổ, anh có thể làm đến như thế, cô thật sự đã vừa lòng. “Hơn nữa nói đến vấn đề con cái, con cũng thực thích con nít.”

Bà Ngụy nhìn mặt con dâu thỏa mãn lại thật hạnh phúc, cảm thấy rất vui thay cho con trai mình, nó chọn được 1 người vợ vừa dịu dàng lại tri kỷ..

“Cảm ơn con làm cho nó thật hạnh phúc.”

“Phải nói là Thành Tuấn làm cho con hạnh phúc, ha ha.” Bởi vì có anh, người hết sức tin cậy lại thực yêu cô, cho nên cô mới có thể có hạnh phúc.

Năm đó khi biết cô mang thai, anh lập tức mang cô về nhà cầu hôn, đối với cô chưa thành hôn đã mang thai, cô còn tưởng rằng ba cô sẽ rất tức giận, mẹ cũng sẽ mắng cô thật lâu, nhưng nghe đến Thành Tuấn gọi “Ba, mẹ, ông nội, bà nội” mấy ông bà già lập tức toàn gạt đầu đáp ứng, sự tình thuận lợi không thể nào nghĩ ngờ được.

Cô biết đó là bởi vì người nhà của cô đều thực thích Thành Tuấn, một tháng sau bọn họ kết hôn, cha mẹ chồng còn trở lại Đài Loan tham gia hôn lễ.

“Cha con bảo mẹ đi qua giúp ông ấy cùng cháu chụp ảnh, Ngũ Hàm, con cứ từ từ ăn, mẹ đi qua bên đó.”

“Vâng, mẹ đi thông thả.” Mỗi lần bọn họ mang mấy đứa cháu đến thăm hỏi cha mẹ chồng, hai người đều rất vui vẻ, cơ hồ máy chụp ảnh không rời tay, bất kỳ nơi nào lúc nào đều muốn chụp ảnh.

Ngụy Thành Tuấn trở lại trên bàn cơm, ngồi bên vợ, uống nước. “Vợ à, em vừa mới cùng mẹ đang nói chuyện cái gì? Hai mẹ con tán gẫu thật sự vui vẻ.”

“Bí mật.” Hạ Ngũ Hàm cười nói.

“Anh không phải nói, đối với anh em không thể có bí mật sao?” Anh ra vẻ tức giận nói.

“Thật là bá đạo nha.”

“Sau đó?”

“Cũng thực dã man.”

“Và sau đó?” Người nào đó khoe miệng cười chút xấu xa.

“Em rất yêu anh.”

“Em thật thức thời.” Người đàn ông đẹp trai nở nụ cười.

Kết hôn gần sáu năm, cũng đã là mẹ của 2 đứa nhỏ, nhưng vợ của anh vẫn giống như hồi đó, trẻ trung đáng yêu xinh đẹp, mãi luôn trong tim anh.

“Anh cũng yêu em, vợ à.”

Anh hôn lên hai má của vợ, cả cuộc đời này như vậy là thỏa mãn.

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tu-tong-tai>